

Debatindlæg 2005-10

Indholdsfortegnelse

Indholdsfortegnelse	1
Er vores politikere gået fra forstanden?	4
Jyllands-Posten 21. december 2010	4
Kejser Klitgaard	5
Ugebladet 13. december 2010	5
Dragsdahl	6
Weekendavisen 26/11 2010	6
Menneskerettighederne på afveje	6
Danskeren nr. 4 2010	6
Det er ikke et spørgsmål om bygninger	9
Jyllands-Posten 9. oktober 2010	9
Store ånders barnlige niveau	10
Jyllands-Posten 2. oktober 2010	10
Sjuskeri i dommen	10
Jyllands-Posten 15. september 2010	10
Dommen i Dragsdahl sagen	11
Danskeren nr. 3 2010	11
Danmarks Radio anno 2010	14
Danskeren nr. 3 2010	14
Racisteri	16
Jyllands-Posten 4. september 2010	16
Vi er nødt til at tale frit	18
Jyllands-Posten 19. august 2010	18
Nyholm i den blå luft	19
Jyllands-Posten 2. juli 2010	19
"Højrefløjen" og det "ekstreme"	20
Danskeren nr. 2 2010	20
Den gældende ret i Svendborg	22
Jyllands-Posten 25. maj 2010	22
Fremmedudgifterne	25
Sendt 5. april 2010 - ikke optaget i Jyllands-Posten – bragt på Den Danske Forenings hjemmeside ultimo april	25
Historien skal dømmes	26
Jyllands-Posten 23. marts 2010	26

Jyllands-Posten 3. april 2010	26
Endnu et mord	27
Danskeren nr. 1 2010.....	27
Skyld	28
Danskeren nr. 1, februar 2010	28
Det kortsluttende, hellige ord	31
Jyllands-Posten 22. januar 2010	31
Forudsigelige spørgsmål og svar i JP	33
Jyllands-Posten 7. januar 2010	33
Toget kommer – måske	34
Jyllands-Posten 20. november 2009	34
Prøv med reservepoliti på deltid.....	35
Jyllands-Posten 15. oktober 2009	35
Kulturkamp eller?.....	37
Jyllands-Posten 20. september 2009	37
PET-rapporten	38
Danskeren nr. 3 2009.....	38
Om agenter og loven	41
Jyllands-Posten 6. august 2009	41
De egentlige problemer i havnen	41
Frederiksborg Amts Avis 1. maj 2009.....	41
Plat – pjat og pengespild	42
Frederiksborg Amts Avis 1. maj 2009.....	42
Når man selv bor i et glashus	43
Jyllands-Posten 21. marts 2009	43
Den medieskabte PET-chef	44
Jyllands-Posten 23. februar 2009.....	44
Jyllands-Posten 26. februar 2009.....	45
Jyllands-Posten 7. marts 2009	45
København eller helvede?	46
Jyllands-Posten 7. februar 2009.....	46
Juraprofessorens uakademiske adfærd	48
Jyllands-Posten 16. december 2008	48
Minister uden jordforbindelse	49
Jyllands-Posten 19. september 2008	49
Giv os de rigtige tal.....	52
Jyllands-Posten 12. september 2008	52

Forklaring udbedes	52
Jyllands-Posten 5. september 2008	52
EF-Domstolen og den politiserende jura	52
Danskeren nr. 3 2008.....	52
Nyholms flyvske tanker.....	54
Jyllands-Posten 22. august 2008	54
I Danmark gælder dansk ret	55
Jyllands-Posten 5. august 2008	55
Strejkesystemet skabt til et andet samfund.....	58
Jyllands-Posten 11. juni 2008	58
Om igen, Anne E. Jensen	60
Jyllands-Posten 30. april 2008	60
Jyllands-Posten 13. maj 2008	61
Jyllands-Posten 24. maj 2008	62
Ikke trykt:	62
Skudt forbi	63
Jyllands-Posten 23. april 2008	63
Dagen derpå med en elendig statsledelse	64
Jyllands-Posten 10. marts 2008	64
Jyllands-Posten 20. marts 2008	66
Mumlesproget saboterer kommunikationen	68
Jyllands-Posten 21. september 2007	68
Ombudsmand ude af takt.....	70
Jyllands-Posten 9. juni 2007	70
Anmeldelse af Søren Mørch, <i>Den sidste Danmarkshistorie</i> , 2. reviderede udgave	71
Danskeren nr. 2 2007.....	71
Mediernes løgnehistorier	73
Jyllands-Posten 9. maj 2007	73
Besyderligt hul i rapport	74
Jyllands-Posten 23. januar 2007	74
Det nutidige korstog.....	75
Jyllands-Postens kronik 9. november 2006:	75
Er vi villige til konfrontationen?	78
Jyllands-Posten 7. august 2006	78
English version:.....	81
Er "karikaturkrisen" god eller dårlig?	83
The Western World has been caught with its pants down	86

Den Danske Forening's homepage februar 2006	86
This is why the Danes fight	87
Udsendt over Internettet og e-mailkædebrev i februar 2006.....	87
Der gives intet kompromis om ytringsfriheden	90
Jyllands-Posten 8. februar 2006.....	90
Auf Deutsch:	93
Hvorfor er der forvirring om racismebegrebet?.....	96
Jyllands-Posten 11. januar 2006	96
Anmeldelse af <i>Danmark under den kolde krig</i> , ISBN 87-7605-091-2 Bind 1-4. Dansk Institut for Internationale Studier	99
Danskeren nr. 3 2005.....	99
Magtens folk ramt af træhovedhed	102
Jyllands-Posten 18. oktober 2005	102
Mangelfuld koldkrigsrapport med akademisk fernis.....	105
Jyllands-Posten 10. august 2005	105
English version:.....	107
Jyllands-Posten 8. september 2005	111
English version:.....	111
Et forkert svar til optagelsesprøve.....	112
Jyllands-Posten 19. maj 2005	112
Et tvivlsomt spørgsmål	112
Jyllands-Posten 25/5 2005.....	112
Misforstået ærefrygt for konventioner	113
Berlingske Tidende 7. februar 2005	113

Er vores politikere gået fra forstanden?

Jyllands-Posten 21. december 2010

Medens vognmændene vånder sig i JP 16/12 over de åbne grænser med deraf følgende spillerum for øst-kriminelle til at stjæle alt, hvad der lader sig køre bort på fire hjul, reklamerer V og K samme dag på JP's forside for, at udlændinge fra hvor som helst i verden, der er lovet et job til mindst 25.000 månedligt, skal have fri adgang til landet.

Gud véd om ikke Hassans fætter, der driver en kiosk i Brønshøj, vil være i stand til at love Hassan fra Langtbortistan et sådant job?

De gamle borgerlige partier er altså opsugede af at finde ud af, hvorledes landet kan lukkes yderligere op – uden hensyn til, at hver eneste af disse 25.000 kr.-folk vil koste en dansker arbejdspladsen med deraf følgende tryk på A-kasserne. Det

socialdemokratiske alternativ er til gengæld optændt af omsorg for australske elektrikeres og tilsvarende folks behov for at kunne komme ind – med samme følge for statsfinanserne.

Ingen af dem ser ud til at forstå, hvad forudsætningerne er for det velfærdssamfund, de taler så meget, om endsige sammenhængen mellem den politik, de advokerer for, og den dagsaktuelle situation. Holdningerne udformer de derimod ved at måle sig op imod hinandens griller, hvorved de kommer længere og længere væk fra virkelighedens rå realiteter.

En god bekendt af kristen libanesisk afstamning, som kender konsekvenserne af den slags virkelighedsflugt, kommenterede engang fænomenet over for mig:

Danskerne vil gøre klogt i at gå ud fra, sagde ham, at disse politikere ikke er mentalt normale, men derimod fra forstanden.

Måske har han ret.

Kejser Klitgaard

Ugebladet 13. december 2010

Kejseren er på spil i Hørsholm. Den lokale version af ham hedder Henrik Klitgaard. Han har fået den ide, at kommunen skal "hjemtage" (læs vederlagsfrit overtage) Rungsted Havn. Uanset at havnen er betalt af sejlerne, og uanset at kommunen ingen penge har i den bortset fra en fidus-aktiepost på nogle hundrede tusinde.

Et selskab som A/S Rungsted Havn er en selvstændig "juridisk person". Havnen kan således eje fast ejendom såsom en havn, påtage sig forpligtelser osv. Kommunen er en anden selvstændig juridisk person. Da staten i sin tid overlod selskabet havnearealet, var det på betingelse af, at der ikke trækkes penge ud af havnen, og at den ikke overdrages til en anden fysisk eller juridisk person.

Landsretten slog senere fast, at kommunen ikke må have bestemmende indflydelse i havneselskabet. Hvad skulle man nu gøre? Jo, kloge folk fandt ud af, havnen kunne sikres for offentligheden ved at lave selskabet om til en fond. En sådan ledes nemlig af en styrelse, i hvilken kommunen ganske vist heller ikke må have bestemmende indflydelse. Men en fond skal i al evighed overholde den formålsbestemmelse, stifterne opstiller. En sådan passende bestemmelse er let at skrive, og omdannelsen til fond har staten ingen problemer med – det lader sig uden videre kontrollere, at en selvstændig fonds indtægter ikke forsvinder i Hørsholms bundløse kommunekasse.

Men ak. Kejseren af Hørsholm mener, at kommunen allerede ejer havnen og derfor bare kan drive den som kommunal "institution".

Til brug herfor bestilte han med borgmesterens hjælp et sind- og ordrigt advokatpapir af den slags, kommunen gennem årene har postet millioner af salærkroner i. Med et smøret grin på læben fantaserede advokaten sig frem til, at havnen er kommunens. For ikke at blive helt til spot og spe blandt kollegerne slutter advokaten dog papiret med at indskærpe, at kommunen "*alene må anvende havnens aktiver og indtægterne heraf til drift af havnen*".

Dette kan rent praktisk næppe sikres uden at udskille havnen fra kommunekassen ved at gøre den til en selvejende institution. Det som juristerne i et sådant tilfælde vil kalde en fond.

Men den slags bemærker Henrik Klitgaard ikke. Han er mere optaget af at binde bøgerne noget på ærmet, som får ham til at se snedig ud.

Hørsholmborgerne skal altså nu finansiere Kejserens nye klæder. De eneste, der har grund til at være glade, er advokaten, der kan stikke et fedt honorar for sit hen-til-kommoden-og-tilbage-igen papir i foret, og Henrik Klitgaard, som ud fra papiret kan fortsætte med at fremstille sig som kløgtig over for dem, der ikke ved bedre.

Godt man ikke bor i Hørsholm.

Dragsdahl

Weekendavisen 26/11 2010

I et indlæg i WA 19/11 skriver Søren Møller Christensen – svarende til, hvad der er fremkommet i andre medier - at jeg offentligt citerer fra dokumenter fremlagt i lukket retsmøde i Dragsdahls injuriersag mod Bent Jensen, og at retsplejeloven derfor hindrer Dragsdahl i at svare for sig.

SMC og hans fæller burde sætte sig ind i tingene. Der er citeret efter afklassificerede dokumenter bilagt en udgivelse fra Center for Koldkrigsforskning. Se <http://www.cfkf.dk/?id=68> . Hvordan Svendborg ret har fundet hjemmel til at lukke dørene ved behandlingen af dem, er uklart.

Offentlighedens indsigt i det, der sker i retssalene, er en væsentlig garanti for, at der ikke foregår noget uregelret. Denne garanti var ikke opfyldt ved behandlingen af centrale del af nævnte injuriersag.

Retten siger i domskonklusionen, at PET-papirernes omtale af Dragsdahl som (indflydelses)agent "alene var udtryk for den enkelte medarbejders personlige holdning". Papirerne læses imidlertid anderledes. Enkelte steder giver PET-medarbejdere udtryk for deres personlige vurdering, men helt massivt karakteriserer dokumenterne, dvs. PET, Dragsdahl som agent. Dette stemmer med, hvad PET's chef Jacob Scharf i 2008 - inden sagen blev alt for kontroversiel - skrev til retten om et par af papirerne som begrundelse for, at de ikke burde tilgængeliggøres: "Udover rent faktuelle forhold indeholder dokumentet også Politiets Efterretningstjenestes herunder enkelte medarbejders vurdering af den pågældendes forhold."

Det er under disse omstændigheder ikke svært at forstå, at Dragsdahl og hans støtteforening ønsker at unddrage offentligheden indsigt i dokumenterne. Men det er knap så klart, at hemmelighedskræmmeri vil fremme en retfærdig afgørelse.

Menneskerettighederne på afveje

Danskeren nr. 4 2010

Der er sådan set ikke noget i vejen med menneskerettighederne. Men der er noget i vejen med den måde, de forvaltes på.

Menneskerettighedsvæsenet er efterhånden blevet til et uvæsen, der har tiltaget sig en rolle ikke fjernt fra den, som den katolske kirke havde før Reformationen.

Gang på gang hales de såkaldte "menneskerettigheder" frem af skabet og bruges mod danskerne.

Der er imidlertid ikke noget i vejen med disse rettigheder som princip. Derimod er der noget i vejen med den måde, de forvaltes på.

"Menneskerettighederne" og det danske retssystem

Det første problem er, at konsekvenserne af at gøre Den europæiske Menneskerettighedskonvention til lov her i landet ikke blev gennemtænkt.

En dansk lov skal i princippet lægges til grund for domstolenes afgørelser i den skikkelse og med de tolkninger, der blev vedtaget af Folketinget. Skal der laves om på noget, går vejen over en lovændring.

Menneskerettighedskonventionen er en international vedtagelse af nogle i hovedsagen ret løse rammebestemmelser, og det er lagt i hænderne på en særlig domstol at udlægge disse. Denne domstol, Menneskerettighedsdomstolen, har kompetence til at *forskyde* tolkningerne i takt med det, *den* mener, udviklingen tilsiger.

Hvis en dansk dommer sætter sig i lovgivers sted og ændrede den utvivlsomme forståelse af en lov, ville det være en overskridelse af hans kompetence efter Grundloven. Denne har således lagt det i *Folketingets* hånd under ansvar over for vælgerne at bestemme, hvilke forandringer udviklingen kræver eller ikke kræver. Ændringer af regler, der er fastsat ved lov, *skal* have den demokratiske legitimation, som følger af, at også ændringen må over Folketingets bord.

Derfor er danske domstole sådan set kun bundet af loven om gennemførelse af Menneskerettighedskonventionen i den skikkelse og med de konventionstolkninger, der gjaldt på det tidspunkt, hvor gennemførelsesloven blev vedtaget. Dømmer en dansk domstol i henhold til senere, klart ændrede udlægninger af konventionen, begår den teknisk set forfatningsbrud. Folketinget kan nemlig ikke overlade en international domstol dansk lovgivningskompetence til fri afbenyttelse.

Den ordening, Folketinget vedtog med loven om gennemførelse af konventionen i dansk ret, var med andre ord fra fødslen dømt til at ville give problemer før eller senere. *De/s* sætter den således vore domstole i den umulige situation, at de kan blive nødt til at dømme anderledes en Menneskerettighedsdomstolen. Og *de/s* kommer denne let ud af trit med den folkelige opfattelse af, hvad tidens problemer er. Menneskerettighedsdomstolens dommere har således ikke samme nærhed til den praktiske virkelighed som politikere, der skal genvælges. Disse dommere kan derfor ikke forventes at ville dømme ud fra det, vælgerne oplever. De vil snarere dømme ud fra, hvad de tænker sig til i deres studerekamre ud fra en overordnet menneskerettighedsideologi med skikkelse af et helt teoretisk tankeunivers. Derfor er Menneskerettighedsdomstolens afgørelser da også begyndt at bevæge sig ind på områder, hvor den efter manges opfattelse ikke har noget at gøre.

Menneskerettighedsinstituttet

Det andet problem er, at menneskerettighedskonventionerne er omgærdet med nationale institutioner, der udgør en slags statsfinansieret lobby til ensidig støtte af menneskerettighederne i den udformning, disse hen ad vejen har fået i institutionernes egen og evt. Menneskerettighedsdomstolens udlægning.

Man bliver stakåndet ved at læse loven om det danske Menneskerettighedsinstituts opgaver – rådgivning, undervisning, forskning, dokumentation, koordinering o.s.v. o.s.v. Lødheden i det udførte arbejde garanteres til gengæld kun perifert derved, at

universiteterne har indstillingsret til nogle af bestyrelsesmedlemmerne ”i deres personlige egenskab”. Og intetsteds står der noget om, hvordan ansvarligheden over for den virkelighed, offentligheden lever i, tilgodeses. Tværtimod fremgår det, at instituttet ”skal tage udgangspunkt i de af det internationale samfund til enhver tid anerkendte menneskerettigheder”. Så der er sådan set frit slag for opfindsomheden. Læs selv loven – den har nr. 411 og er af 6/6 2002.

Instituttet har altså ganske gode muligheder for at gå i selvsving på grundlag af idéer, dets ansatte selv opgenererer, og for at indrette sin skatteyderfinansierede aktivitet på at trække instituttets på den måde hjemmegjorte moral ned over hovedet på andre. I ly af den ærbødighed, pressen har vist foretagendet og dets griller, er Instituttet og dets forgænger, Menneskerettighedscenteret, derfor gang på gang havnet i en uheldig positur i den almindelige, folkelige bevidsthed.

En hjørnesteen i denne udskridning har været, at disse foretagender i den debat, der er opstået om tilvandringen til Danmark fra overbefolkede og uoplagede dele af verden, som notorisk har udviklet sig til en trussel mod det danske samfunds sociale og økonomiske sammenhængskraft, har været ganske enøjede. I konsekvens heraf har man negligeret selve trusselsbilledet. Ja, gennem sin ensidige indsats har man oven i købet bidraget til at fremme vanskelighederne. Herunder har man nedtonet for ikke at sige helt set bort fra den del af de menneskeretlige regler, der sikrer stambefolkninger retten til deres eget land. Samtidig har man har tilsidesat forpligtelsen til at værne om menneskerettighederne for dem, der var oppositionelle i forhold til den førte politik.

Nogle eksempler fra det, der er foregået i tidens løb, illustrerer problemet:

Eksempel 1

I 1991 besatte en stribe palæstinensiske asylsøgere Blågårds Kirke for at tiltvinge sig ret til at blive her, uanset de havde fået afslag på deres ansøgninger. Det opnåede de til sidst efter megen tam-tam via en særlov vedtaget af oppositionspartier i Folketinget. Særloven var formentlig grundlovsstridig. Som Højesterets afgørelse i Tvind-sagen viser, må Tinget nemlig ikke lovgive om konkrete enkeltsager. Særloven udformedes imidlertid med bistand af Morten Kjærum fra det daværende Menneskerettighedscenter (se JP 7/3 1992).

Det helt malplacerede i denne optræden på tværs af alle berørte myndigheders saglige undersøgelser og afgørelser ses vel tydeligst af, at palæstinenserne senere viste sig uden problemer at kunne aflægge besøg hjemme – f.eks. for at gifte sig og få konen herop. Det viste sig endvidere, at kirkebesættelsen var udtænkt af autonome kredse sammen med den palæstinensiske organisation PLO i Mellemøsten (JP 21/3 1993). Dennes politiske leder Salah Salah udtalte ligefrem stolthed over, at samarbejdet med de danske autonome lykkedes, lige som han erkendte, at ingen tilbagesendte asylsøgere havde været udsat for myndigheds-repressalier. Højesteretsdommer Per Sørensen, der senere trak sig fra Flygtningenævnet i utilfredshed, udtalte om affæren spydigt: ”I 1983 ønskede man netop et uafhængigt organ (altså Flygtningenævnet, red.). Men denne sag har tydeligt vist, at det ved en mindretalsregering ender med ikke engang at være justitsministeren, men derimod Folketinget, nogle politikere eller pressionsgrupper, der skal bestemme.“

Eksempel 2

De ”integrations”problemer, der i dag er allemandseje, blev forudset af en del mennesker herhjemme, som derfor allerede i 1980-erne ud fra tankegange, de store politiske partier senere har adopteret, satte sig op imod datidens naive

flygtningepolitik. Lønnen dengang var imidlertid ikke blot en omfattende hetz, men også fysiske overfald til og med brug af giftgas og sprængbomber mod de informationsmøder, der søgtes afholdt. Politiet gjorde stort set ikke noget for at efterforske, strafforfølge og dermed stoppe overgrebene.

Det er som bekendt en menneskerettighed at kunne mødes frit og ytre sig frit, uanset hvor kontroversielt ens ærinde er i samtiden. Så det daværende Menneskerettighedscenter burde vel have holdt myndighederne op på deres forpligtelse efter Menneskerettighedskonventionen til en mere helhjertet indsats. I så henseende var Centeret imidlertid totalt passivt.

- For ikke at sige kontraproduktivt. I Centeret mødtes 1/10 1987 repræsentanter bl.a. for de kredse, der stod bag volden. Der opstod herunder diskussion om aktionerne. Deltagerne i hyggesnakken kunne dog ikke enes om en holdning til disse. Menneskerettighedscenterets repræsentant konkluderede derfor, at "man måtte overveje målgrupperne. Marginalpersonerne reagerer alligevel ikke ved kontante metoder".

Så langt gik Centerets opdragende virksomhed, da der virkelig var brug for den på dansk grund.

I 1994 gjorde Den Danske Forening pr. brev Menneskerettighedscenteret opmærksom på de lidet pyntelige tilstande. Foreningen foreslog herunder, at Centeret tog initiativ til en offentlig høring om den politiske vold. Svaret var, at Centeret ikke kunne indgå i et samarbejde om afholdelse af offentlige møder herom, fordi Centeret ikke specifikt arbejdede med denne problemstilling og i øvrigt allerede havde kalenderen fuld (svaret underskrevet af centerleder Morten Kjærum 25/11 1994).

Sådan prioriterede Centeret sin indsats på et menneskeretligt kerneområde.

Stribevis af andre eksempler kunne nævnes og konklusionen er ganske klar: Den danske opfølgingsinstitution på menneskerettighedsområdet er gledet bort fra sin egentlige opgave - eller rettere den har *nydefineret* opgaven på en måde, så at det i dag er både legitimt og nødvendigt at spørge, hvad institutionen egentlig står for?

Det er ikke et spørgsmål om bygninger

Jyllands-Posten 9. oktober 2010

Statsministeren vil løse problemerne i de voksende indvandrer-ghettoer ved at rive nogle af bygningerne ned.

I Nyboder har folk boet tæt gennem århundreder, uden at det har været nødvendigt at rive noget ned for at få beboerne til at lade være med at overfalde brandmænd, ambulancer og politifolk.

Problemet er ikke bygningerne. Problemet er de mennesker, der bor i dem. Problemet er et voksende antal unge arabere, der ser en sport i at spolere grundlaget for det samfund, som sætter brød på bordet for dem hver dag, uden at de behøver foretage sig andet end at ødelægge deres omgivelser.

Problemet løses derfor kun ved at disse arabere får valget mellem at blive buret permanent inde eller at rejse til de hjemlande, hvor de passer bedre ind i kulturmønsteret.

Den næstbedste løsning ville være at indlogere dem som naboer til Marianne Jelved, Margrethe Vestager, Hans Skov Christensen og de andre, som har ansvaret for, at vi har fået ghettoer, som er kommet ud af kontrol.

Men måske burde der også placeres nogle stykker som naboer til statsministeren, Lene Espersen og Pia Kjærsgaard. Tilvandringen af "nydanskere" foregår nemlig stadig for fuld kraft, uanset de højtlydende reklameudsendelser fra den kant om det modsatte. Nu har den blot form af f.eks. "uddannelsessøgende", der bliver væk, når først de er her, og af "danskere" i Skåne, der vender hjem (efter at have omgået 24-års-reglen). Og i horisonten venter konsekvenserne af de såkaldte pendlerægteskaber, som er ved at komme på mode blandt giftelystne med oprindelse på den anden side Middelhavet.

Det, statsministeren vil gøre, reducerer ikke ghetto-problemerne. Det, han gør, er derimod led i Danmarkshistoriens formentligt største tilsløringsmanøvre.

Store ånders barnlige niveau

Jyllands-Posten 2. oktober 2010

Det er en mærkelig kendsgerning, at store kunstneriske ånders modenhed ofte er på et barns niveau i almenmenneskelige og politiske spørgsmål.

En Klaus Ribbjerg docerer f.eks., at han ikke vil sætte nogen grænse for, hvor mange flygtninge og indvandrere, vi kan tage imod, da der ikke er noget smukkere end mulatter. At vi står over for en demografisk aggression, som er i færd med at ødelægge fundamentet for, at han kan sidde på terrassen i sin spanske bolig og udstille manglen på virkelighedsforankring, indser han ikke.

En Kim Larsen annoncerer larmende, at det er et helt uacceptabelt indgreb i hans personlige frihed, når han ikke får lov til at lade afgangningerne fra de brændende plantedele, han ynder at holde i munden, fordele sig i lungerne på sagesløse mennesker i det offentlige rum (kaldet passiv rygning).

Nu er den så gal igen. Et eller anden klimpre-klonk musikbandsanfører, Jannis Markrigiannis, vil ikke udtale sig til JP's Jes Randrup. Årsagen er angiveligt den debat, bladet har været med til at skabe om muslimer (JP 25/9 10). Hvad det konkret er, JP har gjort forkert i den forbindelse, får vi af gode grunde ikke at vide.

Det er sørgeligt at se manden fremhæve sig selv ved at hetze JP uden at være i stand til at forklare hvorfor. En person som åbenbart er ude af stand til at indse, at han placerer sig selv som foragtelighedens apoteose ved at undergrave den ytringsfrihed, der basis for hans egen virksomhed.

Findes der egentlig noget ringere end den slags åndelige ynkrigge?

Sjuskeri i dommen

Jyllands-Posten 15. september 2010

I JP 31/8 skosede prof. Poul Villaume Bent Jensen for at have brugt PET-papirer, der karakteriserer Jørgen Dragsdahl som agent, uanset papirerne ikke dækkede PET's "institutionelle" opfattelse. I JP 9/9 oplyser han, at det afgørende for injuriersagens udfald var PET-chefen Fodes forklaring om, at der ikke var grundlag for at indstille

Dragsdahl til strafforfølgning. Villaume udtaler i øvrigt, at PET-dokumenterne ikke er offentligt tilgængelige.

De ville styrke standens anseelse, om professoren satte sig ind i de anliggender, han udtaler sig om:

Et part i en retssag får her i landet den behandling, forelæggelsen af hans sag for retten samt dommernes omhu begrundet. I denne sag lader det til, at væsentlige argumenter og oplysninger til fordel for Bent Jensen blev udeladt, og at dommerne ikke har levet op til standarden.

De centrale PET-papirer er for længst afklassificeret og offentligt tilgængelige (uanset at det modsatte fremgår af dommen). I PET-notat vedr. *Katerinkin 9/9 1985* indstilles nævnte medarbejder på den sovjetiske ambassade til udvisning. Det sker bl.a. med henvisning til hans virke som KGB-føringsofficer for Jørgen Dragsdahl, der i papiret karakteriseres som "agent". PET skulle med andre ord over for ministeren have indstillet Katerinkin til udvisning på grundlag af et notat, PET "som institution" ikke stod inde for?

Efter straffelovens § 108 er det endvidere ikke nødvendigvis strafbart at virke som indflydelsesagent. Dette havde såvel Villaume som retten kunnet forvise sig om ved at slå op på side 16 i Vagn Greve m.fl. *Kommenteret straffelov Speciel del* (9. udg. 2008).

Dommens referat af de afgivne forklaringer er i øvrigt mærkeligt. I visse dele kan de afhørte umuligt have sagt det, de refereres for. I andre dele er dommen sprogligt uforståelig. I det hele taget lever den ikke op til den tekniske standard for affattelsen af domme. Retten har end ikke haft stavekontrollen på - Storbritannien skrives f.eks. "Stor Britanien", autenticiteten "autentiteten" og så fremdeles. Var undertegnede blevet præsenteret for sådan en gang sjusk i en studenterafhandling, havde pågældende fået denne tilbage i hovedet igen.

Karaktervidnet for Dragsdahl professor Poul Villaumes indsigt i det, der foregik under Den kolde Krig, stammer fra hans virke i *Kommunistisk Arbejderforbund Marxist-Leninister*. Her ville man indføre proletariatet diktatur gennem socialistisk revolution. Selv skrev han op ad døre og ned ad stolper f.eks. om NATO's "svindelkompromis" og nødvendigheden af at uskadeliggøre "raketjuntaen" i Socialdemokratiet (se *Socialistisk Dagblad* 15/11 1979). Han gør klogt i at afvente, hvad landsretten har at sige til det hele, inden han sælger bjørnens skind.

Dommen i Dragsdahl sagen

Danskeren nr. 3 2010

Hverken Berlingeren, Weekendavisen, Politiken eller Information er interesserede i en juridisk gennemgang af dommen i Dragsdahl-sagen. Heller ikke Politiken og Information var interesserede.

Her er det, denne landsdækkende presse ikke vil have.

Dommen er faldet i den såkaldte Dragsdahl-sag. Professor Bent Jensen er dømt for at have refereret PET-papirer, der karakteriserer journalist og politisk kommentator Jørgen Dragsdahl som "KGB-agent", og for at have beskyldt ham for desinformationsvirksomhed under Den kolde Krig.

Overvældet af sagens komplikationer vil mange nok nøjes med bare at anskue den som endnu et led i opgøret mellem "højre- og venstrefløj". Der er imidlertid anledning til at se den i et mere nuanceret perspektiv.

Dragsdahls advokat fremlagde en sådan mængde bilag – hele 8 ringbind – at man undrer sig over, hvorledes retten overhovedet kunne håndtere dem. Ringbindenes indhold er oven i købet for hovedpartens vedkommende sagligt irrelevant.

Sagen ligner derved en "filibustersag" – et injuriersøgsmål gennemført i former, som er egnet til at få retten til at gå til bunds i materien og den indstævnedede til at tabe ene og alene af den grund, at det er umuligt at finansiere et ordentligt forsvar.

Endnu større er forundringen ved at læse selve dommen.

Af Dragsdahls partforklaring på knap 6 sider i domsudskriften - som umuligt kan være fortrolighedsbelagt og dermed lovligt unddraget offentlighedens indsigt - er langt det meste strøget i den version, som kan erhverves af udenforstående. Vi berøves derved muligheden for at se, om forklaringen stemmer med, hvad han før har sagt, eller om der i mellemtiden er sket en barmhjertig tilpasning af hans hukommelse.

Forundringen vokser under den videre læsning:

Retten finder f.eks. ikke, at PET-dokumenterne, hvis karakteristik af Dragsdahl som "agent" Bent Jensen anklages for at referere, dækker PETs "institutionelle" opfattelse. Man plejer ellers at antage, at offentlige myndigheder, der videregiver papirer, indestår for, at disse dækker myndighedens opfattelse, medmindre der tages udtrykkeligt forbehold. Og PET-sagsbehandlingens karakteristik af Dragsdahl som agent er faktisk blevet videregivet opad. Sagens bilag P 11 er f.eks. et dokument bestemt til brug for regeringens udvisning af en sovjetisk ambassademedarbejder, Katerinkin, i anledning af dennes ulovlige virksomhed bl.a. i samvirke med en dansk "agent", der i dokumentet identificeres som Jørgen Dragsdahl.

PET skulle med andre ord have indstillet en udenlandsk diplomat til udvisning på grundlag af et papir, PET ikke stod inde for? Man ser scenen for sig. PET chefen siger til ministeren: "Hr. minister udvis venligst hr. Katerinkin på grundlag af dette papir, hvis karakteristik af hans danske samarbejdspartner som agent PET dog ikke indestår for".

Dommen lægger også vægt på, at PET ikke indstillede Dragsdahl til strafforfølgning. Et af de afhørte vidner forsøgte ellers med fortvivlelsens kræfter at gøre dommerne opmærksom på, at det efter straffeloven ikke nødvendigvis er strafbart at gøre det, KGB brugte sine agenter til.

Dommens retsanvendelse er i det hele taget ejendommelig. Den antager f.eks., at den omstændighed, at Bent Jensen har offentliggjort sine resultater i et dagblad, og at artiklerne ikke fremstår som en sædvanlig afrapportering af et forskningsresultat, medfører, at han ikke har den udvidede ytringsfrihed, der gælder for forskere i forbindelse med en videnskabelig debat ved bedømmelser af andres faglige arbejde. Dommerne henviser i denne forbindelse til den juridiske teori – men har antagelig fejllæst håndbogen på området, nemlig Vagn Greve m.fl. "Kommenteret straffelov Speciel del", (9. udg.) s. 467. Her siges det, at den "*videnskabelige debat og andre faglige bedømmelser har ... vide rammer under forudsætning af, at den holdes inden for den faglige kreds eller over for de særligt berørte*". Den omtalte juridiske teori angår med andre ord bedømmernes udtalelser om de bedømte og udtalelser fra deltagerne i en videnskabelig eller faglig debat om hinanden. Men Dragsdahl er ikke en kollega under bedømmelse eller i en debat - han er i relation til Bent Jensen genstand for en samtidshistorisk, videnskabelig undersøgelse.

Videre henviser retten – korrekt - til retspraksis om, at journalister har en videre ytringsfrihed end andre, men siger så, at Bent Jensen ikke fremtrådte som journalist, men som forsker.

I universitetslovens § 2 bestemmes, at universiteterne skal tilskynde medarbejderne til at deltage i den offentlige debat. En del forskere arbejder da også både som forskere og journalistisk. Omvendt rummer journalisters undersøgende og analyserende arbejde ofte klare elementer af forskning. Berøver det journalisten den udvidede ytringsfrihed? Hvad er forskellen på en journalist, der finder noget af betydning, og en forsker, der finder noget – evt. nøjagtig det samme? Er meningen, at journalisten godt må viderebringe det fundne, men forskeren ikke, og at forskerne i det hele taget skal holde sig i deres studerekamre og nøjes med at mumle sagte til hinanden?

Dommerne har kort og godt misforstået injuriereglernes anvendelighed i relation til offentliggørelse af forskningsresultater i et demokratisk samfund. De forstår ikke ytringsfrihedens rolle i folkestyrets fødelinje og dens deraf følgende placering i relation til injurielovgivningen.

Sagens kerne er, at Bent Jensen jo altså *har* fundet det, han har fundet, i PET's arkiver, og han har fremlagt sine fund i den *form*, som er nødvendig, når den almindelige presse bruges som medie.

Samtidig har retten overset, at netop deltagere i samfundsdebatten – hvilket Dragsdahl ubestrideligt var - ifølge den i Danmark direkte gældende menneskerettighedskonventions artikel 10 må tåle særlig meget.

Endnu mere underligt er det, at retten ikke finder det bevist, at Dragsdahl drev "disinformation". Det vil føre for vidt at komme ind på detaljerne i denne bevisvurdering. Men det bør dog nævnes, at retten tilsyneladende har misforstået fænomenet:

Ordet "disinformation" findes ikke på dansk – rette udtryk er *desinformation*, og dette betyder bevidst vildledning. Sådant foregik – og foregår - ikke blot ved brug af falske informationer, men også ved udvalgt information, misforståelige informationer, falske eller manipulative argumenter osv. Det bevidste kan meget vel ligge hos en bagmand – i dette tilfælde KGB – som, benytter godtroende, men egnede medløbere. Bent Jensen fremlagde et langt notat med eksempler på desinformation hentet i Dragsdahls skrivelser. Det er i øvrigt svært at forstå, at Dragsdahl ikke skulle indse, at disse rummede elementer af vildledning, samt at denne tjente sovjetiske interesser. Ifølge et referat af en samtale med PET (sagens bilag P 9) har han selv sagt, at "*ingen behøvede at overbevise ham om, at Sovjetunionens synspunkter var korrekte. I forvejen kunne han jo følge dem et langt stykke*".

Men det er da for øvrigt i et demokratisk land ikke strafbart at vildlede i den politiske debat – i så fald ville politiet få nok at gøre efter hvert valg.

Dommen hviler altså på en forudsætning om, at Dragsdahl ikke har afleveret kritiske oplysninger *til* KGB - og derved gjorde sig skyldig i noget strafbart - og at han *heller* ikke brugtes som redskab for KGB's desinformationsvirksomhed i Vesten. Den overraskede læser af dommens 86 sider spørger herefter sig selv, *hvilken* interesse KGB da overhovedet havde i at pleje den i sagens papirer påviste tidrøvende, besværlige og kostbare omgang med manden?

Det er umuligt i domsudskriften at se, hvor meget af det, der er gået galt i Svendborg ret, der må tilskrives svigt hos Bent Jensens advokat, og hver meget, der skyldes svigt hos retten. Så meget ligger imidlertid fast, at denne skal indestå for en korrekt retsanvendelse, herunder i lyset af injuriereglernes placering i forhold til folkestyrets grundlæggende principper. Og det har dommerne ikke gjort.

Det ligger endvidere fast, at sagen drejer sig om andet end et opgør mellem to politiske "fløje". Den drejer sig nu om justitsvæsenets anseelse, om forskerens frihed til at fremlægge sine fund samt om pressens mulighed for at trække på forskere og for selv at drive dybdeborende journalistik.

Danmarks Radio anno 2010

Danskeren nr. 3 2010

Lader Danmarks Radio sig styre af "kvalitet, alsidighed, mangfoldighed, saglighed og upartiskhed"?

Den 27/4 fortalte bestyrelsesmedlem i DR Aage Frandsen i Jyllands-Posten, at DR "lader sig styre af kvalitet, alsidighed, mangfoldighed, saglighed og upartiskhed." Den 5/9 2004 berettede den tidligere DR-mand Paul Zebitz-Nielsen i Jyllands-Posten tilsvarende, at DR-journalisterne gør deres bedste for at drive troværdig, moralsk-etisk forsvarlig journalistik, samt at den "kritiske" journalistik, Danmarks Radio indførte for nogle årtier siden, blot var en ændring af den journalistiske form.

Man tror dårligt sine egne øren.

Den kritiske journalistik

Den "kritiske journalistik" er betegnelsen for en journalistisk form, der opstod i 1970-erne ved Journalisthøjskolen. Den hviler på den opfattelse, at medierne i det "kapitalistiske" samfund bidrog til at opretholde "magthavernes" positioner. En "socialistisk" journalist måtte derfor hjælpe "proletariatet", til at forstå, at det blev udnyttet og "fremmedgjort", og til at reagere over for "udbytterne".

Pressen skulle med andre ord ifølge dette koncept være redskab for skabelse af en "samfundsforandring", og målet for en journalist med de rette holdninger var ikke længere blot neutralt at fremlægge fakta, som folk så selv tager stilling til. Nej, han skulle vise tingene på en måde, så at publikum godskrev sig hans *politiske* budskaber.

Det var slåedes heller ikke afgørende, hvad læserne, lytterne og seerne selv interesserede sig for, idet dette nemlig ikke nødvendigvis var "informativt". Det var derimod journalistens opgave at udvælge stoffet efter, hvad "samfundets" behov krævede. Oplysninger uden tilstrækkelig samfundsværdi skulle følgelig bortsorteres til fordel for sådanne, som tjente det højere formål.

Den "kritiske" journalistik er beskrevet i større detaljer af fhv. afd. forstander Dan Larsen på Journalisthøjskolen i Jyllands-Posten den 18/1 og 19/1 1994.

Kernen i det nye koncept var med andre ord, at de principper, der burde være basis for pressens virksomhed i et folkestyre, blev opgivet til fordel for journalistik af den art, der anvendes i samfund, hvor en bestemt ideologi og bestemte holdninger er defineret som den eneste rigtige.

Dillen fik en noget forskellig fremgang ved de medier, hvor de håbefulde unge journalistspirer efterhånden blev ansat. Men netop i DR sattes den i system.

Ensretningen af netop dette organ stred ganske vist mod lovgivningens udtrykkelige krav om, at institutionen skulle arbejde sagligt og upartisk. Men det klarede man sig uden om via en sindrig analyse af objektivitetsbegrebet, som simpelt hen blev

omdefineret. Det skete bl.a. i en rapport *"Objektivitet – virkelighed – beskrivelse – formidling"*, der vistnok kun var tiltænkt en snævrere, intern kreds, men som ikke desto mindre sivede ud. Derfor kan f.eks. følgende citeres fra den:

"Det afgørende er, at ... (formålene med virkelighedsbeskrivelsen, forf.) ... kan være mere eller mindre rimelige eller legitime i forhold til stoffet og modtagerne. Et formåls rimelighed eller legitimitet afhænger af værdien af de konsekvenser som følger, hvis formålet realiseres. Hvis konsekvenserne af en realisering af et formål vurderes højere, end hvis formålet ikke realiseres, er formålet legitimt."

Sagt på jævnt dansk: DR-journalistens (personlige) skøn skulle være afgørende for, hvad DR bragte, og hvordan det bragtes. En journalist med de rette meninger kunne følgelig helt legitimt anlægge et skøn, som var i overensstemmelse med de rette politiske holdninger.

Vi husker tilbage

I den periode, hvor grundlaget skabtes for den indvandring, som nu er ved at vælte både velfærdssamfundet og kriminalitetsstatistikkerne, vidste man derfor i DR på forhånd, hvad der var de rette "facts": Det var dem, der strømmede ud fra de humanitære organisationers informationskontorer. Stort set alt, hvad der talte i anden retning, blev holdt ude.

DR's mål lå således klart: *"Hvis Danmarks Radio skal tage sit idegrundlag alvorligt, så bør vi bevidst i den samlede sendeflade forsøge at dæmme op over for den højrebølge i indvandrerspørgsmålet, der strømmer gennem landet"*, sagde DR's generaldirektør Christian S. Nissen f.eks. i Jyllands-Posten 15/11 1997 Og videre: DR skulle tage særlige hensyn til flygtninge og indvandrere og *"ikke bare stå som neutrale iagttagere"* (Jyllands-Posten 13/11 1997). Tilsvarende kunne i DR's personaleblad læses, at *"massemediernes ... har en afgørende indflydelse på vor menings- og holdningsdannelse. Ergo må publicstationerne mobiliseres i kampen mod fremmedangst"* (Dråben 29/1 1993).

I ly af DR's moralsk højerestående journalistiske målsætning og bortdefinering af al opposition som uanstændig og ekstrem fik offentligheden stort set ikke via DR noget at vide om alt det, som i dag vides i kraft af andres behjertede indsats. Hvad der foregik i den konkrete virkelighed, spillede ganske enkelt ingen rolle. Samtidig fremstilledes de, der fremholdt denne virkelighed i den offentlige debat, som uanstændige og ekstreme.

DR sværtede således ret systematisk de personer og organisationer, som søgte at få de voksende udlændingeproblemer sat på den politiske dagsorden. Dette foregik ikke blot i reportagen, som f.eks. når DR ukritisk videreekkoede det vås, der flød i en lind strøm fra den revolutionære venstrefløjs fabrikker for konstruktion af "racisme", "fremmedhad" og "nazisme". Tilsviningen blev også puttet ind i underholdningsudsendelserne. Eksempel: I Bytinget markedsførtes en i det ekstreme venstremiljø opdigtet løgnehistorie om, at Den Danske Forening var dømt som racistisk - til trods for, at TV-folkene sad med den injuriedom i hånden, som viste, at sagens udfald var det modsatte.

Det medførte naturligvis klager til DR (eksempelvis 6/3 1988, 23/4 1989 og 10/5 1989), men alle blev afvist. DR blev også bedt om at konkretisere, i hvilke udsendelser institutionen mente at have opfyldt sin forpligtelse til alsidighed ved at lade kritiske synspunkter på indvandringspolitikken komme til orde (således 8/4 1989, 10/5 1989 og 19/6 1989). Det ønskede DR imidlertid ikke at oplyse. Endelig blev det foreslået DR at lave en høring, hvor eksperter kunne blive udspurgt af et panel med repræsentanter for alle interesserede parter (breve af 12/5 1989 og 21/6 1989). Også det blev afvist (2/6 1989).

Klager videre til det daværende radionævn var (naturligvis) også forgæves.

I dag da?

Nu står vi så dér, hvor det har vist sig, at det var dem, DR ikke ville lege med, der havde ret, kom med de korrekte oplysninger og opstillede den prognose for udviklingen, som i dag har vist sig at være den gyldige.

Såfremt DR's journalistik er så moralsk, etisk, objektiv, neutral o.s.v., som foretagendets tro væbnere fortæller, ville udsendelsesfladen derfor i dag flyde over med analyser af, hvordan DR dengang kunne havne så langt ude i uføret, som tilfældet er. Og stemmerne fra dem, som nu har vist sig at have ret dengang, ville naturligvis lyde over DR's kanaler, hver gang DR's mikrofonholdere har brug for en kommentar til dagens begivenheder.

Såfremt Aage Frandsen havde ret, ville DR's sendeflade derfor i dag flyde over med disse menneskers stemmer.

Læserne af Danskeren er formentlig i stand til selv at vurdere, om de har hørt eller set noget i den retning.

Racisteri

Jyllands-Posten 4. september 2010

Eftersom grundloven hjemler folkestyre, burde folket altid have lov til at få sandheden at vide. Men sådan er det altså ikke. Visse sandheder er forbudt efter "racisme"-paragraffen.

Politiet har nok at gøre, og populariteten synker. Nu vil etaten oven i købet få endnu mere at bestille, og dette vil med ret stor sikkerhed få populariteten til at synke yderligere.

Nej, det er ikke en opblussen af gadeskyderierne, hjemmerøverierne eller ny ballade på Christiania, der tænkes på. Det er den påtrængende nødvendighed for skarpe indgreb til sikring af den gode tone i debatten. Det er behovet for at få den såkaldte "racisme"-paragraf i straffelovens § 266 b overholdt.

Nu har denne bestemmelse ganske vist ikke nogen særlig betydning på racismeområdet. I praksis lader det til, at det er alt muligt andet end lige netop forkerte biologiske menneskesyn, der sædvanligvis bringer borgerne på kollisionskurs med den. Især er det uheldige kulturtræk og dårlig opførsel hos visse grupper – man må vist for ikke at havne på vand og brød hellere lade være med at skrive hvem. Og det, der tages ved vingebenet efter § 266 b, er "forhånelse" og "nedværdigelse" ikke blot på grund af "race", men også på grund af "national eller etnisk oprindelse eller tro".

Det lyder flot og glæder da også alle, der lever af menneskerettighederne. Om andre bliver glade, er mere tvivlsomt. Men § 266 b må jo da føres ud i livet, hvis ikke vi skal komme "på kant med de internationale konventioner". Dem er hovedparten af verdens lande ganske vist på kant med. Men konventionerne må naturligvis overholdes i alle de af vore hjemlige menneskerettighedsforvaltere påståede yderste konsekvenser her i landet.

Problemet for politiet i den forbindelse er bl.a., at det kan være svært at vide, hvad der er en "forhånelse" eller "nedværdigelse". I visse tilfælde kan endog sandheder virke

forhånende, hvis de siges lige ud. Hvis man f.eks. udtaler, at en bestemt religion rummer totalitære træk ligesom nazismen, vil det under danske forhold være nedværdigende for troens udøvere, selv om pågældende religion faktisk er totalitært indrettet.

Man kunne mene, at eftersom Grundloven hjemler folkestyre, må folket altid have lov til at få sandheden at vide. Men sådan er det altså ikke. Visse sandheder er forbudt efter "racisme"paragraffen. Sandheder, der virker forhånende over for f.eks. nogens tro, er forbudt. Birthe Rønn Hornbech, som oven i købet er jurist, og Lene Espersen, der kun var justitsminister, mente ganske vist under en diskussion om ændring af racismeparagraffen i 2007, at der slet ikke kan føres sandhedsbevis for rigtigheden af nedværdigende og forhånende ytringer. Hvis noget er dokumenterbart sandt, kan det altså ifølge dem umuligt være nedværdigende og forhånende. Problemet er bare, at dette har domstolene ikke opdaget. De nægter nemlig anklagede meningsforbrydere at føre bevis for, at noget, dommerne for tiden finder nedværdigende eller forhånende, ikke desto mindre er sandt. Det skete f.eks. for Mogens Glistrup.

Det skete for øvrigt også, da Dansk Folkepartis Ungdom i sin tid lavede en plakat, der forudsagde en fremtid, som nu i 2010 allerede delvis er blevet til en realitet. De unge mennesker fik en på sinkadusen af dommeren. Hvorvidt denne kan trækkes tilbage nu, nu da de alligevel har vist sig at have ret, vides ikke.

Hvad sker der i øvrigt for den, der offentligt tilslutter sig den fremtidsvision, plakaten annoncerede? Undertegnede er enig i den forudsigelse, den tegnede, og siger det gerne offentligt. Hvornår kører salatfadet op foran min hoveddør? Den eneste forskel mellem mig og de unge plakatforbrydere er sådan set min ringe evne til at lave farvede plakater.

Nåh, der er jo nok forskel på kong Salomon og Jørgen Hattemager. Nu afdøde redaktør for Den Danske Forenings blad Sune Dalgårds store drøm var at blive anholdt af politiet for overtrædelse af § 266 b. Han blev nemlig i 1944 sat fast af det tyske sikkerhedspoliti GESTAPO netop for forhånelse fremmede – dengang tyskerne. Det blev kaldt hetz mod besættelsesmagten. Vore dages ordensmagt ville imidlertid ikke pågribe ham. Måske fordi det havde set skidt ud, måske fordi han var dr. phil. i hvalfangst i det 17. århundrede og kun i stand til at udtrykke sig i forældet sprog.

Well. Fortiden er måske også farlig. I JP 20/8 citeres Winston Churchill for nogle saftige udtalelser om islam. Nu er han død. Men hvis man gentager det, han har sagt – jeg må hellere lade være – ryger man så også i brummen? Er det på tide at finkæmme bibliotekerne for ulovlige udtalelser og få dem klippet ud af bøgerne?

Islam er godt nok en "tro" i lovens forstand. Nogen kalder det ganske vist en politisk holdning. Men eftersom denne holdning nu er over tusind år gammel og totalt uforandret, må vi vel acceptere, at det er en "tro" i lovens øjne - ikke? Modsat f.eks. kommunismen og nazismen, der aldrig nåede længere end til at blive anerkendt som amokløbne ideologier. Men hvad med Scientology, Moon-bevægelsen og menneskeæderreligionerne på Borneo? Og vil politiet mon også komme på stikkerne, hvis man advarer mod de indiske guruer, der sidder ombølget af røgelse og messer for derved at få lejlighed til at tage vildfarne damer på lårene?

I gamle dage kunne man regne med, at ingen fik øje på det, der sagdes i et øjebliks ophidselse - eller i al fald ikke tog det alvorligt. Men det er slut nu. På Facebook er der ligefrem grupper, der har som hobby at holde øje med den gode tone for i givet fald at kunne skride til politianmeldelse. Pubertetsprægede gymnasiediskussioner med deltagere over den kriminelle lavalder kan af den grund meget let ende i kriminalretten. For slet ikke at tale om fordrukne julefrokostsamtaler under seks øjne, sådan som Trykkefrihedsselskabets formand Lars Hedegaard har fået at mærke.

Men hvem kan i øvrigt anmelde sådan noget? Bør politiet oprette en opsøgende afdeling, der kan holde opsyn med alt det, der ikke udelukkende foregår inde i folks hoveder? Niels-Erik Hansen fra Racismecenteret DRC fortæller i JP 20/8, at politiet ikke finder Mosaik Trossamfund klageberettiget i relation til nogen anmeldte forhånende udtalelser om jøder. Normalt er det ganske vist politiets pligt at retsforfølge forbrydere, uanset hvem der fortæller betjentene om dem. Er der mon her tale om en nytolkning af reglerne, som politiet er nødt til at finde på for at slippe for at drukne i en tsunami af racisme-anmeldelser?

Nå. Hvem er det mon også, der skal være forhånet? I 2007-diskussionen i Folketinget lå det ganske og helt og aldeles fast, at også de etniske danskere er værnet af racisme-paragraffen. Desværre har politiet imidlertid ikke hørt herom. En vis Jamahir F. Abdallah fra en eller anden islam-organisation har f.eks. karakteriseret danskerne som slaver af druk og narko. Men en anmeldelse mod ham for racisme i den anledning afvistes af anklagemyndigheden med henvisning til, at majoritetsgruppen i et demokratisk samfund ikke er beskyttet (brev fra Københavns Politi af 3/6 1997, j.nr. 01aa-170-11-97/1).

Tja – der bliver nok at se til for betjentene i de kommende år. Det bliver antagelig nødvendigt at flytte nogle af dem væk fra efterforskningen af overfald på gamle damer, bankrøverier, indbrudsbølgen i Nordsjælland og narkobekæmpelsen, så at de kan sættes ind på at sikre anstændigheden i udlændingedebatten i stedet. Hvad de mere konkret kommer til at bestille i så henseende, skal vi dog nok ikke regne med at få at vide. Det vil de jo ikke kunne fortælle om uden at videregive de hadefulde ytringer, de efterforsker. Og så handler de vel selv racistisk? Man husker den politimand, der fortalte om politiets problemer med tyvagtige rumænere, og som nær var røget i spjældet efter § 266 b for det.

En positiv konsekvens af den øgede fokus på racistiske ytringsforbrydelser vil dog være, at ledighedsproblemet blandt nyudklækkede jurister forsvinder. De af dem, der ikke kan beskæftiges med at finde ud af, hvordan bestemmelsen skal forstås, vil således kunne få job i de racismecentre, menneskerettighedsforetagender og andre institutioner, der sørger for, at racistiske udtalelser ikke går upåtalet hen i selv de mest afsides beliggende ølstuer.

Vi er nødt til at tale frit

Jyllands-Posten 19. august 2010

I et indlæg 16/8 flyder fællesformand i HK Viggo Thinggaard over af forargelse i anledning af, at Dansk Folkepartis udlændingepolitik presser de øvrige partier. Han formelig syder af vrede på grund af den tilsmudsede debat, oprøres af, at grænserne for anstændigheden flyttes, at landet har udviklet sig menneskefjendsk, at danskerne gennemsyres af mistænksomhed og had, samt at det i dag er naturligt at sige ting, der var umulige for få år siden.

Udladningerne er vist udløst af DF's sommerforsøg på at finde veje til at undgå den økonomiske kollaps, indvandringen fra den 3. verden er i færd med at påføre os. Thinggaard vil hellere demonstrere sin forbilledige moral – højst diskutere femøren, medens daleren ruller.

Men Thinggaard sekunderes da i øvrigt af både integrationsministeren, der ikke vil måle mennesker i penge, og af S-næstformand Nick Hækkerup, der kalder et DF-forslag til begrænsning af udlændingeudgifterne "skørt" (JP 5/8).

Velfærdscommissionen regnede for få år siden ud, at indvandrere fra de mindre udviklede lande koster os i gennemsnit 2,6 millioner kr. over et livsforløb. Eftersom en del af dem virkelig knokler, kan man også regne ud, at der er andre, som hver eneste en koster os det samme som en strandvejsvilla ud til vandet. De medborgere, Viggo Thinggaard skælder ud på, har nok allerede regnet ud, hvem det er. De i hans øjne foragtelige danskere har antagelig også kigget i pungen og opdaget, at de mangler såvel lyst som penge til at finansiere Thinggaard & Co.'s frit i luften svævende eventyrslotte, og at de følgelig ikke fortsat vil deltage i tænkevægring.

"Tilsmudsning" kan man vel kalde det at mistænkeliggøre folk, blot fordi de vil debattere ud fra facts. "Uanstændigt" er det i al fald at tillægge dem, der holder sig til sidstnævnte, uædle motiver samt at nægte at se den situation i øjnene, landet faktisk befinder sig i.

"Menneskefjendsk" er det i al fald at ville kaste egne kommende generationer i afgrunden blot for at kunne reklamere egen høje moral og slippe for at tænke på eller sige noget ubehageligt.

Thinggaard er kort sagt et uanstændigt, menneskefjendsk menneske, hvis toneleje oven i købet viser, at han er gennemsyret af mistænksomhed og had.

Vi står over for en formelig folkevandring fra Mellemøsten og Nordafrika - en slags demografisk tsunami, som truer med at ødelægge Vesteuropa.

Nu må den ikke-forholden sig til denne uhyggelige kendsgerning, som skinhellig, selvhævdende og omtankeløs fraseargumentation af den art, Thinggaard disker op med, stoppe. Selvfølgelig må der tales frit om truslen. Og selvfølgelig må der handles således, som denne tilsiger.

Nyholm i den blå luft

Jyllands-Posten 2. juli 2010

Med sædvanlig sikker støtte i den blå luft forklarer Per Nyholm den 1/7 læserne, hvorfor Dragsdahl ikke var landsforræder, men blot forfængelig, hvilket man ikke kan blive dømt for.

Nu var der jo altså ikke tale om at dømme Dragsdahl, men derimod Bent Jensen, nemlig for at have citeret PET-papirer, hvori Dragsdahl er karakteriseret som (KGB)"agent" - hvilket man i øvrigt godt kunne være uden at have lavet noget strafbart.

I sit ophøjede fravær af omtanke lykkes det samtidig Nyholm at overse, at sagen dermed mest drejer sig om, hvorvidt en samtidshistoriker har ret til i god tro at offentliggøre det, han finder i arkiverne. At Nyholm herved i skyndingen på vej til sit næste ligegyldige rejsemål overser sagens dybt principielle karakter, er kun forståeligt: Den drejer sig om ytringsfrihedens udstrækning i kraft af denne friheds placering i folkestyrets – og pressens - fødelinje.

Om Dragsdahls nytteværdi for KGB dengang, som Nyholm åbenbart kender bedre end KGB selv, kan f.eks. citeres fra den afhoppede KGB-oberst Oleg Gordijevskijs interview med Information 15-16/2 1992: KGB var begejstret for og fascineret af Dragsdahl. Denne ansås således for at være meget bedre end KGB's egne folk. Hans ideer kunne ligefrem omformuleres og sendes til andre vesteuropæiske lande.

KGB var i parentes bemærket ansvarlig for at myrde folk i et omfang, som sætter endog Holocaust i skyggen.

Velbekomme.

"Højrefløjen" og det "ekstreme"

Danskeren nr. 2 2010

Det er umuligt at lukke en avis op uden at høre om "højrefløjen". Hvad er det egentlig for noget? Hvornår hører man til dér?

Er det højrefløjen, der er ekstrem? Er det venstrefløjen? - Eller er det dem, der har ladet stå til, så at det har fået ekstreme følger?

Aviser, tv og radio taler om en "ekstrem højrefløj". Det ligger i udtrykket, at det er noget, man skal holde sig fra.

Men det er ikke så let.

Da redaktøren for den meget læste blog Uriasposten på internettet, Kim Møller, blev overfaldet i anledning af, at han dækkede en venstreekstrem demonstration i Århus i februar 2010, blev han i EkstraBladet karakteriseret som "højreradikal".

Så havde vi jo lige forklaringen på hændelsen. Læserne kunne se den i det rette perspektiv.

Hvad læserne ikke fik at vide, var, at "højreradikal" var han blevet, fordi hans blog på en ofte skarpsindig måde anholder tåbelighederne i vort gennemgående venstreorienterede presseunivers.

I mange år var det også således, at blot det at fremlægge et faktum om indvandringen, som ikke stemte med elitens glansbilleder, automatisk placerede en som endog *stærkt* højreorienteret. *Selve* det at pege på et dokumenterbart problem på dette område og at omtale det i klarsprog er også stadig nok til, at man placeres "yderliggående".

F.eks. Søren Krarup har aldrig talt i sløret sprog. Derfor blev han hurtigt til "den sorte præst". Men stillede han andre spørgsmål end dem, politikerne for længst *selv* burde have stillet? Blev han "sort", fordi alt for mange havde vænnet sig af med at snakke om virkeligheden?

Og blev Den Danske Forening ikke kun "højre-ekstremistisk" i kraft af de historier, pressen skabte med belæg i fantasimateriale fra den "antiracistiske" venstrefløj? Når samme skæbne ikke overgik f.eks. socialdemokraten Vibeke Storm Rasmussen, som i midten af 1980-erne sagde nøjagtig det samme som foreningen, skyldes det vel nærmest, at hun simpelt hen gav op.

For de, der ikke bøjede nakken, var - og er - der stort set ingen grænser for, hvad man kan blive udsat for. Man er nemlig så "ekstremt højrenationalistisk" og dermed frit bytte. For Den Danske Forenings vedkommende blev et kæmpemæssigt arbejde med at samle og publicere fortiet, men højrelevant materiale, som burde have været bragt

af pressen, påskønnet af samme med en hetz, hvis sidestykke vistnok ikke er set i nyere tid.

Foreningen troede i slutningen af 1980-erne - naivt - at det blot drejede sig om at få disse oplysninger frem til politikerne, som så - naturligvis - ville tage bestik af dem. Et væld af relevante informationer blev derfor videresendt til regeringen. Havde ministrene læst, hvad der stod i forsendelserne, og handlet derefter, kunne meget have set anderledes ud i dag. Men de var revnende lige glade. Svarede kun med ikke-svar eller slet ikke.

Sådan var det politiske "klima" gennemgående blandt alle "ikke-ekstreme" politikere.

Lad os bare bore lidt i det:

Birthe Rønn Hornbech mente, at *"Den danske Forening ... har lavet et helt urealistisk regnestykke, der hævder, at flygtninge koster Danmark 10-12 milliarder kr. om året. Vores tal viser, at det tal er alt for højt"* (Berlingske Tidende 24/9 1989). *"De tal, som Den Danske Forening kører frem med, er helt uansvarlige og uetiske. Det er også utiltalende at gøre befolkningsgrupper op i penge. Det vil jeg ikke være med til"* (Information 19/1 1990). Få år efter blev en radikal, men åbenbart ikke uetisk økonomiminister – Marianne Jelved – tvunget til at regne efter og nåede til et stærkt nedskåret tal på ca. 10 milliarder (dengang). I dag er regningen antagelig godt over 100 milliarder, hvis man tager det hele med. Hvem talte om uansvarlighed og uetisk adfærd?

Uffe Ellemann, bagatelliserede udsigten til det multietniske samfund: *"Jeg tror ikke, at der er mange - om nogen overhovedet - som kunne tænke sig at omdanne Danmark til et multietnisk samfund. Jeg ønsker det ikke. Men ved at oppiske et kunstigt og overdrevent skræmmebillede kan man medvirke til at oppiske en frygt og lukkethed over for andre, som dybest set rummer en større trussel mod danskheden end påvirkninger udefra"* (Berlingeren 4/8 1985). Statsminister Poul Schlüter forsikrede, at vi ikke ville blive "oversvømmet" af den halve million mennesker udefra, der siden årtusindeskiftet kan aflæses i tallene (Berlingeren 4/8 1985). Birte Weiss forsikrede, at det ville være billigere at integrere flygtningene end at huse dem i lejre med henblik på senere hjemsendelse (Ekstrabladet 23/4 1994). Den radikale Bjørn Elmquist så intet problem, fordi indvandrernes børn jo blev *"født som danskere"* (Jyllands-Posten 1/12 1994). Og samme partis Elisabeth Arnold mente i Jyllands-Posten 10/10 1993, at *"et par hundrede familiesammenførte indvandrere"* om året ikke kunne true det danske samfund.

Spændende synspunkter ikke? Især hvis man sammenholder dem med, hvad der er sket siden da.

Jovist, den fik ikke for lidt. Optimistiske gætterier, fup og fidus. Strømme af glimmerplatheder, vrøvl og regulære, saftdrivende løgne hældtes ud over offentligheden i et massivt misbrug af den autoritet, politikerne fra de gamle partier nød, og som dækkede over en fuldstændig mangel på vilje til at sætte sig ind i tingene.

Men intet af dette var "ekstremt" ...

For at være så *lidt* ekstrem som muligt sattes der i øvrigt også nærmest en ære i at forkaste dokumenterede faktaoplysninger under former, der gav mulighed for at "tage afstand" fra den "ekstreme højrefløj". Forfatteren af nærværende har f.eks.

egenhændigt hentet demografiske oplysninger og prognoser på FN's informationskontor blot for derefter at få dem afvist som noget, intet "anstændigt" menneske burde sætte sig ind i.

Igen: Hvem opførte sig ekstremt?

Var det i det hele taget ikke ret ekstremt, at politikere gik i selvsving med en presse, som groft tilsidesatte sin opgave, for med dette solide afsæt at forsvinde ret op i den blå luft?

Var det ekstremt at hente dem ned igen ved at skabe folkelig ballade? Målet for Den Danske Forening blev i konsekvens af virkelighedsfornægtelserne og forsøgene på at føre vælgerne bag lyset ikke at informere politikerne på Christiansborg om, hvordan det stod til. Det blev i stedet at synliggøre for almindelige mennesker, der var utrygge ved udviklingen, at de havde en retfærdig sag. At formulere de verbale redskaber til at sætte de påstået ikke-ekstreme vanvidspolitikere stolen for døren. Det var f.eks. dengang ordet "pladderhumanisme" dukkede op. Opfinderen var i øvrigt fhv. chefredaktør på EkstraBladet, Victor Andreasen, og stedet var et sommermøde i foreningen.

Var det ekstremt at ændre den politiske dagsorden på den måde?

Tilbage stod efter nogle år den politiske og kulturelle ikke-ekstreme elite med håret i postkassen. - Samt en presse hvis medarbejdere ud fra en fortid på Journalisthøjskolen helt havde tilpasset sig den forestilling, at det var god tone at placere sig på den yderste venstrefløj. Ud fra denne vinkling befandt almindelige mennesker sig naturligvis på den yderste højrefløj. At den ene efter den anden af de gamle socialdemokrater og andre med øjne i hovedet også endte dér, spillede ikke nogen større rolle.

Hvis tingene skal bringes videre, må udgangspunktet være en accept af, at kendsgerninger nu engang ikke kan være hverken ekstreme, højreorienterede, fremmedfjendske eller racistiske. Ting, der er dokumenterede, *kan* kun være kendsgerninger. Og den, der ikke vil bygge på dem, må regne med at løbe sig staver i livet.

Det er derimod ekstremt at forlange, der skal ses bort fra det, som eksisterer, og at kræve påtrængende spørgsmål, som må stilles herudfra, taget af dagsordenen.

Den gældende ret i Svendborg

Jyllands-Posten 25. maj 2010

Dommernes tolkning af injurielovgivningen i Bent Jensen-sagen ville alvorligt belaste såvel pressens muligheder for at få adgang til forskningsresultater som forskeres muligheder for at fremlægge sådanne. Tolkningen er da også forkert, skriver Ole Hasselbalch.

Der foreligger nu en tilkendegivelse fra Byretten i Svendborg i Dragsdahl-sagen. Først når selve dommen kommer, ved vi, hvad afgørelsen er bygget på. Der er ikke desto mindre i skrivende stund en del, som kan undre:

Byretten mener ifølge tilkendegivelsen, at Bent Jensen har rettet ubegrundede beskyldninger mod Dragsdahl for at været KGB-agent. Retten siger således, at påstanden om, at Dragsdahl skulle "desinformere" (ikke som retten skriver *disinformerer*), ikke er bevist af Bent Jensen, og at denne ikke har været kritisk over for sine kilder. Bent Jensen var ydermere ikke i god tro, mener retten, og han har i øvrigt ifølge retten ikke en forskers ytringsfrihed, når han optræder i en avis.

Hvorvidt nogen er agent for KGB, må vel som udgangspunkt afgøres ud fra, hvem foretagendet selv mente, var dets "agenter". Her stillede det sig så heldigt, at en ledende KGB-officer på ambassaden i København fik dårlig samvittighed og med fare for sit eget liv rapporterede til PET. Så vidt forstås har han udpeget Dragsdahl som agent, og hans rapporters rigtighed er bekræftet af PET's egen efterforskning.

En del af indholdet af PET's dokumenter om Dragsdahl er endvidere blevet offentligt tilgængeligt via en pjeces udgivet af Center for Koldkrigsforskning, *PET-kommissionens beretning bind 13: KGB's kontakt- og agentnet i Danmark*. Ifølge referaterne heri af de PET-papirer, der var fundet via Bent Jensens forskning og fremlagt i sagen, omtales disse papirer igen og igen Dragsdahl som agent for KGB. Efterforskningen på ham viste bl.a., at han samarbejdede med KGB i det, der for PET - som må formodes at vide en del om den slags - fremstod som konspirative former. Så vidt vides er korrektheden af referaterne af dokumenternes indhold ikke bestridt.

Det er ganske udelukket, at PET's ledelse ikke har kendt til den måde, Dragsdahl omtales på i tjenestens papirer. Men hvorvidt disses omtale af Dragsdahl som "agent" er formelt godkendt af PET-ledelsen eller ej, er sådan set ligegyldigt i relation til injurienesagen. Hvis Dragsdahl omtales af PET's efterforskere som agent, må en historiker have ret til at konstatere, at Dragsdahl altså i PET blev betragtet som KGB-agent. Kunne historikeren vente at få PET's ledelse til at bekræfte, at den var enig i det, medarbejderne skrev? Skulle det i givet fald være den nuværende eller den tidligere ledelse?

Tilkendegivelsen tillægger det især vægt, at der ikke fandtes grundlag for at strafforfølge Dragsdahl. En person kunne imidlertid udmærket være "agent" for KGB uden at foretage sig noget, der var strafbart eller dog blev strafforfulgt - se Ugeskrift for Retsvæsen 2008 B s. 251 f med henvisninger.

Kort og godt: Retten i Svendborg véd mere om, hvem der var eller ikke var agent for KGB, end KGB's egne folk og dem, der på dansk side vidste mest om tingenes tilstand hos KGB?

KGB brugte agenter til meget andet end at desinformere. Retten i Svendborg mener ikke desto mindre, at Bent Jensen skal bevise, at Jørgen Dragsdahl desinformerede. Men Bent Jensen fremlagde da i øvrigt i retten et over 30 sider langt papir, der gennemgår Dragsdahls aktiviteter i så henseende. Såfremt papirets oplysninger er korrekte, kan det, Dragsdahl foretog sig, vanskeligt anskues anderledes end som desinformation iht. KGB's koncept for, hvorledes sådan drives.

Forskere har som regel en endog formel pligt til (også) at lade resultaterne af deres forskning tilflyde offentligheden via de almindelige medier. Der er regler i stillingsbesættelsescirkulæret herom. Bent Jensen må imidlertid ifølge retten ikke fremlægge sine fund vedrørende Dragsdahl i pressen, men kun i kollegialt forum. Forlanger retten, at forskningsresultater skal holdes i et lukket forskerforum, hvorfra de ikke siver ud til medierne og belaster nogens ædlere følelser? Eller mener dommerne, at blot fordi noget offentliggøres *først* i de almindelige medier, bygger det ikke på samme vægtige kildegrundlag som det, der offentliggøres *først* i videnskabelige bøger? Eller hvad?

Dommernes tolkning af injurielovgivningen på dette punkt ville alvorligt belaste såvel pressens muligheder for at få adgang til forskningsresultater som forskeres muligheder for at fremlægge sådanne. Tolkningen er da også forkert. Antagelig stammer den fra en fejllæsning af den gængse håndbog på området, nemlig Vagn Greve m.fl. *Kommenteret straffelov Speciel del*, (8. udg. 2005) s. 422 hvorefter forskere i den "videnskabelige debat og andre faglige bedømmelser" har "vide rammer under forudsætning af, at den holdes inden for den faglige kreds eller over for de særligt berørte". Når denne forudsætning indskræpes, hænger det sammen med, at ytringer i bedømmelser o.l. kan (og bør) være *særdeles* klare for nu at sige det pænt. Bent Jensens ytringer om Dragsdahl er imidlertid ingen videnskabelig eller faglig bedømmelse af ham - Dragsdahl er derimod genstand for almindelig historieforskning. Og indgangsvinklen er her princippet i ytringsfrihedsbestemmelsen i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 10. I relation til denne bestemmelse foreligger der en omfattende retspraksis for, at f.eks. journalister i kraft af deres opgave som vidensformidlere har en vid ramme for, hvad de må bringe. Denne vide ramme kan logisk set ikke være mindre for forskere, der gør relevante fund. Ikke desto mindre mener retten, at den udvidede ytringsfrihed kun gælder for journalister, og ikke for forskere. Skulle Bent Jensen måske hellere have kaldt sig pensionist og opsøgende journalist?

Nej da. Tværtimod følger det af retspraksis, at der i spørgsmål, som pr. definition er væsentlige samfundsspørgsmål, og i relation til politiske aktører (hvilket Dragsdahl iht. sin aktivitet givetvis må betragtes som) netop er en særlig *vid* ytringsfrihed.

Loven siger, at der er straffrihed, når ytringens sandhed bevises, såvel som når den, der i god tro fremsætter sigtelsen, har været forpligtet til at udtale sig eller har handlet til berettiget varetagelse af åbenbar almeninteresse. Straffen kan endvidere bortfalde, når der oplyses omstændigheder, som gav føje til at anse sigtelsen for sand.

De mange PET-papirer satte ifølge tilkendegivelsen ikke Bent Jensen i god tro eller gav ham føje til at tro på det, der stod at læse i dem? Retten forlanger ligefrem, at Bent Jensen skulle have fået verificeret oplysningerne i "*fra anden side*". Hvor kan man få verificeret, om indholdet i PET's dokumenter er rigtigt?

Men også her ser retten ud til at være gået galt af gældende ret. En historikers opgave er således at afdække, hvad der faktisk foreligger. Hans gode tro må følgelig relateres til *autenticiteten* i de dokumenter, han refererer, ikke til om de indholdsmæssigt holder vand.

Man undrer sig i det hele taget over tilkendegivelsen. En dommer gør sig inhabil, hvis han, inden begge parter er hørt, meddeler, at han har så meget overblik over sagen, at han straks efter retshandlingen vil kunne oplyse udfaldet. Han kan jo nemlig ikke kende sagens komplikationer, førend begge har forelagt deres synspunkter. Hvorledes kunne dommerne i Svendborg så onsdag den 5. maj, inden de havde hørt Bent Jensens vidner og hans advokats procedure, oplyse, at de anså sagen som så afklaret, at de ville tilkendegive resultatet allerede om fredagen? Ifølge tilstedeværende i retten skete dette oven i købet i en pause, hvor Bent Jensens advokat ikke var til stede. Sludrer dommerne i Svendborg sædvanligvis om sagen med tilhørere i pauserne?

Det bliver interessant at se selve dommen. Hvad er det nøjagtige indhold af Bent Jensens udtalelser om Dragsdahl? Har Bent Jensens advokat mon i retssalen gjort det gældende, der burde argumenteres på? Har han dokumenteret de relevante papirer fra PET m.fl. i retssalen. Er dette tilfældet, har byretten i Svendborg et problem. I modsat fald sidder Bent Jensens advokat med problemet, for retsplejen i Danmark er mundtlig, hvorfor det, der ikke er sagt eller læst op for dommerne, som udgangspunkt heller ikke kan danne grundlag for afgørelsen. Tilkendegivelsen siger,

at Bent Jensens oplysninger ikke "således som de er forelagt for retten ... fremstår som underbyggede" (min udhævelse). Mærkeligt. For der fandtes *netop* i sagsakterne en omfattende skriftlig dokumentation, herunder en udførlig redegørelse fra Bent Jensens hånd.

Allerede af hensyn til offentlighedens interesse i, at forskere frit kan offentliggøre deres resultater, er det imidlertid vigtigt, at afgørelsen ikke står fast uden efterprøvelse i landsretten.

Fremmedudgifterne

Sendt 5. april 2010 - ikke optaget i Jyllands-Posten – bragt på Den Danske Forenings hjemmeside ultimo april

I de seneste uger har man omfattende diskuteret, hvor der skal skæres for at få de offentlige finanser til at hænge sammen.

Men hvad er det da, der tynger på udgiftssiden?

I Velfærdskommissionens beretning fra marts 2005 (s. 26) siges: "Indvandrere fra mindre udviklede lande modtager derimod mere fra de offentlige kasser, end de bidrager. Det skyldes, at de både har en lav erhvervsdeltagelse og som regel ikke forlader landet igen, inden de bliver gamle. De modtager i gennemsnit 2,6 millioner kr. mere over livsløbet, end de betaler til den offentlige sektor.

Pengene formelig fosser ud denne vej - private beregnere er nået frem til, de samlede årlige udgifter her for længst har passeret de 100 milliarder årligt.

Problemet er, at politikerne fra de gamle partier egentlig aldrig har villet erkende disse omkostninger. For at citere Den nuværende integrationsminister Birthe Rønn Hornbech. Hun sagde i Berlingske Tidende 24/9 1989: "Den danske Forening ... har lavet et helt urealistisk regnestykke, der hævder, at flygtninge koster Danmark 10-12 milliarder kr. om året. Vores tal viser, at det tal er alt for højt". Hun sagde også: "De tal, som Den Danske Forening kører frem med, er helt uansvarlige og uetiske. Det er også utiltalende at gøre befolkningsgrupper op i penge. Det vil jeg ikke være med til" (Information 19/1 1990).

Ikke desto mindre forsvinder udgifter jo altså ikke, blot fordi man nægter at tale om dem. Og eksemplerne er gruopvækkende. "På fem år er antallet af indvandrere på førtidspension fordoblet i Århus. Hver tredje indvandrerkvind mellem 40 og 64 år er i dag på livsvarig offentlig forsørgelse," hed det i JP Århus 5/4 2009. På ti år er antallet af indvandrere på førtidspension tredoblet, berettede Berlingeren 2/4 2008 (<http://www.berlingske.dk/danmark/indvandrere-stormer-paa-foertidspension>). I Gellerup Planen er 80 pct. af indbyggerne på overførselsindkomst (Aarhus.dk 16/10 2009 <http://www.aarhus.dk/default.asp?id=1278&AjrDcmntId=13432>). I JP 30/3 2010 oplyses, at omkostningen ved indvandrernes markant mindre tilstedeværelse på arbejdsmarkedet i dag svarer til 24 milliarder om året. Hertil kommer en kriminalitet, som har enorme omkostninger både for ofrene og for retsvæsenet, en mængde skoler, hvor forholdene er blevet umulige osv. osv.

Disse problemer er skaffet os på halsen af politikere, som i sin tid nægtede at høre om de let forudseelige konsekvenser af en komplet vanvittig indvandringspolitik. I dag forsøger selvsamme politikere at bortlede opmærksomheden fra disse konsekvenser ved at snakke om alt muligt andet, når der skal spares.

Dengang svigtede pressen ved ikke at tvinge politikerne til at tage stilling til fremtidsperspektivet. Vil den også svigte i dag ved at undlade at kalde en spade for en spade?

Historien skal dømmes

Jyllands-Posten 23. marts 2010

De senere uger har været præget af diskussionen på den internationale scene om betimeligheden i at vedtage – evt. endog i parlamenterne - at tyrkerne begik folkemord på armenierne i begyndelsen af det 20. århundrede. Senest har Helenemaria Christensen i JP 17/3 10 opfordret udenrigsministeren til at underskrive en anerkendelse af, at der var tale om et sådant folkemord.

Den slags anerkendelser er imidlertid ifølge god demokratisk tradition ikke et politisk anliggende, eftersom det er umuligt at vedtage politisk, om noget er sket eller ikke er sket. Dette må derimod - som tyrkerne hævder - afgøres ud fra, hvad forskningen kan bringe frem. Hvorvidt der allerede i armeniersagen er bragt så meget for dagen, at det i dette øjeblik berettiger til at kalde det skete for folkemord, er i denne forbindelse uden betydning. For i et demokrati er i princippet ingen oplysninger om et faktum definitive.

Netop af denne principielle grund har vi i Danmark f.eks. aldrig strafbelagt holocaust-benægtelse, sådan som det er skete i flere andre lande. Derimod har vi overladt benægterne til omgivelsernes dom, der falder som led i den almindelige politiske debat, og som i dette tilfælde sædvanligvis går ud på, at benægterne er fra forstanden.

Det er et skråplan at tvinge politikere til at autorisere en bestemt historisk sandhed. Sådan noget gøres af totalitære regimer, der ønsker en historieskrivning, der tjener deres egne behov. Det gøres derimod principielt ikke i et frit demokrati. Her er det således grundlæggende, at *alle* synspunkter og oplysninger kan bringes frem til diskussion, og at man kan nå til stadig nye erkendelser - herunder mht., hvad der er sket i fortiden.

Efter dansk forfatningstradition vil det derfor muligt endog ligge helt uden for Folketingets og regeringens kompetence at kaste sig ud i en afgørelse af den art, der afkræves justitsministeren.

Sket i fortiden

Jyllands-Posten 3. april 2010

Den 27/3 angriber Helenemaria Christensen mit indlæg af 23/3, hvor jeg fastslår, at det ikke er politikernes opgave inden for rammen af folkestyreordningen at vedtage, hvad der er sket i fortiden, og dermed autorisere en bestemt historiefortælling.

Man kan udmærket vurdere, at der er begået noget, som efter nugældende standarder kan defineres som folkemord på armenierne, og samtidig fastholde, at det ikke er Folketingets og regeringens opgave at beslutte, at kun denne vurdering er gyldig.

Ordet "folkestyre" betyder, at folket styrer. Denne styring er overladt til Folketinget og via dette regeringen. Men det er umuligt at styre, hvad der er sket eller ikke sket.

Såvel Folketinget som regeringen er naturligvis løbende nødt til at træffe foranstaltninger ud fra, hvad der må antages at være foregået på et eller andet tidspunkt. Beslutninger om, hvad der er sket i fortiden, som kun har det ene formål end at autorisere en bestemt historiefortælling, er og bliver derimod en parlamentarisk uskik.

Hvad kunne Folketinget dog ikke komme til at tage stilling til, hvis det forholdt sig anderledes – måske endog også om svenskernes opførsel i Skåne i sidste del af 1600-tallet var folkemord? Og skal der kun tages stilling til den rette version af historien, når nulevende grupper er stærke nok til at sætte deres ønske om en bestemt historieopfattelse på dagsordenen?

Hvad regeringer gør i Sverige og andetsteds, hvor man har mistet fodfæstet, er i den forbindelse bedøvende ligegyldigt, så vidt som at det jo altså ikke er rigtigt bare at følge andre, der gør noget forkert.

Endnu et mord ...

Danskeren nr. 1 2010

Så skete det igen. Denne gang en socialrådgiver myrdet af en klient – igen en tilrejsende fra fjerne himmelstrøg.

Vold, trusler, intimidering samt et uafledigt pres på danske leveregler er efterhånden ved at blive hverdag. Så meget, at offentligheden så småt har vænnet sig til det som noget uundgåeligt. Generationer vokser op, som aldrig har oplevet det anderledes, og som ikke kender det fredelige, provinsielle Danmark, der eksisterede førhen. Dengang inden den multietniserende elite begyndte at herse, rive og slide i den offentlige mening, manipulere medierne og de folkevalgte for til sidst at skaffe os det problem på halsen, som uundgåeligt opstår, når et stilfærdigt land lægges åbent for massiv indvandring af mennesker fra egne, hvor splittergalskaben hersker.

I lang tid måtte vi endog høre på, at de tilstrømmende "nye danskere" gennemsnitligt set ikke var mere kriminelle end os selv. Også på dette punkt blev de hidtidige danskere groft beløjet. Og når nogen lukkede munden op, sagde, at det forholdt sig anderledes, og forudsagde, hvilke tilstande der ville blive den uundgåelige konsekvens af den massive import af mennesker med et livssyn som det, der karakteriserer store grupper af "nydanskerne", blev den åbenmundede selv beløjet. Journalister og mediepingler nærmest dansede på bordene af fryd, når der blev opfundet en særlig raffineret måde til at undertrykke sandheden og beklikke dem, der fastholdt den. Og fremtrædende politikere klappede til og kappedes om at være forargede over "uanstændigheden". Målet var nemlig ikke at få tingene op på bordet til åben diskussion. Nej, det var tværtimod at *undgå* diskussion. Så den bredere offentlighed skulle jo helst ikke føle sig fristet til at tro, at det var ansvarlige mennesker med benene på jorden og viden om, hvad der forestod, som satte sig til modværge på samfundets vegne.

Føj for Fanden ...

Tiden er inde til et moralsk opgør med dem, der misbrugte deres placering og danskernes traditionelle gode vilje til at tro det bedste om deres medmennesker til at skaffe os de nu herskende tilstande på halsen. De savlende repræsentanter for

godhedsindustrien. Deres selv-blindede politiske medløbere, Alle de mange, der var med til at fremstille manglen på ansvarlighed og anstændighed som det modsatte. Og dem, som med frase-humaniteten væltende ud af munden meget belejligt skaffede sig selv gode indtægter på at holde menneske-importen i gang.

De kunne på det moralske plan ikke have gjort det værre. De er dybt skyldige i det, der nu er ved at udvikle sig til at blive tusindårsforbrydelsen. For vi nærmer os stærkt det punkt, hvor skaden vil være både fatal og uoprettelig.

Skyld ...

Danskeren nr. 1, februar 2010

Vi sidder nu i den situation, Den Danske Forening forudsagde i slutningen af 1980-erne. Hvad er moralen?

Der skal 30 livvagter til for at mandsopdække en truet medborger. Men i dag er det kommet så vidt, at man som deltager i en nødvendig debat kan regne med at blive truet.

Hvor længe vil demokratiet kunne holde til det?

Alligevel er der stadig nogen, der leger med udlændingepolitikken. Der er stadig nogen der taler om "retssikkerhed" og "integration" og alle de andre fine ting.

Et pinagtigt eksempel udspillede sig for et år siden: I Jyllands-Posten 20/2 2009 legede Margrethe Vestager. Vi skal bare - di-da-da. Nogen sammenhæng mellem det, hun skrev, og det, hendes parti har påført det danske samfund, er der ikke. Fire hundrede generationers slid er i færd med at gå over styr, fordi et tilfældig tids elite ikke kendte besøgstiden. For Vestager er jo ikke alene.

Forfatteren Ole Hyltoft har ved en tidligere lejlighed skrevet, at "halal-hippierne" burde give en undskyldning (EkstraBladet 16/10 08). I JP 06/3 09 efterlyste Alex Ahrendtsen det samme i anledning af de massive ødelæggelser, disse mennesker har forvoldt.

Vestager hører til i den pænere ende. Hyltoft citerede nogen af de andre: Carsten Jensen, som har karakteriseret Pia Kjærsgaard som et skrigende fugleskræmsel i en askemark. Bettina Heltberg, som mener at kunne se på Søren Krarup, at denne er "psykoinfantil". Og Hans Skov Christensen, DI, som kalder kritikerne af den muslimske indvandring for "svinehunde". Men som Hyltoft påpeger: Udviklingen har formet sig *netop*, som de psykoinfantile fugleskræmsler og svinehunde forudsagde.

Di-da-da menneskene

Hvordan kan nogen tro, at di-da-da snakkeri og nedrigheder med belæg i lukkede øjne afhjælper de vanskeligheder, vi nu står med? Hvorfor vil mennesker, der anser sig for velinformerede, ikke indse problemets natur? Hvad kan få direktøren for en stor erhvervsorganisation til at svine medborgere til, blot fordi de med objektivt set god grund er ængstelige?

Et homogent samfund, som det danske engang var, er en gave i en verden med enorme etniske og religiøse konflikter. Alt hvad der tjener til at bevare – nu genoprette - dette samfund, er derfor godt. Alt, hvad der tjener til at undergrave det, er dårligt. Det turde være logik for perlehøns. Det turde også være indlysende, at i dag er

henholdende snak og skældsord det samme som at støtte fortsættelsen af en samfundsødelæggende udvikling.

De færreste påskønner for alvor deres goder, førend de har mistet dem. Men nu hvor det hidtil stabile, homogene samfund synligt for enhver er ved at gå tabt? Hvor de sociale sikringssystemer og politiet er under sammenbrud, og hvor unge af god familie er begyndt at søge beskyttelse i rockermiljøer? Kan vi da ikke vente os besindelse hos de skyldige eller blot et stop for deres tomsnakkeri?

Som eksemplerne ovenfor viser: Næppe. Sådan er mennesket ikke indrettet. Selv den, der har begået fatale fejltagelser, erkender det ikke uden videre. Snarere – og det gælder ikke mindst, hvis der er prestige på spil – kan man vente sig bortforklaringer, ja endog fremturen.

Det karakteristiske netop for dem, der hengiver sig til den Vestagerske og Skov Christenske blindhed, er ydermere, at det som regel er folk, som har magt til selv at bestemme deres omgivelser og til at definere deres holdninger som moralsk overlegne. Der i samfundets top, hvor man lever afsnøret fra de ødelæggelser, der er påført andre, er der ingen tilskyndelse til at erkende fejl og uansvarlighed. End mindre begriber man, at vor generation blot har Danmark til låns og er forpligtet til at videregive landet i mindst samme gode stand, i hvilken det blev os overdraget.

Og lige så lidt vil man naturligvis have at vide, hvad der konkret er gjort forkert, og hvad der nu skal til for at rette op på tingene. Derfor er vanskeligere at få disse selvovervurderende mennesker til at diskutere deres holdningers holdbarhed til bunds for åbent tæppe, end det er at få en kamel igennem et nåløje. De VIL ikke se, de VIL ikke høre, og de VIL ikke tænke igennem.

Svigtet

Europa er i dag udsat for et indvandringspres, som truer selve den europæiske kulturs fundament. Elitens svigt har påført os grundlaget for en befolkningsudvikling svarende til den, der har fundet sted i Mellemøstens engang "kristne perle" Libanon med alt, hvad der vil følge heraf. I det lige oprullede perspektiv bliver mange af de politiske beslutninger, der har ført os ud i denne situation, imidlertid forståelige:

Det bliver f.eks. forståeligt, at vi ikke kan vente andet af EU-kommissionen end benægtelse af, at der er problemer med det såkaldte opholdsdirektiv efter Metockdommen (Jyllands-Posten 9/12 2008). Vi kan ikke vente andet svar fra en svensk regering på den uholdbare situation i et voksende antal byer på den anden side Sundet end en plan om at gennemføre Europas mest liberale indvandringslovgivning (Jyllands-Posten 8/12 2008). Og den livstruede tegner Kurt Westergaard kan ikke vente sig andet svar på truslen mod ham end den refleksmæssige fastholdelse af "menneskerettigheder" og "retssikkerhed", der prioriterer hensynet til en tilfældig tunesers familieliv og en til Danmark familiesammenført ung somalier med nu 4 børn højere end trygheden for Westergaard med kone og børn.

Endelig bliver det forståeligt, at ideer, der tjener til at udhule samfundets sammenhængskraft, gang på gang finder støtte i de bedre kredse, hvorfra de idelig og omfattende ekkoes videre som sund åndelig føde, medens indsigelser mod tåbelighederne og manglen på jordbunden fornuft søges forvist til en skyggetilværelse eller ligefrem fremstilles som "højreekstremistiske".

Et overlevelsesspørgsmål

Det er i dag åbenlyst, at disse mekanismer er på vej til at føre Vesteuropa ud i et morads, af hvilket det næppe vil være nogen vej op igen. Når man nu engang har ladet store mængder af mellemøstlige mennesker etablere sig her, ja så etableres selvsagt i samme omfang mellemøstlige livsnormer og adfærdsmønstre i værtsamfundene. Det er ikke vanskeligt at forudse, hvad dette vil indebære på sigt, eftersom det er enhver forundt at se, hvordan folk lever i Mellemøsten. Når de, der bestemmer Europas fremtid, desuagtet i dominerende grad benytter magten til at fortabe sig i di-da-da snak og skældsord, som intet har med den europæiske virkelighed at gøre, kan udviklingen næppe blive nogen anden.

- Hvornår har et samfund eller dets livsform overlevet, når dets ledere var ude af stand til at fatte, at samfundet stod med et overlevelseshproblem?

- Hvordan kan vi overleve, når vore ledere og toneangivende kredse bortforklarer indførelsen af kaos på centrale livsområder som skridt på vejen til en "integration", hvis lykkebringende indhold de end ikke selv er i stand til at forklare?

- Når de ikke kan tage sig sammen til at smide folk ud, som nægter at leve efter landets love?

- Når de hellere lader deres medborgere marodere af røverier, brandattentater, voldtægter, knivstikkerier og anden kriminalitet, end de afskærer grupper, der udgør den mest iøjnefaldende kilde til disse handlinger, ved grænsen?

- Når de end ikke kan tage sig sammen til at ville beskytte egne livstruede borgere effektivt?

Et land med ligeglade di-da-da-folk og selvhævdende åndsbøller på de afgørende poster er dømt til fortabelse.

Lad mig konkretisere med blot ét eksempel ud af tusinder: Den 27/12 2008 bragte TV 2 et indslag om en arabisk familie i Gjellerup. Alle fire drenge ud over vuggealderen var groft kriminelle – den ene uagtet mandsopdækning af 4 pædagoger. Den camouflagede fader og lagenindhyllede moder mente desuagtet – vistnok på deres hjemlands sprog – at de var udsat for dybe uretfærdigheder fra danskernes side.

Man må spørge, hvorfor di-da-da'erne og Skov Christensen'erne mener, at sådanne personer skal opbevares i Danmark. Hvorfor skal vi betale for at beholde folk, vi intet skylder, og som ikke med nogen som helst sandsynlighed inden for en overskuelig tid vil blive bidragydende medlemmer af samfundet, men som tværtimod med al sandsynlighed blot vil marodere os yderligere?

Skyldig!

Di-da-da'ernes og Skov Christensen'ernes skyld er større end nogen andens herhjemme i historisk tid. Der er et påtrængende behov for et moralsk opgør med dem. De tilsidesætter jo i moralens navn al moral med helt uoverskuelige konsekvenser til følge for det samfund, de lever i.

Lad os tage dette opgør.

Anhold det ligeglade snæversyn og den betændte moral. Afslør den falske anstændighed. Smid det afsporede menneskesyn i al dets ildelugtende nedrigthed tilbage i hovedet på dem, der har opfundet det.

Ingen abstrakte idealer eller behov for at føle godheden og internationalt vidsyn svulme i årene udgør nogen undskyldning for at ødelægge sine medborgeres tilværelse.

Det kortsluttende, hellige ord

Jyllands-Posten 22. januar 2010

Statens første forpligtelse er nu engang at sikre egne borgere. Det lader til, at de, der evig og altid taler om "retssikkerheden" i denne forbindelse, i deres selvretfærdige magelighed ikke har gjort sig klart, hvor vi rent praktisk står nu i 2010.

Ofte kortsluttes politiske diskussioner med henvisninger til juridiske begreber, som postuleres at nødvendiggøre eller umuliggøre den ene eller anden løsning. Når det hellige ord kastes på bordet, forstummer debatten, hovederne bøjes i ærbødighed, og man går over til næste punkt på dagsordenen.

Teknikken med at fyre sådanne kortslutningsbegreber af er derfor velegnet såvel for politikere, der helst vil slippe for at tænke på noget besværligt, og for jurister, der på den måde slipper for at skulle præsentere en egentlig juridisk argumentation.

På det seneste er det – igen - "retssikkerheden", der er blevet trukket af stalden. Denne gang med det formål at retfærdiggøre, at en somalier, der var i politiets søgelys, overhovedet er her og kunne løbe frit rundt med økse for at slå et andet menneske ihjel.

"Retssikkerhed"? Ordet bruges ind imellem af dommere f.eks. som begrundelse for at tilsidesætte aftaler, der forhindrer borgere i at få deres retligt baserede krav pådømt af domstolene med dertil hørende ultimative retssikkerhedsgarantier. Disse antages at omfatte dels et krav på, at uafhængige dommere bestemmer udfaldet, dels en procesform, hvor parterne er ligestillede, og sagen i øvrigt håndteres på en måde, som giver den størst mulige sikkerhed for det rigtige resultat.

"Retssikkerheden" i en sag behøver imidlertid ikke være ultimativ. Lov om retssikkerhed og administration på det sociale område giver f.eks. netop ikke nogen retssikkerhed svarende til den, en domstolsbehandling frembyder. Den opstiller blot et sæt spilleregler for, hvorledes borgere skal behandles af de sociale myndigheder. Og disse regler tilstræber at sikre den efter omstændighederne størst mulige sikkerhed for en ordentlig og forsvarlig sagsbehandling, herunder via en administrativ klageordning.

På samme måde søger forvaltningsloven generelt at sikre, at offentlige myndigheder følger sagsbehandlingsregler, der giver borgerne størst mulig sikkerhed for, at myndighedsafgørelser hviler på et forsvarligt grundlag.

Er borgeren utilfreds med det, der kommer ud af denne lovgivnings reducerede retssikkerhedsgarantier, må han eller hun så gå videre til domstolene.

Men selv ved domstolene er retssikkerheden ikke absolut. Størst er den i Højesteret. Her kan man imidlertid i sagens natur ikke tage sig af alle sager. Og for øvrigt er der for den, der er ude af stand til at finde eller betale en ordentlig advokat, slet ikke nogen særlig sikkerhed forbundet med en domstolsbehandling.

"Retssikkerhed" er altså blot et ideelt mål, der tilstræbes opnået. Hvor *megen* retssikkerhed den enkelte har i en given sammenhæng, afhænger af, om lovgiver har prioriteret det behov, pågældende aktuelt står med, så højt, at hans sag kan behandles på det højeste retssikkerhedsniveau. Hvorvidt lovgiver har det, afhænger af, hvad der er forsvarligt i lyset af de involverede interesser samt den

samfundsmæssige omkostning, der er forbundet med at skabe maksimal retssikkerhed.

Bare at kræve retssikkerhed i forbindelse med udvisninger er således meningsløst. Man er nødt til at gøre sig klart, hvad det er for sikkerhed, der tales om. Hvad skal den lovlige begrundelse for udvisning være? Og hvad vil omkostningen være ved at skaffe en udvisningstruet udlænding den ønskede grad af sikkerhed for, at udvisning kun sker på dette grundlag?

I en situation, hvor hundredtusindvis af tilfældige udlændinge har kunnet slå sig ned her, vil en maksimal sikkerhed for, at ingen af dem kan sendes ud igen uden tilstrækkeligt grundlag, påføre samfundet omkostninger i en størrelsesorden, læserne af nærværende nok vil være ude af stand til at fatte.

Men heldigvis står vi da altså heller ikke over for et "must", men over for et valg. Hvilken retssikkerhed, vi vil give udlændinge mod udvisning, må således besluttes ud fra en afvejning af mange hensyn: Hvilken skyldighed har vi ifølge den internationale jura over for den konkrete udlænding? Hvad er de praktisk/økonomiske muligheder for at afgøre hans udvisningssag på det sikrest mulige grundlag? Hvad er konsekvenserne for danske borgere af udlændingens fortsatte ophold her i landet? Osv. osv.

Det siger sig selv, at hvis anledningen til at sende en udlænding hjem er, at pågældende i én eller anden grad har påkaldt sig opmærksomhed som en mulig trussel mod danske borgere og interesser, skal der særdeles gode grunde til ikke at give mulighed for udvisning også uden forudgående omfattende, kostbare og i praksis økonomisk uigennemførlige undersøgelser og procedurer. Statens første forpligtelse er nu engang at sikre egne borgere.

Det lader til, at de, der evig og altid taler om "retssikkerheden" i denne forbindelse, i deres selvretfærdige magelighed ikke har gjort sig klart, hvor vi rent praktisk står her i 2010. Næmlig dér, hvor det ikke mere er muligt at skaffe maksimal retssikkerhed for alle, der påkalder sig en udvisning.

De offentlige budgetter er i forvejen hårdt spændt for på dette område. Øksemanden er et godt eksempel: Efter at være blevet familiesammenført hertil for 12 år siden har han giftet sig med en anden somalier, som han nu af grunde, vi kan gætte, er skilt fra igen, men fået tre børn med og ét i vente. Hans nødtørftige erhverv ud over ukendte gøremål hjemme i Østafrika er arbejdet for en organisation, der skaffer endnu flere af hans egne fodfæste i Danmark. Den slags historier er talrige som himlens stjerner. Hvad tror opfinderne af dette cirkus, det koster i kroner og ører?

Øksemanden illustrerer også en anden del af problemet, som næmlig er, at der er blevet placeret en stor, muslimske befolkningsgruppe her, som i sig rummer et ganske uigennemskueligt voldspotentiale. Sagen er jo, at denne gruppe hele tiden på den mest uventede og uforudseelige måde afkaster enkeltpersoner, der kan finde på vanvittige ting. Det er ikke blot let identificerbare tosser, der pludselig springer ud som bombemagere og øksesvingere. Også tilsyneladende velintegrerede personer går amok. Årsagen ser ud til at være, at den muslimske kultur gør det muligt for denne tros tilhængere at se et ophøjet mål i f.eks. at hugge en økse i panden på folk, der ytrer sig forkert.

Den trussel, denne gruppe repræsenterer, kan overhovedet kun holdes i ave, hvis der (bl.a.) gribes til en særdeles hårdhændet udvisningspolitik. Og hvis det ikke lykkes at demontere truslen, vil det være slut med det samfund, vi ønsker. Vi vil f.eks. blive tvunget til en kriminalitetsbekæmpelse i så rå former, at det efter dansk tradition er rent ud afskyeligt. Politistyrken vil skulle mangedobles. Offentlige myndigheder, private firmaer og til sidst også privatpersoner vil skulle anskaffe sig panserdøre,

pigtrådshegn og vagtværn. Og sidst, men ikke mindst vil vi være ude af stand til at opretholde et fungerende demokrati, eftersom den frie debat, der er eksistensgrundlaget for denne styreform, ikke vil kunne forløbe, uden at debattørerne risikerer liv og lemmer. Ressourcerne rækker jo ikke til at beskytte enhver, der måtte komme med bemærkninger, som kunne fornærme en mullah, med en livvagt på 30 mand, sådan som det har måttet gøres med Kurt Westergaard.

Valget står således også mellem på den ene side en maksimal "retssikkerhed" for mennesker, vi ikke skylder noget som helst, og på den anden demokratiets overlevelse og den fysiske sikkerhed for danske borgere, der blot ønsker at leve efter den samfundsorden, deres fædre har bygget op.

Så lad os blive fri for flere uargumenterede indkast med skamredne begreber, som ikke konkretiseres i forhold til de faktisk foreliggende problemer. Der er absolut ingen grund til at nære ærbødighed for tankeabstraktioner uden virkelighedsforankring. Ej heller er der grund til at nære respekt for "eksperter", som erstatter moral med juridiske slogans, og som dermed undergraver det samfund, de lever i. Tværtimod er der al mulig anledning til at anholde deres lige glade snæversyn og falske anstændighed. Ingen begrebsakrobatik udgør en undskyldning for at ødelægge sine medborgeres tilværelse.

Forudsigelige spørgsmål og svar i JP

Jyllands-Posten 7. januar 2010

I JP 5/1 har redaktionen spurgt "juridiske eksperter" om deres syn på forslagene om at stramme udvisningsreglerne, så at udlændinge, der kommer i PETs søgelys, kan sendes hjem.

De adspurgte eksperter er - igen igen - Jens Vedsted-Hansen og Eva Smith. Og deres mening er - igen igen - at en stramning vil kompromittere "retssikkerhedsprincipperne".

Det er ufatteligt, at selv JP er så ukritisk i sit valg af "eksperter", at det lykkes - igen igen - at komme uden om det, der er det centrale i diskussionen, nemlig:

Hvad er statens forpligtelse til at beskytte egne statsborgere *afvejet* over for hensynet til fremmede statsborgeres "retssikkerhed"?

Hvorfor i himlens navn kan end ikke JP i den aktuelle sag finde ud af, at der i aller højeste grad er en sådan afvejning. Og hvorfor i alverden lader man evig og altid de to nævnte "eksperter", hvis svar jo kendes på forhånd, tegne hele "juraen" i den slags anliggender?

De to velkendte eksperter vil altså hellere ofre et par tegnere med deraf følgende fundament for hele den demokratiske samfundsorden - retssikkerheden inklusive - end de vil stramme betingelserne for udlændinges ret til at opholde sig her i landet?

Enhver stats første pligt er at sikre, at statens borgere kan leve i fred på statens territorium uden risiko for at blive truet. Kommer truslen fra folk fra andre stater, er det statens forpligtelse at fjerne truslen.

Det bør i øvrigt ikke komme overraskende for fremmede statsborgere på en stats territorium, at de må regne med at skulle opføre sig sådan, at de ikke kommer i efterretningstjenestens søgelys.

Toget kommer – måske

Jyllands-Posten 20. november 2009

Mange er bekymrede. Der er stor bekymring for klimaet. Finansministeren er bekymret for økonomien. Og FN er bekymret for verdensfreden.

Passagerne på Kystbanen er dog mest bekymrede for, om toget kommer – og hvis det kommer, da for hvornår samt hvor længe det bliver ved med at køre.

Bekymringen har efterhånden antaget helbredstruende dimensioner. Det ses af den kolde sved på panden hos de ventende passagerer, der ligner mennesker udsat for kinesisk vandtortur.

Uregelmæssighederne er så omfattende, at det ikke mere er muligt at huske de enkelte tilfælde fra hinanden. De kan imidlertid systematiseres i grupper efter type:

Der er f.eks. tilfældene af regulær, platfodet løgn: Det meddeles i højtalerne at toget lige er kørt fra afgangsstation dit eller dat – hvilket budskab så meddeles igen et kvarter efter.

Så er der de tilfælde, hvor ankomsten er forsinket, så at man ikke ved, om det er det ene eller andet tog, der just kører ind, og dermed om det stopper ved ens egen station. Problemet er i så henseende ofte, at der gives forskellig besked på de forskellige elektroniske tavler, at tavlen på selve toget er gået ud, samt at togdamen har gemt sig grædende i sin kabine.

Endvidere er der dem, hvor togets stopstationer ændres under kørslen. Dette meddeles som regel i højtaleren på lavmælt svensk, medens man er faldet i en drømmeløs søvn efter uendelig tids kold venten.

Så er der de gange, hvor vi får at vide, at toget desværre er gået i stå – hvilket der ifølge varierende togdamer kan være et utal af årsager til, om ikke andet den, at toget *foran* er gået i stå. Er man tæt på København H, vil vi her ofte blive henvist til at tage S-banen i stedet. Følges rådet, vil det medføre, at toget sætter sig i bevægelse straks, man har forladt det.

I det hele taget er der en uendelighed af muligheder, som dog alle har til samlet resultat, at der spildes masser af tid, fordi man er nødt til at tage af sted mindst en time i forvejen, hvis skal være fremme til bestemt klokkeslæt.

Her behøves det dog som regel ikke. De eneste præcise togafgange er således dem, man tager en time før dem, man kunne klare sig med, hvis toget altid kørte til tiden. Og så naturligvis de afgange fra København H, hvor dørene smækker just i det øjeblik, passagerne fra den forsinkede intercity kommer spærende op på perronen, hvor de herefter må vente til næste kystbaneafgang, som naturligvis er aflyst.

Hvad kan der gøres?

Stemningen blandt passagererne er ved at slå over i et krisepsykolog-behandlingskrævende kogepunkt, hvor hvad som helst kan ske. De ventende taler om, at Mussolini fik de italienske tog til at køre til tiden. Hvordan bar han sig ad? Var det ikke noget med, at han hængte baneledelsen op med hovedet nedad, indtil der kom orden i sagerne? Hvordan med direktionen for "DSB First" (kaldet "DSB Last")? Er der nogen, som har brug for en hånd?

Prøv med reservepoliti på deltid

Jyllands-Posten 15. oktober 2009

Det er en offentlig hemmelighed, at politiet er kommet til kort. Så den eneste løsning er at etablere et reservepoliti på deltid, der kan træde til, når de to betjente fra X-købing i den sene nattetime får brug for forstærkning, skriver Ole Hasselbalch

Justitsministeren opfordrer borgerne til at foreslå, hvorledes den voksende kriminalitet bedst kan begrænses. Forslagene skal vel imidlertid kunne bakes op af et folketingsflertal. Og dette flertal har andre holdninger end dem, kriminaliteten fortrinsvis rammer, og som derfor givetvis vil være bedst til at finde på effektive løsninger. Så hvor meget, der kommer ud af det hele, er nok tvivlsomt.

USA har haft tilsvarende kriminalitetsproblemer. Dansk Folkeparti spurgte derfor i foråret ministeren om den amerikanske "Three Strikes and You're Out"-ordning. Den går ud på, at samfundet beskytter sig mod grove gentagelseskriminelle ved at sætte dem fast permanent. Det har ført til, at almindelige mennesker nu kan færdes frit steder, hvor de førhen kun kunne komme med livet som indsats.

Vi har i årene 1933-73 haft noget lignende herhjemme. Det kaldtes sikkerhedsforvaring og anvendtes over for farlige kriminelle, der havde vist sig upåvirkelige af almindelig straf. Ministeren bekræftede også over for Dansk Folkeparti, at flere stater i USA bruger systemet. Men ministeriet vil ikke indføre det herhjemme (justitsministerens svar på spørgsmål 465, Folketinget 2008-09). Det er således *"et rodfæstet princip i dansk strafferet, at der skal være proportionalitet mellem lovovertrædelsen og den idømte straf, herunder med hensyntagen til konkrete skærpene eller formildende omstændigheder. Det kan endvidere frygtes, at en sådan automatisk ordning kan svække forståelsen for retssystemet som følge af konkrete afgørelser, hvor der ikke opleves den fornødne sammenhæng mellem forbrydelsen og den idømte straf."*

Vi må altså regne med, at sagesløse mennesker også i de kommende år vil blive myrdet, lemlæstet, voldtaget, bestjålet og på alle mulige andre måder maroderet af kriminelle, som bare bliver ved. Lige indtil det går som i USA, der til sidst kom så langt ud, at man var tvunget til at pille de målbevidst kriminelle ud af cirkulation. Hensynet til beskyttelsen af borgerne og opretholdelsen af et ordnet samfund vejede trods alt i det lange løb tungere end fintænkte strafferetlige overvejelser. – Som naturligvis også forhindrer, at vi smider kriminelle uden dansk statsborgerskab ud af landet efter udstået straf i stedet for at betale deres ophold i Villa Tremmely næste gang, næste gang igen og næste ...

Men det er på den anden side let at forstå ministeren. Politikerne i de partier, der er ansvarlige for den nuværende tingenes tilstand, blev faktisk - endog højlydt - advaret imod, hvad de såkaldt "åbne grænser" og importen af hundredtusindvis af utilpasselige fremmede fra betændte geografiske lokaliteter ville medføre. I stedet for at lytte og tænke sig om brugte de kræfterne på at lufte deres "anstændighed", "humanisme", "medmenneskelighed", "internationale vidsyn" mv.

Derfor kan disse politikere og deres efterfølgere naturligvis ikke indrømme, at det var deres egne partier, der i dyb uansvarlighed skabte en dominerende del af problemet. End mindre kan de indrømme, hvor galt det er fat nu, endsige hvilke kradse midler der skal til for at løse problemet.

Politiet da?

Det er en offentlig hemmelighed, at politiet er kommet til kort. Flere steder efterforskes ikke mere anden kriminalitet end den, der "gør ondt", som det kaldes. Det er der ikke ressourcer til. Efterforskningen inden for nogle af de grupper, som især belaster kriminalitetsstatistikken, er da også af både sproglige og kulturelle årsager uhyre vanskelig og tung. En meget stor del af de kriminelle i disse grupper lyver f.eks. for en sikkerheds skyld endog, når de ikke behøver det. Og de øst-kriminelle er for deres vedkommende længst over alle (åbne) grænser, inden der kan gøres noget.

Hvis borgerne i forstaden til X-købing en nat ringer til ordensmagten og fortæller, at nu brændes der igen biler af for sjov skyld, ja så kan de to vagthavende betjente naturligvis heller ikke rykke ud uden selv at få svedet køretøjet af. Skal der gøres noget i den slags tilfælde, må det være massivt, med maskinpistoler, skudsikre veste og det hele fra København. Men rykker styrken dérfra ud i omegnen, begynder bilerne bare at brænde på Nørrebro i stedet.

Situationen lader sig derfor næppe mere håndtere uden en mangedobling af politistyrken. Og det er der ikke råd til. Vi kan vel i øvrigt heller ikke have i tusindvis af betjente siddende og vente på, at noget skal ske.

Så den eneste løsning er at etablere et reservepoliti på deltid, der kan træde til, når de to betjente i X-købing i den sene nattetime får brug for forstærkning. Det kunne der givetvis findes masser af frivillige til, på samme måde som der kan findes frivillige brandfolk. Men en ordning af den art kan naturligvis heller ikke indføres uden, at det bliver en indrømmelse af, hvilke tilstande, et par årtiers pseudohumanitet og misforstået globalt sindelag har skaffet os på halsen.

Derfor går tingene deres skæve gang. De eneste, der har glæde af denne gang – men den glæde er til gengæld stor – er de gammeldanske vanekriminelle, som ser mere realistisk på forholdene end de politikere, der har forstanden skruet fast i det tomme rum mellem den politiske korrekthed og en kulsort samvittighed.

Lillepeter på 17 føler sig nemlig magtesløs, når nydanske ungdomsbander for tredje gang frarøver ham mobiltelefonen. Hvad skal *han* gøre, når politiet intet *kan* gøre, og politikerne intet *vil* gøre?

Han øjner imidlertid nu lys for enden af tunnelen:

"Vi har igennem mange år prøvet at være med til at integrere dem og være venner med dem. Til sidst fik vi bare nok af de her mennesker. Deres latterlige opførsel og terror mod almindelige mennesker. De råber ad lyshårede piger på gaden, kalder dem ludere og forulemper folk i byen, på diskoteker osv. Vi har også børn i skolerne og kærester, som gerne vil gå i fred på gaden. Det kan være, at resten af Danmark vil eller ikke tør andet, men vi gider ikke finde os i den opførsel" Sådan siger rockeren Jørn Jønke Nielsen (refereret efter JP 20/6 2009).

Kort sagt: Her er der (endelig) nogen med både de nødvendige midler og viljen til at bruge dem, som ikke mere vil finde sig i svineriet og politikernes snakken uden om.

Det såkaldte "politiske flertal" himler ganske vist op i anledning af Jønkes udtalelse og kalder den "racisme" (JP 20/6 2009). Men det kan ikke undre nogen. I årevis har blegslappe indflydelsespersoner og mediepingere jo højnet det, de omtaler som deres "menneskesyn", ved at kalde noget for racisme, som ikke er det. Hvorfor skulle politikere, der i årevis ikke har hørt andet og ikke plejer at tænke dybere over tingene, pludselig vågne op?

Selv et femårs barn kan indse, at det intet har med racisme at gøre ikke at ville maroderes, hvad enten marodørerne hvide, sorte, brune, gule eller nikolajstribede. Det "politiske flertal", der med racisme-pladderet beviser, at de har tabt orienteringen i

det moralske univers, overbeviser i al fald næppe Lillepeter om andet, end at disse politikere er de sidste, man kan betro ansvaret for andres liv, sikkerhed og mobiltelefon.

Det "politiske flertal"s forargede kaglen fremmer derfor Jønkes rekruttering på en måde, som selv højt betalte reklamefolk ikke kunne havde gjort bedre. Så hvem ved – måske kan hans forretninger hen ad vejen ligefrem udvides til at omfatte højnelse af sikkerhedsniveauet også for det bedre borgerskab. De skal såmænd nok selv komme og bede om det på et tidspunkt. Hvem fra et kikset machomiljø er interesseret i at genere indehaverne af palævillaer, hvis det giver problemer med AK81ere, der både har overarme, som vi andre har lå, og vilje til at bruge dem.

Det kan vi så bare sidde og kigge på. Udviklingen vil lige så sikkert som amen i kirken fortsætte i den forkerte retning. Hvorfor skulle den ikke det?

Ingen andre steder i denne verden har man været i stand til at opfinde andre effektive foranstaltninger over for en grasserende kriminalitet end dem, ministeren ikke vil vide af. Havde man det, ville ministeren jo nok også allerede have fundet ud af det og behøvede ikke lade som om, han spørger borgerne til råds.

Så JP kan givetvis trygt regne med fortsat kunne rapportere som 26/7 2009 om folk, der har valgt at forsørge sig som rambuktyve i stedet for at finde lovligt erhverv.

Kulturkamp eller?

Jyllands-Posten 20. september 2009

I JP 13/9 berettes om "kulturkampen" i Norge, der for venstrefløjens vedkommende har kulturminister Trond Giske som forbillede. Det er på sin plads at give JP's læsere et eksempel på, hvordan han har gjort sig fortjent til denne status:

I 1994 fik Trond Giske i egenskab af formand for *Arbejdernes Ungdomsfylking* AUF (den socialdemokratiske ungdomsbevægelse) trykt nogle tusinde postkort med påskriften "*Husker du sist, din jævla nazist?*" Det skete som led i en af de evindelige, offentligt finansierede ungdomskampagner "mod racisme". Kortene blev sendt til medlemmerne, og ideen var, at disse skulle videregive dem til *Folkebevægelsen Mot Innvandring* (FMI) om muligt med egne supplerende kommentarer af samme skuffe.

På et af de kort, der ad den vej nåede frem til den tidligere frihedskæmper, Jan Høeg, stod f.eks. at læse "*Har du problemer med tænkningen din, dit jævla nazisevin*". På et andet stod der "*Helvedes nazisevin – forbandede Hitlerdjævel*".

Høeg gik til Forligsrådet i Oslo – stadiet forud for en retssag - men Giske mødte ikke. Herefter gik sagen videre til retten – hvor Giske sendte sin efterfølger. Dommeren bestemte, at da FMI selv brugte hårde ord, måtte man finde sig i det skete. Høeg blev endvidere pålagt at betale 100.000 kr. til modparten plus naturligvis sin egen advokat.

Høegh, der er krigspensionist, havde ikke økonomiske ressourcer til at køre sagen videre til en højere retsinstans, og sagens udfald blev - naturligvis - i "antiracistiske" kredse taget til indtægt for, at retten nu på et lødigt grundlag havde vurderet, at Høeg faktisk var nazist. Dette budskab viderebragte de vidt og bredt og endog på engelsk uden for Norges grænser for at opgejle billedet af den voksende "nazisme" i Norge.

Tilsvarende er forekommet i Danmark – den slags initiativer planlægges og orkestreres nemlig fra mørke kældre, hvis beboere holder kontakt med hinanden over landegrænserne. Her sidder de under en falmet billede af Fidel Castro og arbejder sygeligt vedholdende på at få nogle nyttige idioter til at spille med. I Danmark var det

en socialdemokratisk ungdomsafdeling på Fyn, der udgjorde idioterne, men dennes postkortkampagne blev omgående stoppet og beklaget af den socialdemokratiske ungdoms landsledelse v/ den nuværende politiske ordfører Henrik Sass Larsen. Den danske post nægtede i øvrigt overhovedet at bringe postkortene ud til adressaterne.

Kulturkamp eller??

Giske er i øvrigt ansvarlig for sløjfningen af et stort antal grave med allierede soldater, der faldt i Nordnorge under kampene i foråret 1940 (Jyllands-Postens kronik 1/10 2007).

PET-rapporten

Danskeren nr. 3 2009

PET kommissionens beretning rummer også en omtale af Den Danske Forening – der beskrives som ikke-ekstremistisk ...

PET kommissionens beretning bind 11 "PET'S OVERVÅGNING AF DEN YDERSTE HØJREFLØJ 1945-1989" rummer en omtale også af Den Danske Forening (rapporten s. 154 ff).

Det fremgår ikke, hvad der efter kommissionens mening kvalificerer til rubriceringen på denne "yderste højrefløj". Men et eller andet sted har man jo altså skullet anbringe foreningen, der sikkert var blevet endnu mere fornærmet ved at blive sat i bås med den "yderste venstrefløj".

PET selv registrerer foreningen som *ikke hørende til den ekstreme højrefløj*: "*PET bemærkede, at DDF ikke kunne betragtes som en højreekstremistisk bevægelse, selvom den blev omtalt som racistisk og nazistisk i pressen.*" Sammedets rapporteres PET for at have vurderet foreningen som "ufarlig", fordi den ønskede at virke med demokratiske midler (s. 162). PET-medarbejderen på sagen forklarede således "*at PET's primære interesse i forhold til DDF var den eventualitet, at der kunne være forsøg fra nazistisk side på at infiltrere og påvirke foreningen.*" (s. 166). "*Medlemmerne af DDF var man i sig selv ikke interesseret i at følge*" (s. 166).

Det er betryggende, at PET altså ikke blev offer for pressens fantasifulde fremstilling af foreningen. Foreningens udsendelser dokumenterer til overflod, hvorledes det billede af den, pressen opbyggede, hviler på fup og fidus. Den ene fantastiske historie brugtes som belæg for den næste, og pressen opgenerede på den måde efterhånden et noget, som aldeles slap forbindelsen til virkeligheden.

Det er derfor ikke heldigt, at en væsentlig del af beretningsrapportørens (lektor, ph.d. Johnny Laursen) egne indledende oplysninger om foreningen (ifølge fodnoterne) bygger netop på pressens rapporter. Hvorfor skal læseren f.eks. i en sådan beretning høre gentaget fantasital for antallet "moddemonstranter" ved foreningens arrangementer, hvorfor skal det tilsløres, hvem disse såkaldte demonstranter var, og hvad de lavede, og hvorfor må læseren ikke få noget at vide om det miljø, foreningen var oppe imod, når der dog foreligger offentliggjorte, veldokumenterede og lettilgængelige oplysninger herom?

PET selv er imidlertid som sagt ifølge rapportørens referat af politiets kildemateriale mere klarsynet. Man interesserede sig derfor ikke for foreningen. Som det siges (s. 158) oplysningerne om foreningen er "*ikke primært er indhentet motiveret i en*

interesse i DDF. I flere tilfælde er det aktivister, som i anden sammenhæng har tiltrukket sig opmærksomhed, som har været genstand for interessen.” Man noterer også, at foreningens ledelse ikke er registreret af PET. Det var derimod dem, der forsøgte at besværliggøre foreningens virke, der var målet for PET's interesse.

Det bemærkes endvidere i rapporten (s. 159) *”I det hele taget var relationen mellem PET og Den Danske Forening ikke kendetegnet ved, at PET var udfarende i forhold til foreningen. Som det fremgår af afsnittet nedenfor, lagde flere ledende medlemmer af DDF – herunder i foreningens styrelse – tilsyneladende vægt på at opretholde forbindelser til myndighederne. ... Et andet vigtigt aspekt var, at ledende medlemmer i foreningen også synes at have lagt vægt på gennemsigtighed i forhold til PET.”*

Dette er rigtigt. Begrundelsen var i parentes bemærket, at foreningen ikke fandt det meningsfuldt, at PET ud fra pressens sensationshistorier skulle bruge ressourcer for at hitte ud af, hvad der foregik i foreningen, når dette dog ikke var politimæssigt relevant. Dertil kom, at foreningen ikke ønskede at være platform for de eksotiske mennesker, der kunne blive tiltrukket af foreningen i konsekvens af den skævvredne presseomtale, hvorfor de var hensigtsmæssigt at markere, at var man i kontakt med foreningen, var man også i kontakt med politiet.

Det noteres videre i beretningen, at foreningen havde kontakt med Frede Farmand, som også PET selv brugte, og at foreningens formål hermed var at få klarhed over de aktioner, der rettedes mod foreningen, samt den infiltration, den var udsat for – hvilket er korrekt.

Noget overraskende rapporteres med PET-materiale som kilde en del om påståede interne brydninger og uenigheder i foreningens ledelse (således s. 169) omkring 1990. Poul Vinter Jensen skal oven i købet have meldt sig ud af styrelsen (s. 172). Disse brydninger – hvis realitet PET let kunne have efterprøvet - er gået helt hen over hovedet på foreningsledelsen, der i perioden tværtimod var præget af et sjældent sammenhold. Beretningerne udspringer sandsynligvis af, at PET her har støttet sig til oplysninger fra Frede Farmand og ikke har mobiliseret interesse i at efterprøve holdbarheden nærmere, selv om Farmands rapporter netop belastes af at være af i høj grad spekulativ karakter.

Endvidere hæfter PET sig ved visse ”dramatiske” udtalelser fra foreningens formand i 1990 (s. 170 ff). Underligt nok ser det ud til, at PET ikke har forstået, at disse udtalelser bl.a. er en forudsigelse af, at modstanden mod de uønskede konsekvenser af indvandringen i det lange løb næppe vil begrænse sig til verbale former, når det måtte vise sig, at disse former er utilstrækkelige til at imødegå det, danskerne udsættes for. Som en af foreningens nøglepersoner, Sune Dalgaard profetisk sagde: Det ender med vold. Den såkaldte bandekrig har i dag til overflod bekræftet denne profetis rigtighed, og politikerne havde været bedre tjent med at høre efter advarslerne end at hysterisere dem. Herudover var det i øvrigt således, at visse politikere dengang mente, at foreningen skulle forbydes(!) Dette ville være et så afgørende indbrud i de gældende forfatningsretlige spilleregler, at de pågældende politikere med fuld ret havde kunnet rammes af voldelige modspil. Der var i aller højeste grad grund til at gøre de kredse, som dengang helt havde forladt virkelighedens verden, opmærksom på dette elementære forhold.

Det er i øvrigt interessant, at PET - ligesom foreningen - var bekymret for, at udvandingen af begrebet ”racisme”, kunne legitimere en ægte og måske voldelig racisme. Man *”overvejede risikoen ved, at begrebet ’racisme’, om end det ofte blev misbrugt, kunne blive mere almindeligt, således at sådanne holdninger blev mere acceptable.’... efterhånden kan ’man’ vænne sig til det, hvorefter det bliver mere ’legalt’ at bruge ordet – bl.a. til at oppiske en måske ægte racistisk holdning med efterfølgende voldelige episoder.”* (s. 168).

Frede Farmand omtales intensivt andetsteds i rapporten (s. 116 ff). Det fremgår, at Farmand var kilde for PET. Dette var også foreningen bekendt – det var faktisk årsag til, at man overhovedet turde bruge ham, der havde et meget blakket omdømme, i forbindelse med afdækningen af de aktiviteter, der fra højre- som venstreekstremistisk side rettedes mod foreningen. Der var ingen indlysende andre muligheder for at få klarhed over, hvad der foregik specielt på højrefløjen. Det fremgår dog også, at PET – ligesom foreningen – havde store vanskeligheder ved at finde rede i, hvad der var fiktion, og hvad der var faktum i strømmen af oplysninger fra denne ikke helt normale figur:

"Karakteren af Frede Farmands forbindelse med PET var, ... af en art, som det kan være vanskeligt at fastlægge entydigt. Meget tyder på, at det også i datiden har været svært for hans kontakter i PET's Århus-afdeling at fastlægge hans status i forhold til afdelingens indhentningsarbejde. I en redegørelse fra den 8. april 1999 redegør de to PET-medarbejdere fra Århus-afdelingen, som varetog forbindelsen med Frede Farmand, for, hvordan kildeføringen for denne antog en ganske særlig karakter. Dette forklares af de to PET-medarbejdere med henvisning til Frede Farmands særlige personlighed, et stort behov fra dennes side for meget tæt og hyppig kontakt til kildeføreren samt det, som i redegørelsen fremstår som en vanskelighed ved at skelne mellem spekulative og faktuelle oplysninger i de informationer, som man modtog fra Farmands side." (S. 120).

"Føringen af Farmand blev endvidere strengere, da man mente, at 'Fredes fortolkninger var farlige'. Derfor stillede man strengere krav om dokumentation, og man søgte uden om ham at indhente oplysninger fra andre kilder. Det er sagsbehandlerne opfattelse, at Farmand viste tegn på at have svært ved at skille fiktion fra fakta." (S. 121).

På et tidspunkt blev PET ligefrem nødt til (s. 122) at udpege dels en social passetante for Farmand, dels en regulær efterforsker. Og der var bestandig *"tale om en afvejning af risikoen og kildens driftssikkerhed over for værdien af de oplysninger, som kunne indhentes ved et fortsat engagement."* (S. 122).

Det endte angiveligt med et brud mellem PET og Farmand.

En såkaldt kildefører i PET sukker da også (s. 122): *"Som det fremgår af ovenstående er det ikke problemfrit at være kildefører i PET med ekstremisme som sagsområde. Det er som at færdes i et minefelt og miljøerne kan være så betændte, at det er svært, ja ofte umuligt at finde den 'rene' person, der egner sig som kilde. D.v.s. skal kravet være en person, der er ufejlbarlig, så kan den pågældende ikke færdes i miljøet, der jo netop er kendetegnet ved at være på kant med det etablerede samfund."*

Også den særprægede figur vikarbureaulederen Jens Sejersens er omtalt i rapporten (s. 191 ff). Det er bemærkelsesværdigt, at PET's registrering af Sejersens aktivitetsprofil og særlige psykologiske diagram svarer nøje til det billede, Den Danske Forening efterhånden fik sig af manden og dennes forbindelser, arbejdsform mv.

En enkelt ting kan undre – og har undret foreningsledelsen meget i årenes løb. Foreningen reagerede ikke over for de overfald, den var udsat for, ved at opstille "stormtropper" til sit forsvar, således som de, der stod for overfaldene kuriøst nok forestillede sig. Den reagerede ved at sætte et systematisk efterforskningsarbejde i gang for at finde ud af, hvem bagmændene var. Dette arbejde var særdeles vellykket, og det blev efterhånden kostbart for samme bagmændene at bruge foreningen som offer i deres "antiracistiske" og "antifascistiske" vanvidscirkus.

Dette skaffede foreningen en del kildemateriale i hænde om disse grupperinger, og dette materiale tilgik f.eks. efterretningstjenesten i et af vore venligtsindede nabolande, hvortil aktionerne havde udløbere. Der blev oprettet et regulært

kontaktsystem til denne tjeneste, der også fik leveret relevante dokumentarier. Det blev oplyst, at foreningens materiale havde høj kvalitet, og at man overhovedet ikke nærrede tvivl om autenticiteten. Det ser også ud til, at materialet blev brugt operativt til at forhindre voldshandlinger på nævnte stats territorium.

Det danske PET interesserede sig derimod tilsyneladende slet ikke for at opnå en formaliseret adgang til disse ting. Man må håbe, at det er fordi, PET havde rigelige kilder i forvejen.

Om agenter og loven

Jyllands-Posten 6. august 2009

JP har – senest 2/8 – bragt en stribe artikler om Jørgens Dragsdahls placering i relation til "agent"begrebet. Der savnes desuagtet en klarificering af centrale forhold:

Straffeloven opererer ikke med noget agentbegreb, men straffelægger aktiviteter af en i loven nærmere beskrevet karakter.

KGB derimod klassificerede sine danske kontakter i henhold til et sindrigt system, hvor man opdelte dem i (bl.a.) indflydelsesagenter, fortrolige kontakter og umedvidende medspillere.

En "agent" var i henhold hertil en person, som arbejdede efter præcise instrukser og kontrolleredes nøje, og som i øvrigt typisk befandt sig i eller var på vej til betydningsfulde stillinger inden for eller i tilknytning til regeringen og det økonomiske, journalistiske, videnskabelige eller sociale hierarki.

Karakteristiske tegn på, at der kunne foreligge et *reelt* agentforhold iht. denne klassifikation – residenturaen i København overdrev jævnlig sine hvervningsresultater over for centreret i Moskva - ville f.eks. være, om den danske kontakt arbejdede konspiratorisk. Andre forhold kunne dog også indicere et agentforhold, f.eks. i hvilken udstrækning pågældende faktisk virkede i pagt med KGB's ønsker, og om pågældende modtog begunstigelser i en eller anden form (rejsemuligheder, støtte til realisering af egne ambitioner, regulær betaling eller andet).

En person kunne sådan set godt opfylde KGB's krav til en indflydelses"agent" *uden* at overtræde den danske straffelov. Denne er endvidere på dette punkt indrettet således, at der ikke nødvendigvis indledes en straffesag selv mod personer, der faktisk må formodes at have overtrådt lovens regler.

Det danske politi havde med andre ord ingen anledning til at bruge tid på at finde ud af, om en person var "agent" i relation til straffeloven. Derimod havde man særdeles god anledning til at notere sig, hvorledes visse personer var *klassificeret* i KGB's begrebsverden, idet dette indicerede en aktivitet, der meget nærliggende kunne kollidere med straffeloven, og som i øvrigt var irregulær i en sådan grad, at danske politiske ledere burde orienteres om den. Men der var selvfølgelig også anledning til at notere sig, hvorvidt der ud fra det, den pågældende *foretog* sig, måtte formodes at være *realiteter* bag KGB's klassifikation af personen som agent.

De egentlige problemer i havnen

Frederiksborg Amts Avis 1. maj 2009

Amtsavisen omtaler 4/6 borgermødet om havnesagen i Rungsted. Det fremgår imidlertid ikke, hvad de tilbageværende egentlige problemer er:

Visse politikere manede igen igen "hjemtagelsespøgelset" på væggen – muligt med støtte af kommunens advokat, som over for undertegnede var skråsikker på denne løsnings anvendelighed. Adspurgt i salen så det imidlertid ud til, at advokaten blev klar over, at kommunen ikke kan hjemtage noget, som ifølge opførelsestilladelsen fra staten slet ikke må overdrages, og hvor nogen tilladelse til en overdragelse til Hørsholm Kommune – altså en gave til samme – ingen udsigt har til at blive godkendt af finansudvalget, sådan som det efter loven er nødvendigt.

Kunne vi herefter ikke nok blive fri for at høre mere politisk ørefangersnak om hjemtagelse?

Ej heller kom kommunens advokater med nogen overbevisende forklaring på, hvorledes en kommune, der kun har en tvivlsom matador-aktie et selskab - som kommunen i øvrigt i modsætning til staten og det afdøde Frederiksborg Amt har fået sine lån tilbagebetalt fra - kan give kommunens borgere fortrinsret til selskabets ydelser, altså havnepladserne. Den slags vil således være i strid med det almindelige princip om offentlige foretagenders pligt til ligebehandling af *alle* borgere. Det virkede nærmest som om, dette synspunkt kom som en overraskelse for advokaterne.

Endelig var det svært at få øje på det juridiske belæg for, at Hørsholm kan bruge sin notorisk ulovlige bestemmende indflydelse i havneselskabet til at gennemtromle en fondskonstruktion, hvor kommunen indirekte bevarer den bestemmende indflydelse alligevel. Selvfølgelig kan man ikke bruge en bestemmende indflydelse, man ikke må have, til at sikre sig en fortsat bestemmende indflydelse.

Kommunens advokater gjorde i øvrigt opmærksom på, at de mildt sagt fåtallige regulære havneaktionærer næppe vil have nogen let gang hos domstolene, såfremt de søger at anfægte lødigheden af kommunens matador-aktie. Men advokaterne var tilsyneladende ikke opmærksomme på, at en hvilken som helst mindretalsaktionær jo altså vil kunne anfægte en fondsvedtægt med retsstridige elementer, og at det vil være en smal sag for domstolene at underkende en sådan fondsvedtægts gyldighed på foranledning af en nok så mikroskopisk mindretalsaktionær.

Kommunen har kun fået frist indtil indeværende valgperiodes udløb. Hvis ikke havnesagen skal gå i yderligere kage og kommunen blive sat under administration i anliggendet, er det derfor bydende nødvendigt, at de politikere, der laver udkastet til fondsordningen, fremforhandler en *fælles* løsning med mindretalsaktionærerne.

- Uanset at Henrik Klitgaard og visse konservative næppe vil forstå dette (heller).

Plat – pjat og pengespild

Frederiksborg Amts Avis 1. maj 2009

Amtsavisen rapporterer igen fra den snart 7-årigeføljeton om Rungsted Havn:

Den 24/4 får vi at vide, at den tilrejsende borgmester Uffe Thorndahls kronprins Morten Slotved (K) ikke ser noget problem i, at landsretten nu har givet Rudersdal Kommune et ordentligt gok. Uanset at Hørsholm Kommune netop af de grunde, landsretten angiver, har fået ordre fra det kommunale tilsyn om at afvikle sin bestemmende indflydelse i havnen inden for indeværende valgperiode, vil Slotved udskyde sagen.

Og den 29/4 sekunderer Henrik Klitgaard (R), Hanne Lommer (S) og et par konservative amokløbet med at spørge ministeren om, hvorvidt en kommune har lov til at overdrage aktiver for flere hundrede millioner til en privat fond. Kommunens status i havnen er imidlertid ikke fem flade øre værd. Det havde derfor været lige så relevant at spørge, om det er lovligt at dyrke gulerødder på månen.

Indflydelsesrige hørsholm-politikeres håndtering af Rungsted Havn minder om pengeforvaltningen i Ebberød Bank. Gennem 40 års juridisk arbejde – herunder 23 som professor i erhvervsret – mindes jeg ikke at have set en tilsvarende kommunal misforvaltning. Ej heller har jeg nogen sinde mødt en så udpræget mangel på vilje hos politikere til at ville forstå gældende regler.

Søger man indsigt i Havnens sager, opdager man i øvrigt, at det ikke blot er Hørsholms borgere, der betaler for det lokalpolitiske fnidder. En endeløs kæde af overflødigheder hældes også ud over havneselskabet. Det seneste eksempel er illustrativt: Hans Grønberg (T) gør som led i en alenlang mailkorrespondance om alt muligt, som han rettelig burde have fremført på et bestyrelsesmøde, vrøvl over havnemesterens brug af titlen "direktør"(!) - Dette er ellers mesterens formelle betegnelse efter aktieselskabsloven.

Ja, det lader endog til, at kræfter i kommunalbestyrelsen ved hjælp af den bestemmende indflydelse, kommunen ikke må have, vil forsøge at vælte den nuværende havneformand Ove Petersen (V).

Det er vel fordi, denne har gjort et hæderligt arbejde for at bringe forholdene i lovlig orden og nyder tillid blandt sejlerne.

Hørsholm Kommunes involvering i Rungsted Havn er dybt ukonstruktiv. Den fører til endeløst pjat, ekstraadministration, pengespild og spil for galleriet. Man kunne derfor ønske sig, at Hørsholm Kommune snarest bliver smidt helt ud af Rungsted Havn, og at dennes areal indlemmes i Fredensborg Kommune i stedet. Dér er Nivå Havn således i en længere årrække blevet drevet uden nogen som helst problemer med politikere af den kaliber, Hørsholm mobiliserer.

Når man selv bor i et glashus

Jyllands-Posten 21. marts 2009

Hørsholm-borgmester Uffe Thorndahl er draget i ledning mod Bendt Bendten. Det er "utroligt pinligt, at det borgerlige Danmark ledes af folk, som det er meget svært at have tillid til", siger borgmesteren.

Heldigvis er den tidligere konservative Thorndahl i dag lokalpolitisk statsløs, hvorved han selv har ydet sit bidrag til et mere tillidsvækkende borgerligt Danmark.

Vi ser ham nu på TV sidde i sit borgmesterkontor og med bistand af sin borgmestersekretær i gang med kalkunjakten. Er denne da en kommunal opgave, som skal betales af Hørsholm-borgerne?

I samme kontor har han for øvrigt siddet i over 7 år og bevilget millioner af kr. i skatteborgerpenge til resultatløse advokater, der giver ham ret i, at hans kommune ejer Rungsted Havn. Hans ejerplan gik ud på at "kapitalisere" havnen ved salg til højestbydende (læs rige Rungsted-borgere med store motorbåde).

Den, der har betalt for noget, som andre derefter betragter som deres, kan imidlertid let kan finde på at undersøge, hvad der er hvis. Det gælder ikke mindst, når man som de fleste af havnens sejlere ikke bor i Hørsholm.

En sådan granskning bragte for dagen, at grundlaget for Thorndahls såkaldte ejerskab var et gulnet papir fra 1923, hvori kommunen fraskrev sig enhver aktieret i det havneaktieselskab, som ejer havnen, mod at få (dominerende) indflydelse i samme selskab. Ingen jurister har hidtil kunnet forklare konstruktionen.

Desværre må kommunen imidlertid ifølge det kommunale tilsyn ikke dominere selskabet.

Meget fornuftigt. For det viste sig minsandten også, at kommunen havde brugt sin ulovlige dominans til at smække havnearealet sammen med en af kommunens ejendomme. Derefter havde man fået en godtroende dommer til at tinglyse hele molevitten i kommunens navn, uanset at det var selskabet, der fik Statens tilladelse til at bygge havnen i havet, og som derfor var rette ejer. Heller ikke disse ting har kunnet forklares af jurister.

For ikke at have løse havneaktier ude at flyde, havde man også for selskabets (læs sejlernes) regning listet rundt og til overpris opkøbt løse havneaktier hos fiskerenker i nabolaget.

Thorndahls havneformand dengang udtalte da også det i selskabsretten nyskabende synspunkt, at han som bestyrelsesformand skulle varetage kommunens og ikke selskabets interesser.

Så nu glæder sejlerne i Rungsted Havn sig til at høre, hvornår Uffe Thorndahl vil styrke tilliden til ham selv ved at få afviklet den dominans, han ikke må have, på grundlag af en aktie, som ingen aktie er, så der kan blive styr på en tinglysning, hvis grundlag ikke eksisterer.

Den medieskabte PET-chef

Jyllands-Posten 23. februar 2009

Medierne er igen oversvømmet med den fhv. såkaldte "operative chef" i PET Hans Jørgen Bonnichsen. Det fremgår, at han er alvidende inden for faget. Men han udtaler sig i øvrigt om alting til og med behovet for at bede en bøn i et fly, der er ved at styrte ned (Kr. Dagblad 9/1 2009).

Det er ikke vanskeligt at forstå, at en tidligere PET-medarbejder, der snakker og snakker, og som oven i købet er politisk korrekt, bliver mediedarling. Vanskeligere er det at forstå den autoritet, manden tillægges.

Opslag på nettet viser, at han, der er født i 1943, begyndte sin politikarriere i 1965, og at han i 1997 - altså efter 32 år - avancerede til "chefkriminalinspektør" (i PET), hvilken stilling han forlod i 2006. Da var han altså 63 år gammel, hvilket ikke var den normale fratrædelsesalder PET-chefer, der nemlig er jurister, men for folk med en almindelig politibaggrund. Ikke nogen lynkarriere og ikke en titulatur som den, han oftest tillægges som chef for hele PET (i f.eks. Berlingske 28/11 2008, EkstraBladet 18/1 2009 Computerworld 30/1 2009, Kr. Dagblad 14/2 09 mfl.). Det fremgår videre, at han udbyder såkaldte forfatterforedrag om f.eks. "PET's ansvar og arbejdsområder" (om hvorledes PET arbejder med sikre Danmarks integritet mod trusler), "Fra prügelnabe til elite" (om PET's historie) og tilsvarende.

Bonnichen skamrider med andre ord PET. Han tiltager sig organisationens autoritet - og i sin medieoptræden også en analytisk baggrund, som ikke indgik i hans funktion. Hvad værre er, så snakker han umådeholdent. Når et menneske snakker og oven i købet får kildret egoet, er det næsten plat umuligt for pågældende at undgå at fortælle noget, der ikke burde siges.

Der er da også åbenlyse svigt i Bonnichsens saglighed. I JP 7/10 begrunder han f.eks. sin anvendelse af en bog, Ralf Pittelkow i avisen 5/10 konstaterede for længst er pillet fra hinanden af en islamekspert. Bonnichsens forsvar for desuagtet at bruge bogen består i en henvisning til, at islameksperten er "kendt for en lang række arbejder for eller støtte til hårdføre neokonservative kræfter i USA". Det er imidlertid grundliggende i efterretningsarbejde, at i øvrigt veldokumenterede informationer ikke forkastes blot med henvisning til kildens karakter. Bonnichsens afvisning af islameksperten uden nogen substantiel begrundelse er derfor mildt sagt besynderlig.

Og når nogen p.t. roser Bonnichsens dialogvillighed, husker man hans villighed over for den danske Guantanamo-fange, han hentede hjem. Fangen belønnede som bekendt Bonnichsens villighed ved at læse brevene hos Postvæsenet, hvor han blev skaffet et arbejde.

Kunne vi ikke snart blive fri for at høre mere om denne medieskabte "PET-chef" og hans overtræk på sin gamle arbejdsgiver?

Jyllands-Posten 26. februar 2009

I JP 25/2 svarer H.J. Bonnichsen på mit indlæg 23/2 i den offer-tone, han har tillagt sig som værn mod kritik.

Kære Bonnichsen: De lader medierne iføre Dem en PET-titel, De aldrig har haft, og markedsfører med den som løftestang en analytisk sagkundskab, der lå uden for den funktion, De faktisk havde. De tilfører derigennem debatten vurderinger, som er helt ud i hampen, og skader både Deres gamle arbejdsgivers anseelse og mennesker, det er PET's opgave at beskytte.

I min verden er kritik af en sådan opførsel minsandten ikke noget, man kan tillade sig at klynke over. Det er snarere noget, som burde få en til at synke i jorden af skam.

Jyllands-Posten 7. marts 2009

Peter Møller Nielsen beskylder mig i JP 5/3 2009 for ulødhed, usaglighed og "infame insinuationer" skrevet for at berøve H.J. Bonnichsen ytringsfriheden.

Jeg kritiserer blot, at Bonnichsens ustoppelige, uigennemtænkte snak tillægges større vægt i medierne end andre borgeres meninger, derved at han fremstilles som fhv. chef for PET. Det var han ikke, og han har derfor ikke den analytiske erfaring, han tilskrives. Denne kritik har ikke noget med hans ytringsfrihed at gøre.

Hvilken autoritet hans almindelige politifaglige erfaringer giver, er uklart, men hvis han deler ud af netop den slags, krænker han vel let sin tavshedspligt.

Når PMN skriver, at jeg "især er kendt som talsmand for Den Danske Forening" – hvilket vel ikke kommer sagen ved - skal oplyses, at jeg kun var talsmand indtil august 2000. Men jeg er da stolt af at have repræsenteret en organisation, der forudsagde den udvikling, hvis resultater vi i dag ser i gaderne, og som blev ved med at advare

trods den mest vanvittige, velorganiserede hetz, der i nyere tid er blevet ført mod nogen eller noget her i landet.

København eller helvede?

Jyllands-Posten 7. februar 2009

Tjener entreprenørerne flere penge på forvredne betonkonstruktioner end på noget, det er til at holde ud at se på? Eller er der bare tale om almindelig rodløshed? Hvad stikker der vore arkitekter, byplanlæggere, politikere og kulturpersoner?

Ifølge direktøren for Dansk Industri, Byggematerialer, vækker Malmøs "Turning Torso" og tilsvarende andre imponerende bygninger i udenlandske storbyer opsigt og signalerer udsyn. Sådanne utraditionelle, designorienterede, visionære og fantastiske arkitektoniske vartegn – direktørens karakteristik - kunne vi også få i Danmark, siger hun, og de er vigtige for byer, som gerne vil opfattes som metropoler. "I DI Byggematerialer mener vi, at politikerne skal fremme det visionære byggeri og opførelsen af fyrtårne" (JP 29/10 2008).

Det overrasker ikke, at producenter af byggematerialer mener sådan. Synspunktet gentages imidlertid med maskinel regelmæssighed også af de kredse, der opfatter sig som mest fremsynede, dannede og internationalt orienterede. Københavns overborgmester Ritt Bjerregård, der mener at "intet er helligt", når det drejer sig om at gøre plads til højhuse, siger ligefrem, at sådanne også kan anbringes i den københavnske midtby, altså middelalderbyen (JP 4/11 2006).

Byggerier i alle de faconer, farver, størrelser og materialer, moderne byggeteknik muliggør – og det er ikke så lidt - popper da også op overalt. Det eneste, der ikke synes at nyde nogen anseelse, er murstensbyggeri med skråtag og dannebrogsvinduer, som det ikke kræver nogen anspændelse at kigge på, og hvor folk bare kan bo i fred med deres stokroser.

I Århus er der planer om at placere et arkitekttegnet udsigtstårn på Bispetorv op ad domkirken. Det sker oven på succesen med det såkaldte "Prismet" – altså glastingesten der for nogle år siden opførtes op ad Den Gamle By, så at dennes gæster fremtidig er effektivt afskåret fra at opretholde illusionen om faktisk at befinde sig i en gammel by. Et højhus på 140 meter er også på tegnebrættet til byens frigjorte havnearealer i nærheden af et nyt glashus, hvor folk ellers for tiden er optaget af at kigge ind på hinanden i dagligstuerne.

I København vil toneangivende kredse rive Tivolis torneroseslot ned og anbringe et tårn i stedet – et såkaldt "eksklusivt hotel og boliger" (JP 17/11 2006). Vel en slags modstykke til den skæmmende misplacerede sorte indretning, der for nogle år siden sattes op midt på Rådhuspladsen.

I Horsens er der bygget kasse"luxusboliger" (citeret efter annonceringen). I Juelsminde opføres "særdeles attraktive ejerlejligheder med storslået udsigt" i de beskedne omgivelser ved vandet. Otte højhuse på over fyrre meter sættes op i kanten af Amager Strandpark. I Kolding erstattes forbrændingsanlægget nu af 12 boligårne med ejerlejligheder i 10-12- etager. I Fredericia "tilfører" et højhus tæt på det historiske fæstningsanlæg byen "en ny profil". I Odense står den på "eksklusive ejerlejligheder" i et kassebyggeri ud til det "unikke maritime miljø og stemning på

Odense Havn". I Gl. Skagen er der planlagt 12 meter høje boligklodser foran havnefrontens fiskerhuse. På Rømmø kan sort-sol fænomenet fremtidig opleves fra nogle firkantede indretninger med kighuller i. I Sønderborg er der i vandkanten anbragt fem blokke til at "løfte forskning og musikliv". I Løgten har de "Siloetten" (stavet bogstavret efter annoncen) "tættere på himlen". Ved Haderslev er man i gang med noget, der skaber vidt udsyn 180 grader rundt – hvilket så enhver fra en hvilken som helst vinkel inden for de 180 grader vil kunne iagttage. – Vel også fra den velbevarede, gamle bykerne, som ellers lykkeligt undgik den ødelæggelsesbølge, der i 60-erne f.eks. bankede et larmende motor-inferno ret forbi H.C. Andersens hus i Odense.

Man kunne blive ved. Som lystsejler er det eneste sikre i disse år rædslen ved gang på gang at gense en købstadshavn for at opdage, hvad der er sket siden sidst: De attraktive, ledige arealer ud til vandet er blevet forsynet med de mest hjertegribende eksempler på hærværk mod stedets kvaliteter og muligheder. Rædslerne i Tuborg Havn - som nogen vel har tjent tykt på – ser ud til at have dannet mønster. Men for dem, der ikke véd det: Nyborg havn er også ødelagt, Middelfart nu hærgnet af nogle hvide kasser, der står som grinende hugtænder i vandkanten og skygger for den gamle bydel. Den er også gal i Vordingborg, og i Holbæk er udsigten smadret både til og fra ved hjælp af "arkitekteregnede kvalitetsboliger" ud i stranden. I Vejle er de i færd med at sætte noget op, som ifølge tegningerne nok skal få beskueren til at tro, han har synsforstyrrelser. Man kan blive ved og ved.

De giver aldrig op, de der som ovennævnte direktør i DI's afdeling for byggeri spørger, "hvordan vi kan få flere spændende byggerier, der kan skabe opsigt og spejle et mere internationalt, ressourcebevidst og innovativt velfærdssamfund".

Ja, naturligvis. Innovation er at løbe efter de andre – sætte nogle "vartegn" som dem, der er sat op i andre kønsløse storbyer. Så at det - bortset fra lufttemperaturen - ikke er til at vide, om man befinder sig i København, Auckland, London, Seattle, Hong Kong eller Helvede.

Hvad stikker der vore arkitekter, byplanlæggere, politikere og kulturpersoner? Hvor har de deponeret forstanden?

Det er vel muligt, at de "innovative" byggerier, der i disse år skyder op overalt, kunne være en gevinst steder, hvor omkringliggende gamle bydele og landskabsværdier ikke spoleres derved. Hvem véd – måske kunne også almindelige mennesker uden hjerner, der er tvangsformede af behovet for at være med på noderne, så synes om dem.

Men hvorfor ødelægge eksisterende kvalitetsmiljøer ved at lave amok-byggerier op og ned ad dem? Hvorfor sætte åbenlyse muligheder over styr for at berige det allerede værende på dets egne præmisser? Hvorfor producerer vore arkitekter og byplanlæggere gang på gang i disse år noget, som mest af alt får den helhed, der opstår, til at ligne en krydsning mellem en elefant og en kamel skabt i et anfald af sindsforvirring hos Vorherre?

Er det fordi, arkitekterne er så opsuget af ønsket om at overgå hinandens særheder, at de overser virkeligheden i marken? Er byplanlæggerne og politikerne blevet hypnotiseret af kulturpersoner, der savner selvstændighed nok til at forstå andet end "fyrtårne" og rabalderarkitektur? Tjener entreprenørerne flere penge på forvredne betonkonstruktioner end på noget, det er til at holde ud at se på?

Eller er der bare tale om almindelig rodløshed, depravering og mangel på proportionssans?

For det er vel da ikke et krav fra de mennesker, der tænkes at skulle bebo eller færdes i gyselighederne, fra hvilke udsigten ud vel måske nok kan være attraktiv, men som for den, der ser byggeriet udefra, er en stadig kilde til ærgrelse?

Mekanismen kan muligt aflæses i udviklingen omkring det velkendte Louisiana-museum i Nordsjælland. Den nu afdøde stifter af museet, Knud W. Jensen, arbejdede her gennem hele sin tid i dets ledelse hvileløst på at udvide faciliteterne med alle de negative konsekvenser for omgivelserne, den slags har, når drivkraften er modernismens forkrampede vidsyn i kombination med manglende evne til at ville tage hensyn til andet end sig selv:

Det var f.eks. ikke nok at omdanne skovtrekanten ved siden af museet til parkeringsplads og at fylde museumsparken til bristepunktet med bygninger. Næh, den fredede Krogerupmark skulle også laves om til opbevaringsplads for biler. Fra denne skulle det beundrende publikum så passere gennem den idylliske Hejreskov, der til formålet tænkes indrettet som - oplyst - "skulpturpark" med jern- og andre kunsttingester. Museet skulle endvidere suppleres med en stor bygningskasse i vandkanten tænkt som hyldest til arkitekturen.

De dumme naboer kunne ikke indse harmonien mellem dette og det tilstødende, fredede Humlebæk fiskerleje. Så en rasende Knud W. Jensen gennemheglede dem med henvisning til, at de ikke forstod sig på kunst, og at han havde fundet inspiration til kassen i en bygning ud til New Yorks Central Park(!)

Til alt held mobiliseredes det lokale bymiljø-hjemmeværn og fik stoppet ødelæggelsen af området. Administratorerne af verdenskunsten rasede, men humlebækkerne åndede lettet op.

Hvorfor er det så umuligt at indse det lidet hensigtsmæssige i at bygge vartegn for uforstand og modegriller?

Det er jo i øvrigt ikke vanskeligt at finde ud af, hvad folk gerne vil have. I Skåne på den anden side af Øresund har en modig mand opført en bebyggelse med forbillede i middelalderens byer. Efter sigende strømmer folk til for at bo der - uagtet et haglvejr af foragtelige kommentarer fra arkitekter og andre folk med et videre udsyn.

Man kan også bare sammenligne efterspørgslen på boliger i f.eks. Utzons romerbyer eller Helsingørs i det gamle bygningsmiljø indpassede nybyggeri med den folkelige efterspørgsel på rædselsmonumenterne andre steder.

Juraprofessorens uakademiske adfærd

Jyllands-Posten 16. december 2008

I JP 12/12 diskuteres professor Henning Kochs rådgivning omkring "tuneser"lovens grundlovsmæssighed.

I 1993 optog en anden sag mediernes. Den drejede sig om Hillerød Kommunes adgang til at nægte at stille lokaler til rådighed efter folkeoplysningsloven for et foredrag med pastor Søren Krarup. Lokalpolitikere mente således at kunne afvise lokaleudlånet, fordi arrangøren var Den Danske Forening. De mente oven i købet at have belæg herfor i FN's racediskriminationskonvention.

Det lå allerede fra starten klart, at det var intriger med udspring i det "antiracistiske"/venstreekstremistiske miljø, der havde ført byrådet ud i denne udemokratiske og i Danmark forfatningsstridige opfattelse. Tilsynsrådet underkendte

da også byrådet. Konventionsargumentet var imidlertid så besynderligt, at foreningen undersøgte, hvor det kom fra.

Det viste sig, at kommunens sagsbehandler den 3/11 1992 var blevet ringet op af hr. Henning Koch fra Københavns Universitet. Denne følte sig foranlediget til at understøtte offensiven mod ytringsfriheden ved at gøre opmærksom på et "argument", som byrådet kunne "bruge" i lokalesagen. Argumentet var netop den omtalte henvisning til FN's racismekonvention garneret med lidt "retsvidenskabelig" pynt. Naturligvis nævnte Koch ikke over for kommunen, at menneskerettighedskonventionerne sikrer bl.a. mødefriheden.

Man kunne vente sig, at Henning Koch efterfølgende havde styrket sin faglige anseelse ved at skrive en artikel om den opsigtsvækkende nytolkning til Ugeskrift for Retsvæsen. Det gjorde han imidlertid ikke. I stedet skrev han til byrådet (14/12 92) og henviste til, at foreningens "kollektive mistænkeliggørelse" af fremmede var konventionsstridig og ulovlig. Anstødspunktet var i parentes bemærket tilsyneladende foreningens offentliggørelse af oplysninger, som efterfølgende har vist sig at være bedrøveligt korrekte. Som supplement tillægger han i øvrigt i papiret - med behændig penneføring - foreningens holdninger, den ikke havde.

Og som om det ikke var nok, tog han Menneskerettighedscenteret til indtægt for, at dette havde samme opfattelse som han – hvilket Centeret direkte adspurgt oplyste, man aldrig har givet udtryk for.

Om detaljerne i den slibrige affære og Henning Kochs luskeri i krattet kan læses i undertegnedes bog "Svig" (1993).

Henning Koch er ingen autoritet i forfatningsretlige spørgsmål.

Han er derimod med sin uakademiske adfærd et problem for det fakultet, hvor han af grunde, vi kun kan gætte, har fået sig placeret i et professorat.

Minister uden jordforbindelse

Jyllands-Posten 19. september 2008

Der er muligt at anskue tingene på den måde, at Nato så at sige har etableret sig som et kvasi-FN, der gennemdriver sin politik med magt, samt at denne politik udmærket kan bygge på et dubiøst grundlag, skriver Ole Hasselbalch.

I august bad Dansk Folkeparti udenrigsministeren forklare, hvornår regeringen mener, at geografiske områder med befolkninger, der ønsker at være selvstændige, skal have lov til at vælge selvstændighed, og hvornår de ikke skal have lov at vælge selvstændighed (S 2197). Anledningen var ministerens vrede over den russiske indmarch i Ossetien.

Per Stig Møller svarede, at der ikke er nogen almindelig adgang for dele af eksisterende stater til at opnå selvstændighed mod moderstatens vilje. Den danske anerkendelse af Kosovo baserede sig således på en unik forhistorie, der blandt andet omfattede serbisk ophævelse af Kosovos autonome status samt massiv, langvarig undertrykkelse og etnisk udrensning, sagde han. NATO's krig mod Serbien i 1999 beskriver han som en "humanitær aktion". I øvrigt henviser han i svaret til FN's Sikkerhedsrådsresolution 1244, der satte Kosovo under FN's administration, samt til det forhandlingsforløb, der udmøntede sig i FN's Særlige Udsendings omfattende

forslag til overvåget uafhængighed. Han udelader, at Rusland og Kina modsatte sig både aktionen og den senere uafhængighed bl.a. med henvisning til, at oplysningerne om de omfattende serbiske overgreb i Kosovo var falske.

I en artikel i New Statesman (14. august 2008, <http://www.newstatesman.com:80/europe/2008/08/pilger-kosovo-war-nato-serbs>) kommenterer den anerkendte dokumentarjournalist John Pilger det, der er sket i Kosovo. Han er kritisk over for den vestlige holdning i sagen og gør opmærksom på, at den tidligere chefanklager for den internationale krigforbrydertribunal for Jugoslavien Carla Del Ponte i en erindringsbog ("*The Hunt: Me and War Criminals*") er fremkommet med en række ubehagelige oplysninger, der modsiger det i Vesten dannede almindelige billede af forholdene.

Bogen har vist sig ikke at være til umiddelbart at få fat i via det danske bibliotekssystem. Ifølge Pilger har Del Pontes regering – den schweiziske – da også givet hende besked på at indstille markedsføringen af bogen. Ifølge Pilger skriver hun imidlertid i den, at hun insisterede på, at tribunalet også skulle beskæftige sig med NATO's 78 dage lange bombing af Serbien og Kosovo i 1999, som kostede hundredvis af ofre i hospitaler, skoler, kirker, parker og tv-studier, der påstodes at sende falske nyheder. Det fik hun imidlertid ikke igennem.

Pilger minder læseren om, at den formelle begrundelse for bombingerne var, at serberne begik folkemord i Kosovo. Det hævdedes herunder, at så meget som op til 225.000 albanere var blevet myrdet. De forbrydelser, albanerne på deres side (Kosovo Liberation Army, KLA) notorisk begik, så man derimod bort fra.

Efterfølgende sendtes flere internationale undersøgelseshold til Kosovo for at undersøge det nye "Holocaust". FBI fandt ingen massegrave, fortæller Pilger, og spanierne rejste også hjem med uforrettet sag – knotte, fordi de følte sig misbrugt. Et år senere meddelte Del Ponte's tribunal så, at det samlede antal døde i Kosovo androg 2.788 inklusive kombattanterne på begge sider og serbere myrdet af KLA.

Denne beretning om det tvivlsomme grundlag for at pålægge serberne eneansvaret for de noget særprægede forhold på Balkan understøttes af oplysninger fra andre kilder, der lejlighedsvis er rapporteret i medierne. Det kom i øvrigt allerede i sommeren 1992 frem, at Kroatien/Bosnien havde hyret mediefirmaet Ruder & Finn i Washington til at hænge serberne ud. Ifølge en analyse i tidsskriftet "Defense & Foreign Affairs Strategic Policy" 31/12 1992 var pengene ikke spildt.

Noget kan med andre ord tyde på, at NATO's aktion byggede på forkerte forudsætninger.

Del Ponte beretter også andre celebre ting i sin bog, skriver Pilger, således om KLA's kidnapning af hundredvis af serbere, som bortførtes til Albanien, hvor de brugtes som organdonorer. Der var i det hele taget rigeligt med bevismateriale til også at retsforfølge kosovoalbanerne for krigsforbrydelser, mener hun. Men det kom ikke på tale.

Efterfølgende har KLA udrenset et par hundrede tusinde serbere og sigøjnere fra Kosovo. Serbiske kirker, klostre og andre kulturmindesmærker – herunder i verdensarvklassen – er systematisk blevet ødelagt for at fjerne vidnesbyrdene om den serbiske historie i området. Herefter er Kosovo så blevet anerkendt som en selvstændig stat af det såkaldte "internationale" – dvs. vestlige - samfund inklusive Danmark.

Det er således muligt at anskue tingene på den måde, at NATO så at sige har etableret sig som et kvasi-FN, der gennemdriver sin politik med magt, samt at denne politik udmærket kan bygge på et dubiøst grundlag.

Kosovo-krigen sluttede som bekendt ikke med, at serberne overgav sig. Trods bombningerne holdt de ud, og man måtte have serbernes traditionelle allierede russerne til at formidle en fred. Ifølge denne skulle russiske tropper placeres i Kosovo med henblik på at sikre den serbiske befolkningsdel i området. Men dette blev i praksis ikke til noget.

Dette udfald medvirkede til Jeltsins fald og den mere hårdkogte Putins indtræden på scenen. Russerne følte sig bedraget. Set gennem russiske briller havde NATO nu etableret en tilstand, hvor man forbeholdt sig ret til at gribe ind andre steder i Ruslands nærområde på samme måde som i Kosovo. Belønningen for, at Rusland havde løsnet grebet om Østeuropa - stort set i al fredsommelighed – var, at Rusland blev trådt midt i ansigtet.

Kosovos befolkningsmæssige forhistorie er uklar. Så meget synes dog at ligge fast, at albanere i nyere tid i stort antal er flyttet dertil, og at serbernes tilværelse i området er blevet mere og mere umulig med en omfattende serbisk emigration til følge. Resultatet blev et albansk befolkningsflertal. Det lader sig ikke gøre uden omfattende undersøgelser at hitte ud af, hvordan det hele nøjagtigt er gået til, og nogen sikker moralsk ret til området har næppe nogen af parterne. Lige så uklart er det, hvad befolkningshistorien er i Ossetien. Det eneste, der synes at stå fast, er således, at der de facto i dag er et lige så massivt albansk flertal Kosovo, som der er et massivt russisk befolkningsflertal i Ossetien.

På denne baggrund er det vanskeligt at se begrundelsen for Per Stig Møllers svar på det spørgsmål, han blev stillet i Folketinget. Nøgternt beset er det svært at se, at russerne har foretaget sig andet i relation til Ossetien, end NATO i relation til Kosovo.

I en kronik i JP 26/3 1999 gjorde jeg opmærksom på, at Den Westfalske Fred, der afsluttede 30års-krigen, indebar et forbud mod indblanding i andre landes religionsforhold. Gradvis udviklede denne ikke-indblandingsordning sig til et generelt folkeretligt forbud mod fysisk magtanvendelse suveræne stater imellem. I statutten for den internationale militærdomstol i Nürnberg efter 2. verdenskrig, art. 6, a, omtales i pagt hermed "forbrydelser mod freden". De defineres som planlægning, forberedelse iværksættelse eller gennemførelse af angrebskrig eller krig i strid med internationale traktater eller deltagelse i en fælles plan eller sammensværgelse til fuldbyrdelse af sådanne handlinger.

Begrundelsen for denne ordning er den omstændighed, at hvis man først anerkender, at ideologiske påskud er tilstrækkelige til at retfærdiggøre militære indgreb over for selvstændige lande, vil der snart sagt ikke være nogen krig mod et andet land, som ikke kan startes op med et legitimt påskud. Danmark fastholdt derfor benhårdt ikke-indblandingsprincippet under den Kolde Krig, hvor Sovjetunionen anså sig berettiget til at gribe ind til fordel for "klasse"fæller i andre lande, specielt Østeuropa (Brezhnev-doktrinen).

Vi er som lille land dybt afhængig af, at ordningen respekteres. Alligevel lægger udenrigsministeren altså nu luft til den i tilfældet Kosovo, men vil applicere den i Ossetien. Nogen grundig diskussion af de overordnede, principielle aspekter har der ikke været i Folketinget. En seriøs, offentligt tilgængelig undersøgelse af, hvad der egentlig er foregået i hhv. Kosovo og Ossetien, savnes ligeledes. I det hele taget må man efterlyse en forståelig begrundelse for den dramatiske ændring af bæreakslen for dansk sikkerhedspolitik i århundreder, som Kosovo-krigen repræsenterede, og som har ført lige lukt til det, der nu er sket i Ossetien. Alt, hvad vi får, er henvisninger så tynde, at det ligner udenomssnak.

Dette grundlag er helt utilfredsstillende. Det er derfor også nødvendigt at gøre opmærksom på, at det virker som om, udenrigsministeren har tabt jordforbindelsen, at han og hans forgængere leger, og at de under denne leg allerede har rodet os ind i en

dybt problematisk position på den sikkerhedspolitiske scene. En position der meget let kan få ulykkelige konsekvenser den dag, vinden på denne scene måtte vende – hvad den som bekendt i reglen gør med visse mellemrum.

Giv os de rigtige tal

Jyllands-Posten 12. september 2008

Den 23/8 skrev JP på forsiden, at: *"I dag regner Danmarks Statistik med, at der vil være 330.700 mennesker i Danmark med ikke-vestlig baggrund i 2040. For blot 6 år siden – i 2002 – lød prognosen på 512.000 danskere med ikke vestlig baggrund"*.

Kontorchef Anita Lange, Danmarks Statistik, oplyser så 6/6, at JP i artiklen ikke medregner *efterkommerne* fra ikke-vestlige lande, og at disse antages at ville udgøre 189.500.

Optimistiske fejloplysninger af den art, JP bringer 3/9, sætter sig let fast i hjernen på politikere, der håber på at slippe for at skulle gøre det nødvendige.

Som modvægt til JP's 5-spaltede festartikel kunne de særligt opmærksomme læsere 14 dage efter forneden i venstre hjørne i debatpalternes 3. side læse, at det mindst drejer sig om 520.200 i 2040 – vel at mærke ud fra, hvad Danmarks Statistik føler sig i stand til at registrere.

Lad os venligst få at vide, hvad vi helt nøjagtigt står over for: Hvilke "efterkommere" indgår i tallet? Hvad er myndighedernes skøn er over antallet af ikke-registrerede, illegalt bosiddende? Er det kun er folk med dansk statsborgerskab, der tælles? Hvor mange muslimer skønnes at indgå i tallet? O.s.v.

Forklaring udbedes

Jyllands-Posten 5. september 2008

Ifølge stort opsatte artikler i JP 23/8 2008 føder ikke-vestlige indvandrere nu kun knap 2 børn pr. kvinde. Derfor skal den seneste officielle befolkningsprognose ændres, hedder det. Antallet af disse indvandrere, der kan forventes at være her i år 2040, er således ikke længere 512.000 i 2040, sådan som Danmarks Statistik beregnede i 2002, men 330.700.

Ifølge Danmarks Statistik er her imidlertid allerede pr. 1/7 2008 er registreret 347.250 indvandrere og efterkommere fra ikke-vestlige lande (se <http://www.dst.dk/pukora/epub/Nyt/2008/NR339.pdf>)

Hvordan kan dette tal skrumpe til 330.700 ikke-vestlige i 2040, hvis man regner med, at indvandrerkvinder får 2 børn, og der i øvrigt fortsat finder en indvandring sted fra ikke-vestlige områder?

JP skylder en forklaring.

EF-Domstolen og den politiserende jura

Danskeren nr. 3 2008

EF-Domstolen er igen kommet i modvind. Anledningen er den seneste afgørelse på ægtefælleområdet, som mange bedømmer som et eksempel på, at Domstolen lovgiver om forhold, der rettelig sorterer under de folkevalgte organer.

Med en ny afgørelse fra EF-Domstolen (25. juli 2008, sag C-127/08 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på en medlemsstats område) er der i sommerens løb blevet kastet en brand ind i debatten om Domstolens rolle.

Den konkrete dom kan næppe tolkes så vidt, som den er blevet i dele af pressen. Men det er rigtigt nok, at EF-Domstolen ikke fungerer som en domstol i dansk forstand.

EF-domstolens tradition

Som det siges af en af Danmarks førende eksperter på området, professor, dr. jur. Hjalte Rasmussen i bogen "EU-ret i kontekst" (3. udgave s. 522): "Der var ting, som man ... helst udgik at tale om. Det var, at EF-Domstolen i sin iver efter at føderalisere EU og gøre Unionens retsorden mest mulig modstandsdygtig over for disintegrative tendenser ... ikke sjældent traf 'mærkelige afgørelser'. Den baserede herved sine domme på grunde, som kun fremviste et fjernt slægtskab med mere gængse og velkendte juridiske argumentationsmønstre

Sagt mere direkte: Domstolen inddrager politiske hensyn i sine domme.

Det formelle påskud hertil er oftest, at de traktater og andre regler, der er vedtaget i de folkevalgte forsamlinger, indeholder nogle overordnede principper, som Domstolen kan fortolke på. På den måde gør man så at sige politik til jura.

Dansk retstradition

Den slags løse tilkendegivelser findes der mange af - også i dansk lovgivning. Efter dansk retstradition kan en domstol imidlertid ikke anvende rene programerklæringer, som selvstændigt retsgrundlag. Der er også snævre grænser for, hvor langt en domstol kan skabe helt ny ret i forhold til det, der i forvejen er gældende - eller ikke gældende - og dermed accepteret af lovgiver, altså Folketinget.

Begrundelsen er, at ny ret bedst afspejler samfundets behov, hvis retten skabes af politikere, der risikerer ikke at blive genvalgt ved næste valg, såfremt de lovgiver i strid med, hvad vælgerne ønsker. Hos Folketingspolitikere kan så enhver henvende sig med oplysninger, problemer og indsigelser, og på dette grundlag fremdestilleres gennem åben diskussion - herunder via pressen - hvad der skal gælde. Beslutter de folkevalgte intet, kan folk (i det store og hele) bestemme selv.

En domstolsafgørelse træffes under helt andre vilkår. Den ligger således i princippet i hænderne på livstidsudpegede dommere, den bliver til bag lukkede døre, den skal formelt støttes på de folkevalgtes lovgivning - eller den sædvanemæssige retstilstand der i kraft af de folkevalgtes passivitet antages at have deres accept - samt under indtryk af, hvad advokaterne i sagen har sagt i retssalen.

I debatten om EF-Domstolens virksomhed henvises til, at den domstols politisering skyldes en anden retstradition end den danske, en tradition, hvor dommerne er villige til at gå foran lovgiver. Dette er en helt legitim måde at optræde på for domstole, siges det, og der henvises f.eks. til den rolle, den amerikanske højesteret har.

Men man kan dog vel næppe se bort fra, at den reelle årsag til EF- Domstolens tendens til at træde i lovgivers sted også kan være en bagudskuende EU-fundamentalisme, som naturligt vil være EU-ansattes - herunder EU- dommeres - ledefyr.

Konsekvenser i Danmark

Det kan ikke komme bag på nogen, at når der lovgives i Danmark - herunder om tiltrædelsen af EU - er det den danske, demokratiske måde at skabe ret på, som er i højsædet. Følgelig må det på dansk grund være således, at hvis der ikke er taget rimeligt klart stilling i de EU-retlige regelsæt, som Danmark har tiltrådt, så har det danske folketing forbeholdt sig retten til selv at fylde hullet ud.

Hertil kommer, at Danmarks tilslutning til EU ikke er en irreversibel blankocheck, som giver denne organisations institutioner adgang til i al fremtid at diktere, hvad der skal gælde på dansk grund. Ifølge Grundlovens § 3 er den lovgivende magt således hos Folketinget (og Kongen). Den kan derfor ikke ved almindelig lov definitivt overdrages uigenkaldeligt til anden side.

Det følger af Danmarks tiltrædelse af EU, at danske love i videst muligt omfang skal tolkes i harmoni med EU- retten. Hvis Folketinget imidlertid krystalklart beslutter sig for en bestemt lovgivning på et område, uanset den måtte stride mod EU-regler, kan EF- domstolen altså ikke med hjemmel i lovgivningen om Danmarks tiltrædelse af EU med bindende virkning i Danmark beslutte, at der skal gælde noget andet hos os.

Højesteret må således dømme efter, hvad det danske Folketing bestemmer. Bliver der problemer med EU i den anledning, er det Folketingets ansvar - og EU's overvejelse, om en sådan konfrontation er risikoen værd.

Hvis EF-Domstolen derfor dømmer eller ligefrem lovgiver på tværs af, hvad den danske lovgiver klart har vedtaget, i et sagsforhold, Folketinget med god føje ikke anså for berørt af EU-retlige regler, er det således EF-Domstolens problem.

Pålægger den ligefrem Danmark sanktioner for manglende overholdelse af en afgørelse, må det også være dens eget problem.

Nyholms flyvske tanker

Jyllands-Posten 22. august 2008

Per Nyholm har et overfladisk og arrogant forhold til stoffet.

F.eks. kunne han lejlighedsvis lande sin flyvende spilledåse, stille vinglasset til side, se lidt på omgivelserne og sætte sig ind i det, han skriver om.

Det bedste ved JP's forvaltning af ytringsfriheden er, at den tilfører læserne et glimrende indtryk af, hvad der bevæger sig både i den tankefulde og den tankefrie del af debatten.

Hyppige eksempler på sidstnævnte lader sig hente i Per Nyholms klummer, som – karakteristisk nok - i gamle dage altid præsenteredes under en tegning af ham selv med et vinglas i hånden. I dag vises han standardmæssigt siddende i noget, som vel skal forestille en flyvende kuffert, men som også kunne være en flad spilledåse.

Fra denne position indvier han os den 14/8 i sine argumenter for at lade stå til over for de endeløst voksende problemer, den muslimske indvandring forvolder, som i årevis er rapporteret nøgternt af bladets reportere. Hans synspunkt går - i sammentrængt form – ud på, at han selv er kvart tysker, og at vi alle er indvandret.

I al fald det sidste er visselig sandt, så vidt som at isen i en fjern fortid dækkede landet. Denne omstændighed rummer imidlertid ingen stillingtagen til de af JP rapporterede forhold endsige til det perspektiv, der ligger i, at vi risikerer om føje år at stå med halvanden milliard arrige muslimer i og omkring Europa. Resterne af de europæiske p.t. kristne stambefolkninger vil sandsynligvis til den tid kun udgøre omkring tre hundrede millioner.

Nyholsms rider desuagtet den gamle krikke hentet blandt argumenterne i det cirkus, indvandringsdebatten udgjorde i begyndelsen af 90-erne. Øget er ellers for længst gået heden i konsekvens af synspunktets åbenlyse mangel på relatering til de diskuterede problemstillinger. Man undrer sig derfor over gensynet med liget på JP's kultursider – medmindre det da er tænkt som en illustration af teorien om altings uforgængelighed i verdensaltet.

Oven i fortæller Nyholm, at "misliebige typer (som f.eks. undertegnede, red.) render rundt og siger, at vi bare kan lade hånt om EF-Domstolen ...".

Det havde lettet forståelsen af dybden og perspektivet i denne slagkraftige argumentation, om han samtidig havde fortalt lidt om den rolle, domstole er tillagt i den danske forfatning, og relateret denne rolle til EF-Domstolens kreative forvaltning af forholdet mellem den dømmende og den lovgivende magt. Til dette formål havde der ellers kunnet hentes righoldig inspiration i eksisterende, digre værker.

Disse befinder sig jo imidlertid i biblioteker nede på jorden, medens Nyholm efter ledsagetegningen at dømmes svæver frit i luften – oven i købet udrustet med en kikkert, der ser ud til at vende den forkerte vej. Man kan formode, at dette er årsagen til, at han er ude af stand til at se andet end de argumenter, der befinder sig inde i hans egen hoved, og hvis mangel på substans for længst har fået dem til at fordufte fra jordens overflade.

Nyholsms overfladiske og arrogante forhold til stoffet er et ringe belæg for at have en mening om noget som helst. Men han søger vel gennem fremvisningen af sin politisk korrekte, åndelige nærsynethed at tage sig kosmopolitisk og vidtskuende ud.

Det ville tjente hans anseelse bedre, såfremt han ville afstå fra at lade reflekserne styre skrivemaskinens tangenter. F.eks. kunne han lejlighedsvis lande sin flyvende spilledåse, stille vinglasset til side, se lidt på omgivelserne og sætte sig ind i det, han skriver om.

I Danmark gælder dansk ret

Jyllands-Posten 5. august 2008

Tilslutningen til EU er ikke en irreversibel blankocheck, som giver denne organisations institutioner adgang til i al fremtid at diktere, hvad der skal være dansk ret, skriver dagens kronikør.

Da en russisk kosmonaut efter at have cirklet længe i verdensrummet blev spurgt, hvad han havde savnet mest, svarede han, at det var at gå en tur i skoven.

Eksemplet er illustrativt for noget, der kendetegner de fleste mennesker: Man skønner ikke på det, man har, førend man har mistet det. Derfor overser man også let, hvad der er nødvendigt for at bevare sine goder. Sådanne forglemmelser kan være kritiske, og begås de af toppolitikere, vil de evt. føre til samfundets kollaps.

Den russiske kosmonauts konstatering er relevant i sommerens debat om udlændingelovgivningen ctr. EF-Domstolen.

Medierne og de fleste politikere tog længe kun refleksmæssigt stilling til udlændingeproblematikken, og refleksen ledte ikke til det vigtigste, nemlig fremtidsperspektivet. Dette var og er i EU-området, at det her er lykkedes at skabe livsforhold, som flertallet af jordens befolkning misunder os inderligt, hvorfor de søger hertil i et sådant omfang, at vor verdensdel vil forsvinde i kaos, hvis ikke fænomenet tages højtideligt. Allerede nu er udviklingen så vidt fremskreden, at dette vil ske, hvis ikke en massiv del af dem, der allerede er kommet, repatrieres.

Rettidig omtanke i så henseende var imidlertid længe ikke værdsat og står for så vidt stadig i ringe kurs. Når f.eks. irakiske tolke følte sig true, så måtte der laves en særordning, der gav dem mulighed for at slå sig ned her. Når danskere efter års lovgivningsmæssige forsømmelser på området ikke mere bare kan få lov til at gifte sig her og nu med hvem som helst udefra, så er det for en stor del af pressen og mange politikere skammeligt, synd og umenneskeligt. Når kun 1.700 af 20.000 bosniske flygtninge er rejst hjem igen, uagtet deres land med dansk hjælp er bragt i nogenlunde orden, noteres det i DR's tv-nyheder 23/7 2008 som en succeshistorie.

Rækken af eksempler kan gøres endeløs – og hver for sig udgør de søm til den kiste, i hvilken EU-landene med tilhørende økonomi, kultur og demokratiske systemer vil blive stedt til hvile inden for en overskuelig fremtid, hvis ikke der gøres noget drastisk for at forhindre det. Med øjne, der er så fugtige af medfølelse, at horisonten forsvinder, kaster alt for mange alt for indflydelsesrige mennesker sig gang sig på gang ud i en stillingtagen, som ingen stillingtagen rummer til vort p.t. mest presserende problem.

Manglen på omtanke m.h.t. de langsigtede konsekvenser af det, der foregår, som de nævnte eksempler illustrerer, trives imidlertid bedst i samfundets top, hvor man ikke så let får virkeligheden at føle direkte på egen krop.

Ved valget i 2001 gik det op for de ledende danske politikere, at hvis de ville forblive på toppen, måtte de tage højde for de problemer, indvandringen skaber. Heraf udsprang den nugældende udlændingelovgivning. Blandt det flertal af europæiske politikere, der stadig er stand til at nedtromle vælgernes bekymringer på dette felt, stortrives en manglende praktisk ansvarlighed derimod stadig. Ligeledes har den frodige grobund dér, hvor man slet ikke er afhængig af et folkeligt mandat – herunder i de talrige studerekamre, centre, udvalg, kommissioner, agenturer og tilsvarende steder, hvor kloge hoveder samt dem, der elsker idealer og store ideer for sportens skyld, kan lege med hinandens tanker fjernt fra verdens larm.

For at tage et nyligt eksempel: Kan det undre, at når et såkaldt Europæisk Agentur for Grundliggende Rettigheder får kæmpebeløb til at arbejde med "racisme, fremmedhad og dertil relateret intolerance", så producerer agenturet en 2008-rapport, ifølge hvilken den slags er et problem i Europa? I dette foretagende sidder jo uafhængige teoretikere så tæt, at de simpelt hen ikke lader sig vælte omkuld. – End ikke når de bruger pengene på at undersøge et fænomen, der ikke er defineret, men har udspring i tankemæssige vanvidskonstruktioner fostret på den yderste venstrefløj (påvist i Ugeskrift for Retsvæsen 2007 B s. 241 ff).

Lige så lidt kan det undre, at når seriøsiteten i den slags studier betvivles, er det andre teoretikere og tilhængerne af besnærende verdensanskuelser, der først rykker

ud til forsvar. Som f.eks. i JP 14/7 Jørgen Dragsdahl, hvis mangel på virkelighedsfornemmelse endog er så stor, at han i dag må føre udviklede injuriersager om, hvorvidt han i sin tid havde forvildet sig derhen, hvor han med føje kunne karakteriseres som KGB-agent.

Eller kan det undre, at det altid fortrinsvis er teoretikere, der med støvet bølgende om sig hiver alderstegne, med gummiparagraffer overlæssede internationale konventioner af stalden, når virkelighedens behov sætter spor i udlændingelovgivningen?

Kan det derfor egentlig undre, at EF-Domstolen ind imellem afsiger domme, der leder i den modsatte retning af, hvad europæernes aktuelle problemer tilsiger, selv om den havde haft andre muligheder?

Europæisk samarbejde er visselig langt at foretrække frem for de samkvemsformer, der prægede vor verdensdel førhen. Problemet er imidlertid, at man ved at lade dette samarbejde styre af sværmere, teknokrater, amokløbere blandt de lærde samt andre uden horisont sætter den folkelige opbakning bag den europæiske tanke over styr.

Det er dette, der i markant grad er ved at ske.

Nu står vi ikke bare med et vanvittigt EU-agentur, nogle højtråbende menneskerettighedsakrobater med tilhørende følgagtige journalister eller noget tredje af mindre betydning. Næh, vi står – igen - med en afgørelse fra EF-Domstolen, som ligger fjernt fra den europæiske virkeligheds behov.

I et demokrati er de siddende politikeres risiko for at blive sparket ud ved næste valg en garanti for, at der ikke lovgives hen i vejret. Hos os udledes gældende ret derfor af vedtagelser i folkevalgte forsamlinger, hvor enhver kan henvende sig med oplysninger, problemer og indsigelser. På dette grundlag fremdestilleres gennem åben diskussion, hvad der skal gælde. Beslutter de folkevalgte intet, kan folk (i det store og hele) bestemme selv.

En domstolsafgørelse træffes derimod bag lukkede døre på grundlag af den af de folkevalgte vedtagne lovgivning og under indtryk af, hvad advokaterne har sagt.

EF-Domstolen har imidlertid for sit vedkommende den vane selv at *skabe* ret ud over, hvad vi herhjemme er vant til, at domstole tillader sig. Det formelle påskud er oftest, at de af politikerne vedtagne traktater og andre regler indeholder nogle overordnede principper, der kan fortolkes på. Problemet er bare, at disse principper er så rummelige, at de meget langt ligner glimmerplatheder, hvis udmøntning i praksis efter dansk retsfølelse og -tradition vil være overladt til efterfølgende beslutning hos de folkevalgte.

Man kan mistænke, at den reelle årsag til EF-Domstolens tendens til at træde i lovgivers sted i sådanne og andre tilfælde ikke blot er en anden forfatningstradition, men også den bagudskuende EU-fundamentalisme, som naturligt vil være EU-ansattes – herunder EU-dommeres - ledefyr.

Den danske demokratiske måde at skabe ret på kan ikke komme som nogen overraskelse hverken for EF-Domstolen eller syd for Alperne. Det kan heller ikke være nogen overraskelse, at stillingen derfor i Danmark må være den, at hvor der ikke er taget rimeligt klart stilling i de EU-retlige regelsæt, som Danmark har tiltrådt, så har det danske folketing forbeholdt sig retten til selv at fylde hullet ud.

Tilslutningen til EU er i øvrigt heller ikke en irreversibel blankocheck, som giver denne organisations institutioner adgang til i al fremtid at diktere, hvad der skal være dansk ret. Der er således grund til at erindre om, at den lovgivende magt ifølge Grundloven § 3 er hos Folketinget (og Kongen) og derfor ikke definitivt kan overdrages til anden side. Hvis et folketingsflertal gennemfører en klokkeklar lovgivning på et område, kan

EF-Domstolen følger ikke med hjemmel i lovgivningen om Danmarks tiltrædelse af EU med bindende virkning i Danmark vedtage det modsatte.

Højesteret refererer til det danske Folketing. Hvis beslutninger i Folketinget fastsætter, hvad der skal gælde hos os, er det følgerig dette, der må dømmes efter på dansk grund. Bliver der problemer med EU i den anledning, er det *Folketingets* ansvar – og EU's overvejelse, om en sådan konfrontation er risikoen værd.

Hvem véd - måske ligger netop her et lille lands mulighed for at fremprovokere ansvarlighed i et stort spørgsmål.

Hvis EF-Domstolen derfor dømmes eller ligefrem lovgiver på tværs af, hvad den danske lovgiver klart har vedtaget, i et sagsforhold, Folketinget med god føje ikke anså for berørt af EU-retlige regler, må det være EF-Domstolens problem. Skulle denne endog gå hen og få lejlighed til at mene, at der af den grund skal idømmes Danmark sanktioner for manglende overholdelse af en afgørelse, må det også være dens eget problem.

Dette vil givetvis give mange såkaldte EU-eksperter hjerteslag. Men det bliver Europa næppe ringere af.

Strejkesystemet skabt til et andet samfund

Jyllands-Posten 11. juni 2008

En situation, hvor medierådgiveres og reklameafdelingens indsats har en større udsigt til at påvirke kampens resultat end arbejdets realværdi udmålt efter klart definerede og for offentligheden kendte kriterier er ikke tilfredsstillende, skriver dagens kronikør om den danske model, der har udspring i et andet samfund end dagens.

Dele af det offentlige arbejdsmarked har ligget brak i ugevis på grund af arbejdskonflikt. Nogen har opdaget det, andre har ikke. De fleste véd i al fald ikke nøjagtigt, hvornår der er eller har været konflikt, og hvem der var omfattet af den, men forbinder den dog med sundheds- og plejesektoren. Mange har dannet sig en mening om konfliktens "retfærdighed", de færreste har noget faktisk at have denne mening i.

I 1733 nedlagde murersvendene arbejdet ved byggeriet af Kristiansborg Slot. Det er den først rapporterede arbejdsstandsning i moderne forstand, og lige siden har strejken været et middel til påvirke arbejdsgiverne under forhandlinger om løn- og arbejdsvilkår. Det var dengang forbudt at nedlægge arbejdet – og det er det sådan set formelt stadigvæk, eftersom et strejkeforbud i en forordning af 21/3 1800 aldrig er blevet ophævet. Forbuddet gik imidlertid ud af brug - myndighederne holdt op med at håndhæve det. Fra 1899 blev retten til at standse arbejdet anerkendt i den hovedaftale, der da blev indgået på det private arbejdsmarked, "Septemberforliget". Retten blev dermed en del af det kollektive aftalesystem, som etableredes ved den lejlighed, og et legitimt pressionsredskab, når nye overenskomster skulle indgås. Sådan har det været siden i ansættelser, hvor man gik over til at fastsætte løn- og arbejdsvilkår ved kollektiv overenskomst. – Uden at vi herhjemme har følt noget behov for at få ordningen lovfæstet, sådan som internationale konventioner ellers opfordrer til.

Det samfund, i hvilket den kollektive aktion på den måde officialiseredes som redskab ved forhandlinger om arbejdsvilkårene, eksisterer imidlertid ikke mere.

Arbejdsstyrken er f.eks. i dag sammensat på en anden måde end for 100 år siden. Dengang dominerede store, homogene grupper af faglærte og ufaglærte arbejdere, hver for sig med meget langt identiske arbejdsopgaver, samlede arbejdspladser og en disciplinering fra arbejdsgiverside af arbejdskraftens anvendelse, som gav de ansatte et stærkt, fælles grundlag, fælles interesser og en fælles horisont. Det var derfor naturligt og uproblematisk at optræde i fællesskab - herunder når arbejdsgiverne skulle presses under lønforhandlinger.

Dette har ændret sig. Arbejdsopgaverne er i dag gennemgående langt mere individualiserede, og den *enkelte* lønmodtager er bl.a. via nye lønsystemer kommet i fokus på en anden måde end førhen – og sætter i højere grad sig *selv* i fokus. Det er i det hele taget blevet mindre almindeligt at ville underkaste sig et større fællesskabs interesser.

Ydermere udgør de grupper, som traditionelt var *mindst* orienteret i den kollektive retning, nemlig funktionærerne, de funktionærlignende samt de offentligt ansatte, i dag den *største andel* af den samlede arbejdsstyrke.

Samtidig har konsekvenserne af kollektive aktioner ændret sig. Medens offeret for en sædvanlig arbejdsstandsning førhen primært var arbejdsgiveren, rækker virkningerne af selv en beskeden konflikt i dag hurtigt videre. I nutidens komplicerede samfund skal der ikke megen forstyrrelse til, førend nøglefunktioner falder ud. De grupper, der i dag agerer kollektivt, omfatter endvidere i langt højere grad end førhen lønmodtagere inden for vitale dele i samfundslivet, hvor funktionens bortfald har virkninger, der hurtigt breder sig som ringe i vandet. En arbejdsstandsning gør med andre ord lettere udenforstående til ofre, end en sådan aktion gjorde i ældre tid.

Hertil kommer, at den lovgivningsmæssige regulering af løn- og arbejdsvilkårene er blevet markant mere intensiv, end den var i det kollektive systems første år, hvor almindelige lønmodtagere uden for lanbrugsmedhjælpernes, tyendets, sømændenes og tjenestemændenes kreds i hovedsagen var overladt til selvhjælp. Denne omfattende ansættelseslovgivning konkurrerer i dag på afgørende punkter med de kollektive overenskomster. Problemet er dermed ikke mere at skabe aftaler, der sikrer anstændige løn- og arbejdsvilkår, men tillige at samordne lovgivning og overenskomster, der regulerer *samme* anliggender. Flere og flere stiller sig af den grund det enkle spørgsmål: Hvad skal vi egentlig med begge dele?

Endelig har det apparat, der skal til for at organisere kollektive aktioner, nemlig de faglige organisationer, gennem årene mistet fokuseringen på løn- og arbejdsvilkårene som det helt dominerende grundlag for faglig aktivitet. Fagbevægelsen har således udstrakt sin aktivitet til et bredt spekter af emner. Ud over at varetage medlemmernes *faglige* interesser i snæver forstand, har man så at sige gjort indbrud i deres øvrige interessevaretagelse, hvilket mange opfatter som i visse dele utidigt, evt. ligefrem som et uønsket formynderi i forhold til den enkeltes politiske frihed. Denne udvikling har derfor tilsyneladende ikke haft samme massive medlemsopbakning som tidligere tiders kamp for arbejdsvilkårene. De faglige organisationers stadig tættere involvering i anliggender, der ligger uden for, hvad en del af medlemmerne forstår, sympatiserer med eller dog accepterer som noget, de bør betale for, har dermed bidraget til at undergrave tilslutningen til de traditionelle fagorganisationer og dermed det apparat, der kan organisere ordnede konfliktforløb.

Oven i kommer så det pres på konfliktsystemet, som i de senere år har materialiseret sig i konsekvens af EU-rettens regler om den frie bevægelighed for tjenesteydelser, der presser vilkår ind på dansk territorium, som tilsyneladende ikke lovligt kan modstås med den faglige aktionsret som redskab.

Den nyligt udspillede konflikt på det offentlige arbejdsmarked har bragt dele af denne udvikling i et så kritisk fokus, at mange spørger sig selv, om konfliktretten har overlevet sig selv.

Denne ret placerer i princippet økonomisk kamp som redskabet til at finde den rette balance for bærekraftige løn- og arbejdsvilkår. Kræves der for meget, kan det ikke betale sig for arbejdsgiverne at producere, ydes der for lidt, vil lønmodtagerne søge derhen, hvor indtjeningen er bedre. Vilkårene for denne økonomiske kamp er imidlertid gennemgående anderledes i offentlige end den er i private ansættelser.

På visse offentlige ansættelsesområder – f.eks. dem, der har været involveret i den nyligt udspillede konflikt - antager en arbejdsstandsning således let karakter mere af en gidselaktion med udenforstående som ofre end af en kamp på økonomiske midler, hvor arbejdsgiveren kommer til at betale prisen. For offentlige arbejdsgivere vil denne pris i det hele taget spille en anden rolle i bevidstheden, eftersom det, der er i spil, ikke er private penge og muligheden for konkurs, men derimod offentlige kasser, som i princippet kan gøres udtømmelige. Der er ikke nogen økonomisk balance, som man via arbejdsstandsning kan søge at lokalisere som grundlag for overenskomstfornyelsen. Afgørende er derimod politikernes vilje til at betale, og om denne vilje kan bringes til at bryde. Men om den gør det, afhænger af mange andre ting end selve det, at arbejdsgiveren berøves arbejdet. Samtidig er tendensen på store dele af de offentlige ansættelsesområder ikke den, at arbejdet, der skulle have været udført under aktionen, går tabt for arbejdsgiveren. I massiv grad henligger det tværtimod til udførelse efter konflikten – som vi aktuelt har set i hospitalssektoren.

En faglig organisation for offentligt ansatte, der vil indlede standsning for at sikre medlemmernes lønniveau, står derfor ikke blot over for det problem, at den skal sikre, at standsningen ikke får ofre, der indebærer at aktionen går fra at præsentere sig for offentligheden som en lønkamp til at fremtræde som et uetisk magtmisbrug. Der er det yderligere problem, at vurderingen af, hvad der rimeligvis bør betales, ikke lader sig gennemføre med afsæt i aflæsning af regnskabstal på en bundlinje. Afgørende bliver derimod i sidste ende, hvad en bredere offentlighed på et usikkert vurderingsgrundlag kan bringes til at mene om det hele.

På arbejdsgiverside står man tilsvarende med den vanskelighed, at man ved at lade standsningen udfolde sig tilsidesætter forpligtelser over for borgerne, som sådan set er defineret som essentielle.

Der findes næppe nogen enkel formel til løsning af dette dilemma og end mindre noget klart lysende alternativ til arbejdsstandsningen som redskab, når løn- og arbejdsvilkårene skal bestemmes.

Men det er ret indlysende, at en situation, hvor medierådgiveres og reklameafdelingens indsats har en større udsigt til at påvirke kampens resultat end arbejdets realværdi udmålt efter klart definerede og for offentligheden kendte kriterier ikke er tilfredsstillende.

Om igen, Anne E. Jensen

Jyllands-Posten 30. april 2008

Anne E. Jensen kommenterer i JP 26/4 reaktionerne på den EF-domstolens såkaldte Laval-dom. Hendes fremstilling af dommen er efter min opfattelse ukorrekt.

Den danske fagbevægelse har hidtil kunnet tilkæmpe sig en dansk normaloverenskomst med udenlandske arbejdsgivere – f.eks. baltiske – der udstationerer folk til opgaver her i landet. En sådan overenskomst indeholder vilkår, der er væsentligt bedre end de minimumsvilkår, den EU-baserede såkaldte udstationeringslov kræver – f.eks. pensionsbidrag, supplementsferie og bedre lønvilkår. Efter Laval-dommen kan krav over for en øst-arbejdsgiver om oprettelse af dansk normaloverenskomst ikke mere lovligt understøttes med strejke og blokade. Dette indebærer, at en baltisk arbejdsgiver vil kunne tilbyde at løse opgaver her i landet væsentligt billigere end en dansk virksomhed med en sædvanlig dansk overenskomst.

EF-Domstolen kunne have anset dette som en ulovlig konkurrenceforvridning til skade for danske interesser. Domstolen prioriterede imidlertid hensynet til den frie udveksling af tjenesteydelser og en udjævning af leve- og arbejdsvilkårene i medlemsstaterne på et stadigt stigende niveau (som det udtrykkes) højere.

Om dette kan afhjælpes gennem det udvalgsarbejde, AEJ fortæller om, skal jeg ikke gøre mig klog på. Problemet er bl.a., at EF-Domstolen ikke føler sig bundet af de politisk vedtagne regelsæt. Den dømmer ”dynamisk”, dvs. efter domstolens egen opfattelse af, hvad der BØR være gældende ret. Domstolen tiltager sig med andre ord lovgivende magt på en måde, som ikke er i overensstemmelse med den danske grundlovs princip om magtens tredeling.

Dette gør det meget vanskeligt for ikke at sige umuligt for folkevalgte at styre retsudviklingen – og endnu vanskeligere at forudse, hvad EF-domstolens næste domme i anliggendet vil komme til at gå ud på.

Laval og vort system

Jyllands-Posten 13. maj 2008

I JP 6/5 udtrykker lic. jur. Peter L. Vesterdorf uenighed i min påpegning af, at Anne E. Jensens fremstilling af den såkaldte Laval-dom næppe er korrekt.

1) PLV modsiger ikke min konstatering af, at Laval-dommen kun tillader arbejdsstandsning til støtte for opnåelse af en overenskomst på udstationeringslovens minimumsvilkår. Jeg forstår derfor ikke, hvori hans uenighed i mit indlæg består.

Danske fagforeninger vil ikke have glæde af at kunne forlange en mindstelønsoverenskomst på udstationeringslovens niveau. Værdien af en dansk normaloverenskomst ligger nemlig langt over det minimumsniveau, udstationeringsloven (og EU's udstationeringsdirektiv) kræver respekteret. En sådan overenskomst vil i øvrigt som regel også rumme muligheder for etablering af supplerende lokale lønftaler. Den slags fleksible lønordninger afskærer Laval-dommen også, fordi konsekvenserne af de overenskomstklausuler, der tillader dem, er uigennemsigtige for den udenlandske arbejdsgiver i underskrivelsesøjeblikket.

Man kan naturligvis nu gennemføre en lov om, at de danske normaloverenskomster skal have almen gyldighed, hvorved de nemlig får karakter af minimalstandarder i EU-reglernes forstand. Problemet er bare, at så falder det traditionelle grundlag for fastsættelse af løn- og arbejdsvilkårene i Danmark sammen. Samtidig vil vort fleksible løndannelsessystem formentlig gå i spåner.

2) PLV fremstiller EF-domstolens retsanvendelse som en parallel til den fra de danske retter kendte. En af vore førende eksperter på området, professor, dr. jur. Hjalte Rasmussen, udtrykker det modsatte i bogen "EU-ret i kontekst" (3. udgave s. 522): "Der var ting, som man ... helst udgik at tale om. Det var, at EF-Domstolen i sin iver efter at føderalisere EU og gøre Unionens retsorden mest mulig modstandsdygtig over for disintegrative tendenser ... ikke sjældent traf 'mærkelige afgørelser'. Den baserede herved sine domme på grunde, som kun fremviste et fjernt slægtskab med mere gængse og velkendte juridiske argumentationsmønstre".

Hvorvidt denne fjernhed i forhold til normale juridiske argumentationsmønstre kan medføre, at EF-Domstolen vil acceptere en eventuel kreativ dansk lovgivning til afhjælpning af Lavaldommens konsekvenser, vil fremtiden vise.

Anne Jensens og PLV's indlæg giver JP's læsere mulighed for at tro det, de vil. Det er imidlertid aldrig klogt at tro det, man helst vil, blot for at undgå at se faktisk foreliggende problemer i øjnene.

Jeg håber derfor også, at det udvalg, som er blevet sat til at løse den gordiske knude, er indstillet på at tage fat om vanskelighederne i den skikkelse, de nu engang har.

Vær konkret

Jyllands-Posten 24. maj 2008

I JP 19/5 oplyser Peter Vesterdorff nu, at flere domme lægger op til samme resultat som Laval-dommen.

Jeg beundrer PV for hans evne til ud fra ikke nærmere identificerede afgørelser efterfølgende at have kunnet forudse et domsresultat, som så vidt vides ingen andre turde forudskikke, og som i kraft af sin komplikationsgrad allerede har udløst adskillige indlæg fra lærde til retsvidenskabelige skrifter (i Danmark Arbejdsretligt Tidsskrift 2007 s. 265 ff samt 276 ff). Disse indeholder i øvrigt et noget mere fair referat af, hvad dommen indebærer, end Anne E. Jensens i JP.

Da det næppe er pladsteknisk muligt i et dagblads debatspalte at komme til bunds i, hvad afgørelsen indebærer, afventer jeg nu med spænding et tilsvarende tidsskriftindlæg fra PV.

For at ikke taget skal falde ned over hovedet på PV i en sådan sammenhæng, må dog anbefales, at han her husker at konkretisere, hvad han bygger sine vurderinger på. Uspecifikke henvisninger til vigtige domme, fremtrædende forfattere samt egen glørværdige fortid har som regel mindre gennemslagskraft blandt fagjurister end i politiske indlæg rettet til en godtroende offentlighed.

Ikke trykt:

Peter Vesterdorff er i JP 6/5 2008 ud fra nogle nu konkretiserede domme, der er omtalt i Lavaldommens præmisser, ikke overrasket over dennes resultat.

Disse domme repræsenterer imidlertid blot én valgmulighed blandt flere, Domstolen havde.

Ifølge referat af professor Tore Sigeman – der i årtier har beskæftiget sig med netop disse problemstillinger - er domsresultatet i det land, dommen angår, nemlig Sverige, ligefrem blevet betragtet som "sensationelt" (Lag & Avtal nr. 1/2008). På en forelæsning i Danmark i foråret 2007 turde han ikke selv forudskikke udfaldet.

I Danmark er dommen kommet i sådan grad bag på de berørte, at det har udløst et udvalgsarbejde med henblik på omskrivning af udstationeringsloven.

Synd, at vi først nu takket være PV véd, at dommen ikke er overraskende.

I tillæg til tidligere anbefaling vil jeg i øvrigt - med al respekt - foreslå PV at efterse sine domshenvisninger, inden han viderebringer dem i en evt. videnskabelig artikel om Laval-sagen. Den af ham henviste sag C-119/89 vedrører således et helt uvedkommende momsanliggende. Jeg går ud fra, at han tænker på sag C-113/89.

Skudt forbi

Jyllands-Posten 23. april 2008

I JP 27/3 associerer en hr. Viggo Jonassen min kronik af 10/3 med Krystalnatten og overfaldet på et avisbud af anden etnisk herkomst. Den 12/4 følger Peter Norsk op med at beskyldte mig for nationalistisk ekstremisme.

Mine advarsler om de nu indtrådte konsekvenser af en hovedløs udlændingepolitik blev i årevis affejet på samme måde, dvs. med beskyldninger og skældsord i stedet for substantielle argumenter. Derfor står vi nu i en uholdbar situation, som kun kan håndteres på den måde, jeg påpegede i kronikken. Denne kedelige kendsgerning forsvinder ikke ved at hælde endnu mere møg ud over mig.

Den konkrete virkelighed nu er f.eks., at en evt. gentagelse af Krystalnatten, som hr. Jonassen taler om, mest sandsynligt vil blive udløst af de udbredte antijødiske holdninger blandt herboende muslimer. Se herom f.eks. Den Danske Forenings rapportering i midten af 2007 om danske jødernes oplevelser gennem de forudgående måneder <http://dendanskeforening.dk/side363-aid-1689-mid-1-params-2.html> .

Den konkrete virkelighed er endvidere, at overfaldet på avisbuddet ifølge politiet ikke havde nogen racistisk begrundelse, hvorimod sagesløse danskere gang på gang overfalder af fremmede ud fra racistiske motiver.

Peter Norsk løber for sit vedkommende rundt om natten i Nivå i forsøget på at stoppe fremmedvolden i min før så fredelige hjemkommune. Natteroderiet tænkes vel at kunne kompensere for politiets manglende muligheder for at opretholde ro og orden i området.

Den konkrete virkelighed er imidlertid her, at Norsks indsats ikke forhindrede Infatidaen i Nivå i februar, og at den i det hele taget ikke har større udsigt til at ville krones med held end andres tilsvarende bestræbelser gennem årene. Senest har Fredensborg-borgmesteren appelleret til voldsmandene i en husstandsudsendelse på deres egne sprog. Det, jeg efterlyser, er en troværdig forklaring på, hvorfor beboerne i Nivå overhovedet skal belemres med folk, der ikke respekterer landets love og end ikke forstår dansk?

Norsk og hans parti har et moralsk problem. Det består i, at de har påført samfundet en omfattende vold, som let kunne have været undgået, hvis de konservative havde haft denne verdens realiteter for øje i stedet for at hengive sig til skøntænkning.

Hverken partiets eller Norsks moral bedres af, at han nu ikke vil høre om den eneste farbare vej ud af det problem, han selv har været med til at skabe. Og hverken natlige bodsvandring eller forsøget på at påføre mig skylden for, at muslimerne ikke vil indpasse sig, fritager de konservative for ansvar.

Ekstremismen er og forbliver hos dem, der med åbne øjne tilvejebringer ekstreme tilstande.

Dagen derpå med en elendig statsledelse

Jyllands-Posten 10. marts 2008

Februarbegivenhederne er konsekvensen af elendig statsledelse i en ny folkevandringstid. En ledelse som nu er i færd med at sætte det hidtil rolige og trygge danske samfund over styr. I denne situation scorer SF's Villy Søvndal derfor - meget forståeligt - kassen ved at råbe, at "de kan gå ad helvede til", hvilket folk nemlig mestendels opfatter som sigtet på muslimer så sådan, skriver kronikøren.

Efter at røgen er lettet fra de brændende skoler, biler og andet jordisk gods i den danske version af Infatidaen, melder der sig to spørgsmål: Hvorfor er det gået sådan, og hvad nu?

I de sidste 20-30 år har det været muligt at se, hvad der forestod, og det er også blevet forudsagt. Men det var umuligt at råbe de ledende politikere op.

I 1985 demonstrerede statsminister Poul Schlüter (Konservative) sin uinformerede ligegladhed: *"Jeg ved godt, at mange danskere er ængstelige for at åbne grænser kunne føre til, at Danmark bogstaveligt talt blev oversvømmet af f.eks. en halv eller en hel million mennesker udefra. Det ville skræmme folk, men sådan går det jo ikke."* I 1994 lirum-larummede Uffe Ellemann-Jensen (Venstre): *"Jeg tror ikke, at der er mange – om nogen overhovedet – som kunne tænke sig at omdanne Danmark til et multietnisk samfund. Jeg ønsker det ikke. Men ved at oppiske et kunstigt og overdrevent skræmmebillede kan man medvirke til at oppiske en frygt og lukkethed over for andre, som dybest set rummer en større trussel mod danskheden end påvirkninger udefra"*. Bertel Haarder kunne i 1997 fortælle, at *"indvandrere kommer til os med alt det, vi har brug for: Solide familieværdier, sunde indstillinger i retning af, at man skal yde, før man kan nyde – samt en stærk trang til at etablere selvstændige virksomheder"*. Efter de Radiales opfattelse var flygtningene *"hverken nogen samfundsøkonomisk eller kulturel trussel"* (Kirsten Lee). Selv Socialdemokratiet så bort fra ansvaret for sine kernevælgere og marcherede med i sorgløshedens parade. *"Den islamiske verden er blevet en mangfoldig del af vores hverdag med spændende butikker og smilende folk – uden denne påvirkning ville Danmark være farveløs"*, kvadrede Jytte Hilden, medens Anker Jørgensen alvorligt formanede: *"Folk her i landet ser spøgelse ved højlys dag, hvis de mener, at de fremmede – rent national-økonomisk – er et af de største problemer"*. Og på TV 2's indvandrings-høring i midten af 90-erne fortrak Tøger Seidenfaden hånligt ansigtet, da jeg fortalte, at vi om føje år ville *"komme til at stå med et alvorligt sikkerhedsproblem"*.

Åbenlyst ude af stand til at forstå deres direkte medskyld i ildspåsættelserne, volden og den øvrige fremmedkriminalitet, undskylder de ansvarlige fra dengang sig nu med, at andre europæiske lande bar sig lige så tåbeligt ad, med humanistiske hensyn - som i øvrigt ikke var til stede - og med det daværende "politiske" miljø. Dette miljø – som

politikerne selv var med til at opgejle - indebar, at enhver, der modsagde Flygtningehjælpens, Røde Kors' og Menneskerettighedscenterets fraser, mødtes med nedrigheder og uhyrlige beskyldninger, samt at offentligheden blev fyldt med løgn.

I dag er derfor den halve million fremmede, Poul Schlütter talte om, for længst passeret. Uffe Ellemans "påvirkning udefra" og Haarders "sunde indstillinger" materialiserer sig i forlangender om alt mellem himmel og jord lige fra særlig badetid i svømmehallerne til afskaffelse af leverpostej på skolemaden og begrænsninger i, hvad aviserne må trykke, bakket op med mordtrusler, når de ikke makker ret. Den farve, der er sat på landskabet, kommer fra påsatte brande. Og det største nationaløkonomiske problem – hvis eksistens folk godt nok ikke får at vide - er sprængningen af socialbudgetterne, så at en ordentlig sikring nu må tilvejebringes via egenforsikring og "privatisering".

Februarbegivenhederne er konsekvensen af elendig statsledelse i en ny folkevandringstid. En ledelse som nu er i færd med at sætte det hidtil rolige og trygge danske samfund over styr. I denne situation scorer SF's Villy Søvndal derfor - meget forståeligt - kassen ved at råbe, at "de kan gå ad helvede til", hvilket folk nemlig mestendels opfatter som sigtet på muslimer så sådan.

Ethvert barn véd således i dag, at den dominerende gruppe, som har slået sig ned her, og hvorfra problemerne i massiv grad udgår, er muslimerne. Barnet véd endvidere, at denne gruppe ikke er indstillet på at tilpasse sig andre, men tværtimod kræver tilpasning fra vor side, samt at gruppens loyalitet ikke går på det danske samfund, men på trosfællerne. Medens danskerne traditionelt fungerer i solidaritet med deres medborgere, uanset hvem de nu end er, står vi her over for en klanmentalitet. Denne afkaster ydermere en adfærd over for udenforstående, som har sat den fysiske tryghed i det offentlige rum over styr, og den repræsenterer i øvrigt en sådan mangel på forståelse for, hvad der skal til for at skabe samfundsgoderne, at det er uforeneligt med bevarelsen af samme goder. Resultatet er, at danskere i de mere jordnære lag nu mestendels opfatter "nydanskere" i denne kategori over én kam som voldsorienterede, snydagtige og i det hele taget ikke til at stole på, hvorfor man er bedst tjent med at holde sig så langt væk fra dem som overhovedet muligt.

Dette er noget forenklet, men alene udbredelsen af denne opfattelse udelukker et fungerende fællesskab med disse mennesker. Samtidig står det fast, at de har et demografisk mønster, som på sigt vil gøre dem til dominerende element i landet. Det er også let at fremprojicere, hvilke tilstande dette vil medføre den dag, de tæller ikke blot de nu påståede 200.000, men millioner.

Kursen i denne situation må nødvendigvis sættes ud fra, hvad der er en overlevelsesmæssig nødvendighed. Denne tilsiger, at alt, hvad der tjener til at reducere de tilvandrede muslimers interesse i at blive her i landet, er godt, medens alt, hvad der motiverer dem til at forblive her, er dårligt. I en situation, hvor det er umuligt at vide, hvem blandt dem der er konkret ansvarlige for den destruktivitet, der udgår fra gruppen som sådan, kan kursen derimod ikke sættes med pejlemærke i en forældet menneskerettighedsideologi, som gør det forbudt at konstatere, at enhver gruppe har et gruppepræg, og at et land har ret til at disponere herefter i selvforsvar.

Det solidariske Danmark med det respektable sociale niveau, anstændigheden over for hinanden og trygheden i gaderne er væk i kraft af det, der er sket. Politiet er ikke gearet til at håndtere kriminalitet af den art og omfang, statsledelsens uduelighed har skaffet os på halsen, og kører på pumperne. Vil vi have fysisk sikkerhed – og læg mærke til, at det nu er dette elementære, der er kommet i fokus - må Hjemmeværnet

sættes ind, sådan som det skete, da præsident Bush besøgte landet, og som det har været nødvendigt langs Kystbanen. Det ville givetvis skabe en hidtil uhørt tilslutning til denne værnsgren. Men er det muligt under den efter-mig-syndfloden ideologi, der nu har afløst de lukkede øjnes politik hos vore politiske ledere?

Det, vi ser, mine damer og herrer, er langt mere alvorligt, end ret mange er i stand til at forestille sig. Det mest alvorlige er imidlertid, at de fleste ganske vist nok har deres kontante mening om tingene, men at de færreste gider gøre noget selv, så længe brandene, hærværket og overfaldene blot går egen dør forbi. Herregud, vi har det jo godt og meget andet at se til i dagligdagen – parcelhus, karriere, bil, børn, vovse samt problemet med, hvor vi skal hen i den næste oplevelsesferie.

Det næstmest alvorlige er, at politikerne stadig danser dødedans med snak om "integration" og "dialog", uagtet den anden part blot tager manglen på vilje til at sende dem, der skaber problemerne, hjem hvor de kom fra, som udtryk for danskernes manglende vilje til at forsvare sig selv.

Den omstændighed, at det langsigtede perspektiv i det, der foregår, tilsyneladende stadig ligger uden for fatteevnen hos de politikere, der er årsag til ulykkerne, får ikke samme perspektiv til at forsvinde. Det gør end mindre manglen på vilje til at se den politik i øjnene, som naiviteten på Christiansborg nu har gjort til den eneste udvej, nemlig afvikling af muslimernes tilstedeværelse her i landet.

Hvor er Dansk Folkeparti henne? Partiet har hentet sin vælgertilslutning på at ville stoppe den ødelæggende indvandring. Men ødelæggelsen er jo ikke stoppet – den udvikler sig blot i lidt langsommere tempo end hidtil.

Hvad er den rationelle plan for at undgå det samfund, der tegner sig i horisonten? Hvor er partiets krav til en statsminister, hvis regering bygger på partiets støtte, om at blive præsenteret for en troværdig sådan plan? Statsministerens plan kan da vel ikke være blot at holde det hele flydende, indtil han selv får mulighed for at overgå til en passende post i en af de internationale forsamlinger, han sætter så megen pris på?

Det er kontraproduktivt at have et parti, der som Dansk Folkeparti bilder vælgerne ind, at partiet har løst et eksistentielt problem for danskerne, når det modsatte er tilfældet.

Hvis et sådant parti giver køb på sandheden om det, der er i gang, af frygt for at miste en indflydelse, der alligevel ikke bruges til at kræve en løsning, har partiet mistet sin berettigelse.

Fraser fra de bonede gulve

Jyllands-Posten 20. marts 2008

Den 15/3 svarer Peter Norsk på min kronik af 10/3. Han karakteriserer dens konstatering af, hvad der nu er den eneste løsning på det problem, en elendig statsledelse har skabt, som ekstremisme.

Det er en kendsgerning, at de muslimske miljøer rummer en markant og grov overkriminalitet, samt at selv tilsyneladende velintegrerede unge dérfra pludselig kan finde på at gå ud og lægge bomber under medborgerne. Journalister og bladtegnere kan komme i livsfare blot ved at passe deres arbejde. Jeg takker i denne situation for Peter Norsks' vejledning i, hvad en universitetsprofessor må sige, men skal oplyse, at en professors første pligt over for den offentlighed, der betaler hans løn, er at skrive,

hvad de faktiske forhold er. Hertil kan føjes, at jeg personligt mener, min plads er blandt de mennesker, der betaler prisen for den elendige konservative statsledelse, snarere end sammen med Norsk på de bonede gulve, hvor der kun snakkes i fraser, som ikke kan skade nogens noble følelser.

En af disse fraser er, at vi skal afvente og fremme den "integration", som de konservative har snakket om i snart 30 år, uden at det er gået andet end den forkerte vej. Intetsteds ude i verden, hvor muslimer er trængt ind i andre samfund, er det mig bekendt lykkedes at få dem til at leve sammen med andre på en anstændig måde. Der er først blevet fred, når de med vold, rænker eller børnefødsler har overtaget magten, sådan som det senest er sket i Kosovo. Eftersom vi ikke lever i et tibetansk kloster, hvor det er nok at fremmumle formularer, medens man drejer bedemøllerne, efterlyser jeg, hvad den konservative justitsminister rent konkret agter at gøre for at sikre borgernes tryghed, sådan som det er enhver statsledelses første og største pligt.

Hvis den konservative statsminister for 20 år siden havde lyttet til mine forudsigelser om, hvad der ville ske, i stedet for at lytte til dem, der med menneskerettighedsinstitutionernes fandango-jura som belæg kaldte mig for ekstremist, havde vi ikke nu siddet i suppedasen. Hvis den nuværende konservative justitsminister kunne tage sig sammen til at smide dem blandt de af JP 15/3 rapporterede 141 kriminelle nøglepersoner ud af landet, som ikke har statsborgerskab, og derfra gør sig klar til at handle ligeså med de øvrige fremmedkriminelle, ville det måske også have en opdragende effekt, så at jeg ikke mere skulle bruge tid på at skrive selvfølgeligheder i aviserne.

Norsk må i øvrigt forstå, at hans definition på ekstremisme ikke deles af dem, der føler konsekvenserne af hans partis politik på deres krop. Samtidig må Norsk betænke, at eftertidens dom over, hvem der er "ekstremister", "landsforrædere" og hvad det nu ellers er, han taler om, næppe vil blive afsagt ud fra, hvad de konservatives følelsesliv tillader, men ud fra de praktiske følger af hans partis politik.

Mumlesproget saboterer kommunikationen

Jyllands-Posten 21. september 2007

I middelalderen var latin moderne, og det endte først da folk ikke længere gad sidde i kirken og høre på noget, de ikke forstod. I det 18. århundrede ville de bedre kredse absolut kun kommunikere på fransk. Selv tysk har vi været begavet med. Nu skal vi altså på den igen, skriver kronikøren.

Den daglige kommunikation stiller stadig større krav til danskerne.

Medens de førhen kunne underholde sig over aftenkaffen med f.eks. Matador, der ikke levnede tvivl om handlingens indhold, overlader nyere fjernsynsskuespil og danske film dem i stigende udstrækning til selvhjælp i så henseende. En moderne skuespiller taler nemlig helst uden at åbne munden. Dialogen foregår i mumlesprog, så at publikum selv kan indlægge det i billederne, de finder bedst – medmindre de altså opgiver og henter underteksterne for tunghøre frem via tekst-TV.

Mumlesprogets oprindelse er uklar. Måske har det udviklet sig via de unges omgang med hinanden på diskotekerne, hvor musikken er så høj, at ingen almindelig samtale er mulig, hvorfor de tilstedeværende blot lader som om, de deltager i en sådan. Derfra har mumleriet så bredt sig ud i alle samfundets hjørner – inklusive universiteternes undervisningslokaler, hvor en del studerende bruger det, når de får stillet et spørgsmål (hvilket dog vel kan skyldes, at de så slipper for at blive spurgt yderligere).

En anden sproglig udfordring er de brugsanvisninger, der ledsager elektroniske tingester af den art, som fylder tilværelsen hos enhver moderne familie, lige fra husholdningsmaskiner til tv-teknik og mekaniske tandbørster. Som f.eks. manualen til et mig nyleveret apparat af slagsen, hvor det hedder ordret i installationsguiden: *"Vælg op til 4 positioner fra listen i POSITIONS menuen. Bemærk, at positions nummeret refererer til input nummere på DisEqC switchen, som bliver brugt i multi-LNB-anlæg. For motorstyren, se venligst den koplette manual på www..."*. Det fremgår vel her nok ret klart, at en eller anden har imponeret nogen andre i et fjernt land ved at lade som om, han kan oversætte til flydende dansk. Men bortset fra det, hvad fremgår da?

Den største udfordring knyttes imidlertid til sprogets angloficering. Dette fænomen indebærer, at ting, der godt kan udtrykkes på dansk, siges på et tilnærmet engelsk i stedet, hvorved begge parter i kommunikationen opnår tilfredsstillelsen ved føle, at de er med på noderne og aktive deltagere i det såkaldte globale fællesskab.

Fremtrædende repræsentanter for erhvervsliv og uddannelse foreslog ligefrem i august 2006 at gøre Danmark tosproget med engelsk på (næsten) samme niveau som dansk. Det Radikale Venstre fik samme indfald. Projektet skulle f.eks. omfatte teksterne på trafikskilte og breve fra kommunen. Hvorvidt skilteskovens vækst kunne tænkes at ville forøge trafikanternes tilbøjelighed til at køre ind i hinanden, blev der dog ikke regnet på i sammenhængen, ligesom der savnedes konsekvensovervejelser m.h.t. merforbruget af arbejdskraft til oversættelse af danske skrivelser til engelske tekster, som modtagerne alligevel ikke ville læse.

I pagt hermed er fagforeningen "Danske Sælgere" for længst blevet til "Business Denmark", der ikke må forveksles med Business Europe, som nemlig er den europæiske arbejdsgiverorganisation. Og har man brug for et job, skal man ikke mere

søge i jobrubrikkerne under kedelige titler såsom sælger, prokurist, specialarbejder o.s.v. Nej man skal lede efter stillinger som controller, navigator, key account manager, vice president, tools assistant, field service koordinator og andet, som lyder flot. Hvad der ligger i betegnelserne, kan parterne så blive enige om, når stillingen forhandles med virksomhedens Human Relations afdeling (dvs. personaleafdelingen eller slet og ret personaleadministrationen).

Medmindre altså jobansøgeren ikke vil virke dum og derfor undlader at spørge. Så kan det til gengæld blive rigtigt spændende. Hvis den engelske nysprogbetegnelse nemlig indskrives blanko i ansættelsesbeviset uagtet gældende lovgivnings gammeldags krav om, at stillingsindholdet skal fremgå tydeligt, kan der blive tale om et godtgørelseskrav mod arbejdsgiveren på omkring 10.000 kr.

Jeg erindrer i øvrigt også i egenskab af ophavsmand til en af de gængse dansk-engelske fagglossarer at være blevet spurgt om, hvad den engelske tekst i et sådant ansættelsespapir betød for så vidt angik den del, der beskrev den ansattes pligter på grundlag af pågældende virksomheds mission statement. Trods dokumentets imponerende sprogbrug kunne spørgeren ikke forstå, hvad det var, man ville have ham og kollegerne til at gøre eller lade være med. Hans human resource manager var kun i stand til at fortælle, at de benyttede engelske fraser var et krav fra ledelsen, og at de skulle bidrage til at skabe en fælles virksomhedskultur i samtlige koncernens bedrifter over hele kloden. Denne kultur mentes bedst at kunne udvirkes ved brug af identiske engelske tekster for alle ansatte fra Peking over Lahore til København og Los Angeles.

Man må naturligvis udtrykke dyb respekt for selve de gigantiske dimensioner i et sådant på de bonede gulve udtænkt internationaliseringsprojekt. Det lader trods alt ikke meget tilbage i forhold til de forsøg, det hedengangne Sovjetunionen gjorde på at skabe et nyt, standardiseret og helt fælles sovjetisk menneske. Her havde Centralkomiteén oven i købet Gulag-lejre og henrettelsespelotoner til rådighed uden at lykkes. Samtidig kan man dog naturligvis undre sig over, om den påtænkte fælles virksomhedskultur mon også skal indebære, at ansatte damer i de pakistanske filialer skal gå med hot-pants, eller om det derimod er de danske damer, der skal gå med pose på hovedet.

Selv hæderkronede nationale institutioner som Forsvaret har givet efter for angliceringsmanien. For nylig udsendte dette foretagende f.eks. en pep-talk på CD-rom til personellet, hvor der på bagsiden kunne læses følgende:

"Think local – Fight Global"

The five million inhabitants on earth look different, live different and believe different, But we are all connected. Whether we want it or not we are one big family.

The defence of the future will focus on problem-solving for the global family. In an untraditional form "Think local – Fight global" Shows where the Danish Defence is going."

Produktet blev anbefalet varmt af forsvarschef Helsø, så der må være tale om det ypperste ypperlige i de kredse. Nu er her imidlertid hele 6,5, og det er vel at mærke ikke millioner, men derimod *milliarder* mennesker på jorden. Man turde nok også gå ud fra, at når der tales om "the defence of the future", tænkes ikke på "forsvaret for fremtiden", men derimod på "fremtidens Forsvar" Hvad der ligger i udtrykket "Think local – Fight Global", er derimod ikke let at vide. "Slås globalt, men ud fra dansk lokaltænkning"? Næppe. Måske er meningen derfor: "Tænk på dine lokalinteresser: Slås globalt". Eller "tænk lokalt, når du slås globalt". Tja, hvem ved - måske har ingen tænkt på noget som helst, men tekstforfatteren og Helsø er blevet så opsuget af ordenes flothed, at de har glemt at overveje, hvad de betyder. Nå, dette spiller jo til

syvende og sidst heller ikke nogen praktisk rolle, eftersom det næppe vil være karrierefremmende for en officer at sige højt, at han ikke ved, hvad chefen taler om.

På denne baggrund kan vi glæde os over, at undervisningen ved danske højere læreanstalter nu skal til at foregå på engelsk. For blot få år siden vakte det munterhed, at lærde et sådant sted skændtes om, hvorvidt deres indbyrdes officielle sprog skulle være engelsk-engelsk eller amerikansk-engelsk. Ifølge loven er skriftsproget i statsinstitutioner nemlig dansk retskrivning, og gældende lovgivning er som regel et godt udgangspunkt for løsning af tvivl om, hvad statsansatte skal.

Nu kan vi imidlertid tørre smilet af ansigtet, for der skal tales engelsk i auditorierne over en bred front. Hvilken spændvidde for intellektet åbnes der ikke derved for? De færreste genier er multitalenter, og de færreste mennesker er i stand til efter barndommen at tilegne sig et fremmedsprog, så at de taler det ubesværet, uanset hvor mange statsbetalte sproglige opgraderinger, de tvinges til at gennemgå. Et ganske stort antal fagligt stærke universitetslærere skal derfor til lade som om, at det, de siger på engelsk, også er det, de gerne vil udtrykke.

Hvilken inspirerende dialog kan der ikke komme ud af det mellem på den ene side en dansk nobelprisklasseforsker, som er sprogspasser, og på den anden side danske studerende med sprogtalent på tilsvarende niveau, men som har været i udlandet og derfor er skråsikre på, hvordan tingene skal siges på et engelsk hentet de varierende steder på kloden, hvor de hver især har opholdt sig?

Kvalitetsforringelsen ser således ud til at være uundgåelig. En engelsk sprogprofessor, Robert Phillipson, advarede ellers i Forskerforum i november 2004 om de problemer, der er forbundet med at erstatte nationalsproget med dårligt engelsk, så at nuancerne går tabt. Og Niels Davidsen Nielsen, formand for Dansk Sprognævn, har i JP 12/3 2006 advaret om, at man ved denne fremmedgørelse fjerner forskerne fra det samfund, der finansierer dem.

I middelalderen var latin moderne, og det endte først under Reformationen, da folk ikke længere gad sidde i kirken og høre på noget, de ikke forstod. I det 18. århundrede ville de bedre kredse absolut kun kommunikere på fransk - jf. Holbergs latterliggørende skuespil om "Jean de France". Selv tysk har vi været begavet med - og "tyske kancelli" fungerede som udenrigsministerium.

Men nu skal vi altså på den igen.

Ombudsmand ude af takt

Jyllands-Posten 9. juni 2007

IFØLGE JP 2/6 ignorerer statsminister Fogh Rasmussen ombudsmanden, der ud fra et lighedssynspunkt mener, at ministeren er forpligtet til at give interview til journalist Bo Elkjær fra Ekstra-Bladet, og at afvisning af et sådant interview kræver begrundelse.

Man må gå ud fra, at den megen lærdom har fået ombudsmanden til at miste forstanden.

Skal en minister i lighedens navn give interview til alle? Hvem og hvor mange er da disse alle? Kan også Hansen fra Albertslund forlange at få et interview til det lokale Akvarietidende? Skal vi have et par ekstra statsministre, så der er nok af den slags til at stille op til interviews? Og når han stiller op, er han så forpligtet til at svare på alt, eller kan han nøjes med at sige: "Ingen kommentarer"? Skal han sige nøjagtig det

samme til alle? Skal han for at undgå uligebehandling måske endog give svar på spørgsmål, der ikke er stillet for at undgå at forfordele dumme interviewere til fordel for kloge?

Hvis ministeren føler, at han ikke kan stole på en interviewsøgende, skal han så oplyse denne grund? Kan der i givet fald efterfølgende føres sager om, hvorvidt begrundelsen for afvisningen savner belæg eller måske er krænkende for den afviste?

Begrundet afvisning

Hvilke medarbejdere skal hjælpe ministeren med at afklare forholdene om en interviewsøgende så langt, at der er sikkerhed for, at en afvisning har tilstrækkelig verificerbar grund?

Hvad skal ministeren begrunde afvisningen med, hvis han simpelt hen skønner, at den interviewsøgende er en fudentast, man ikke kan spille tid på?

Ombudsmandens opfattelse synes at høre hjemme i de fjerne himmelegne, hvor små engle sidder og blæser på glastrumpet for hinanden.

At Elkjær er Cavlingprisvinder, siger vist ikke så meget. Jeg husker f.eks., hvordan DR i sin tid efter en del omsvøb blev nødt til at fyre en anden Cavlingprisvinder, fordi denne havde opfundet en historie om Den Danske Forening ud af den blå luft.

Jeg husker også, hvordan Bo Elkjær på EkstraBladet i 1997 i stor opsætning tillagde foreningen en antijødisk hjemmeside. En rigtig kioskbasket. Det eneste problem med historien var, at foreningen intet kendte til pågældende hjemmeside.

Hvis jeg var i statsministerens sko, ville jeg heller ikke føle mig forpligtet til at tilføre en journalist, jeg opfattede som useriøs, autenticitet ved at give ham et interview at brodere på.

Anmeldelse af Søren Mørch, *Den sidste Danmarkshistorie*, 2. reviderede udgave

Danskeren nr. 2 2007

Visse bøger læser man for underholdningens skyld. Andre fordi man skal have øjnene i noget, inden man falder i søvn. Atter andre læser man for at blive klogere.

Nogen læser dog mest bøger for at blive bekræftet i det, de mener i forvejen, og altså for at *undgå* at blive klogere.

Søren Mørchs, "*Den sidste Danmarkshistorie*" (printed in Sweeden) er bedst egnet til at dække sidstnævnte behov.

Når man anmelder en bog, er det god skik at starte med en oversigt over, hvad den indeholder. Med Søren Mørchs bog gribes man imidlertid af ulyst til at give denne oversigt, af den grund, at bogens indhold er tilfældigt i forhold til emnet. Eller rettere: Det er så tilpasset i forhold til forfatterens mål, som er at skildre Danmark som en historisk tilfældighed, der let kan undværes, at det er meningsløst at beskæftige sig med andet end forfatterens baggrund for og metode til at nå dette mål.

Bogen tegner i så henseende billedet af en forfatter, for hvem alting egentlig kan være ligegyldigt – hvad man jo uden problemer kan mene, når man i kraft af en beskyttet placering i samfundet ikke har udsigt til at ville opleve negative konsekvenser af at

slingre rundt som en blind høne. Tidens velaflagte, narcissistiske pseudointellektuelle vil således utvivlsomt føle sig godt tilpas i Søren Mørchs selskab.

Andre derimod har det nok knap så godt, men bør alligevel sætte sig ind i hans måde at tænke på. Han og hans åndsfæller er trods alt ikke helt ufarlige for et samfund under pres. - Og så er han da for øvrigt gift med den indflydelsesrige Ritt Bjerregaard, der vel bag de nedrullede gardiner må formodes at tænke i samme baner som han, eftersom hun ellers næppe kunne holde ud at høre på ham i privatlivet. Ved at læse bogen kan vi derfor ikke undgå at blive klogere på, hvad der er årsag til en god del af de problemer, landet i dag står med.

Det er et mærkeligt univers, man introduceres i. Ud fra Søren Mørchs baggrund som professionel historiker ville man forvente, at han følte sig forpligtet til at beskrive det, der er foregået i verden, så tæt på, som det nu er menneskeligt muligt, og til at drage rationelle slutninger herudfra. Men dette er altså ikke hans ærinde. Ud over det formål, der ligger i at beskrive sin egen kedsommelige baggrund over mange, lange sider, er hans formål således som sagt at beskrive den nyere danmarkshistorie som den uundgåelige indgang til en national og folkelig så at sige ikke-tilstand.

Han åndelige afsæt med henblik herpå er ikke overraskende det p.t. moderne postulat om, at nationalstaten er en opfindelse fra begyndelsen af 1800-tallet. For at få den til at bære over for læserne udskifter han den langt ældre folkelige følelse af en dansk identitet med nationalromantikken, som ganske rigtigt udviklede sig i nævnte periode. Denne strømning argumenterer han herefter indædt imod, som om den var identisk med nutidens følelse af et behov for at sikre vor folkelige og kulturelle sammenhængskraft.

Men pyt, forvekslingen gør jo ikke noget, hvis der er tilstrækkeligt mange købere til bogen blandt folk uden den dybde, som får dem til at forkaste hans argumenter som basalt set uholdbare i en sådan grad, at de smider bogen fra sig.

Den senere fremstilling bringer os heller ikke videre i noget, der bare tilnærmelsesvis kan understøtte holdbarheden i det, der ser ud til at være Søren Mørchs pejlepunkter i tilværelsen. I det hele taget savner bogen empirisk forankring, så vidt som at den lige lukter på anskuer alting sådan, som det ses gennem Søren Mørchs briller, og de er duggede af følelser, indskydelser og lette, bekvemme tanker. Det, som han for at få regnskabet til at stemme med sit formål ikke ønsker at se, udelader han ganske enkelt. Eksempelvis lykkes det ham på akrobatisk vis helt at undlade omtale af Dansk Folkeparti, som jo dog eller nok måtte siges at fortjene en notits i noget, der kalder sig en nyere danmarkshistorie.

Bogen burde altså i virkeligheden hedde "*Danmarks nyere historie selekteret og set af Søren Mørch*".

Søren Mørchs univers hænger således hverken sammen på empirisk eller moralsk grundlag. Men man må indrømme, at det er et univers, det ville være rart at befinde sig i. Forudsætningen for, at man kunne regne med at leve i det til sine dages ende vil dog naturligvis være, at andre tager sig på at gøre det beskidte arbejde for at få det samfund, Mørch nyder godt af, til at fungere. Men sådanne andre villige findes jo altså, selv om deres byrde ikke just bliver mindre af at skulle slæbe rundt med en hjerneløst knævrende mand som Søren Mørch i rygsækken.

Ja, Mørchs univers er endog så bekvemt, at forfattere, der lever i det, ikke behøver at rense deres bøger for gentagelser inden trykningen. Samtidig er det et for forfattere *lykkeligt* univers forstået på den måde, at de kan nøjes med at skrive om det, der falder for, i den rækkefølge, i hvilken de måtte komme i tanke om det, uden at behøve at disciplinere fremstillingen. Et univers, hvor man ydermere kan stole på, at kritik falder automatisk bort i kraft af forfatterens status, og hvor man oven i købet kan

samle de få tanker, der behøves, på en frirejse til Australien og tilbage igen betalt af et større udenlandsk rederi (s. 546).

I den lune kahyt på det store verdenshav kan man så hengive sig til sin lilleverden, i hvilken der heller ikke indgår nogen pligt til at tage et ansvar af hensyn til den senere eftertid (Søren Mørch efterlader sig da vist for øvrigt heller ikke nogen børn i sit karrierebetonede ægteskab). I kahytten kan man derfor f.eks. finde ud af, at (s. 384), at her kun bor 300.000 fra de mindre udviklede lande (sic!), og på s. 538 hvorledes disse uden videre bliver danskere, når de får et dansk pas. "Ingen tvivl om det", som han siger. Det er derfor kun præster, der kan have ondt af, at muslimerne er blevet den største religiøse gruppe uden for folkekirken (s. 537).

Smart, let og bekvemt ikke?

Som kompensation for den manglende interesse for dette lille problem - som ganske rigtigt næppe vil vokse sig virkelig stort i Søren Mørchs levetid - beskæftiger han sig over flere sider med de danske jøder. De kan ifølge ham fra tid til anden føle et problem ved at have specielt en jødisk baggrund.

Ind imellem åbner Sørenns verden dog for interessante faktaoplysninger. F.eks. bedyrer han s. 517 indtrængende Københavns nuværende overborgmester Ritt Bjerregaards bopælsmæssige tilknytning til Fyn. Det var i parentes bemærket den mest praktiske version, da hun i sin tid kom i presseproblemer med sine godtgørelsesværdige udgifter til at rejse frem og tilbage trods sin store lejlighed i hovedstaden.

Læsningen efterlader et dybt, klistret ubehag. Bogen er som sagt hensynsløst énøjet i sin formålstilpassede amputation af virkeligheden, lummer og uden nogen dybde af den art, der bygges på eftertanke.

Vi står således over for en forfatter, der er i stand til at flade ud til hvad som helst. På s. 543 håner han endog en af de digtere, der skrev omkring tabet af Slesvig efter 1864, idet han relaterer digtets tone fra dengang til *nutidens* vilkår og tankesæt og derved når frem karakteristikken: "Hvad er det dog for en indstilling!".

Sligt burde vel ikke mindst en historiker vel have holdt sig for god til. For Søren Mørch er der imidlertid som sagt ingen grænser. På s. 544 finder han det derfor endog "ubegribeligt og vanvittigt, at nogen ved deres fulde fem har villet ladet sig slå ihjel eller villet slå andre ihjel for at få grænsen flyttet det halve hundrede kilometer den ene eller den anden vej".

"5000 unge sønners liv var dine løsepenge", som en anden gammel digter skrev om prisen for dem, der kom på den forkerte side af grænsen i 1864.

Men den slags eksisterer altså ikke for Søren Mørch. Og han, der jo ikke selv skal risikere liv og lemmer i en kejser- eller nazitysk krigsmaskine, har heller ikke indlevelsesevne nok til at sætte sig ind i, at andre har kunnet føle grænsens placering som et mere eksistentielt problem.

Bogen viser dermed også, hvorledes der ser ud inde i hovedet på den evige svigter, som blot kan takke Vorherre for, at han næppe selv kommer til at betale prisen for det, han i sin tanke- og ryggesløshed forsøger at sætte i gang.

Mediernes løgnehistorier

Jyllands-Posten 9. maj 2007

I JP 6/5 gør lederskribenten opmærksom på, at det ikke er ukendt, at medier præsenterer "historier", der er regulære løgne.

Det har lederskribenten ret i.

Det er ejendommeligt i et civiliseret samfund, at en bestemt type erhvervsdrivende har mulighed for på legal vis at forøge omsætningen ved bevidst at stikke kunderne blå i øjnene. Søren Krarup, der meget apropos er blevet hovedperson i en af de nyere løgnehistorier, som lederskribenten fremhæver i forbindelsen, fremsatte derfor i 2004 et lovforslag, der skulle reducere visse redaktørers overdrevent kreative udfoldelser (L 227 af 13/4 2004).

Forslaget ville f.eks. lette de rantes adgang til at få bragt et "genmæle" – som det nemlig efter nugældende regler er så godt som umuligt at formulere på en måde, som en modvillig redaktør ifølge loven skal trykke. Krarup foreslog også, at oplysninger af faktisk karakter, som (f.eks. ifølge en dom) er bevisligt urigtige og egnede til at påføre nogen økonomisk eller anden skade af betydning, efter anmodning fra den forurettede skal berigtiges af det pågældende medie bagefter. Denne berigtigelse foreslog Krarup skulle bringes i en form og med en placering, som på passende måde modsvarer den, i hvilken den falske oplysning oprindeligt blev bragt. Tilsvarende ville Krarup give Pressenævnet kompetence til at bestemme et genmæles eller en berigtigelses indhold, form og placering.

Med andre ord: Når en formiddagsavis forøger oplaget ved at bringe en falsk forsideshistorie på bekostning af en eller anden, måtte bladet efter en gennemførelse af Krarups forslag også bruge en forside på at fortælle læserne, at det hele var fup.

Og hvad kom der så ud af Krarups forslag?

Trods dets åbenlyse rimelighed ingenting.

Ordførerne for de øvrige partier med Birthe Rønn Hornbech i spidsen fortabte sig nemlig i fortællinger om, hvor rosenrød retstilstanden allerede er på området, uanset deres beskrivelse af virkeligheden slet ikke stemmer med det, der faktisk foregår.

Derfor kan JP's lederskribent nu opregne et antal yderligere tilfælde, hvor der er blevet spekuleret i løgnehistorier.

Dette er ikke blot skidt for pressens anseelse og ødelæggende for dem, det går ud over. Det er også i alvorlig grad undergravende for demokratiet.

Besyderligt hul i rapport

Jyllands-Posten 23. januar 2007

JP's debatpalter flyder over af indlæg til forsvar for Jørgen Dragsdahl.

I den kronik, der er anledning til den megen omsorg for dennes privatliv og ædlere følelser, anvender Bent Jensen tilfældet Dragsdahl til illustration af, hvorledes DIIS-rapporten om den kolde krig har udeladt væsentlige oplysninger.

Udeladelserne har tidligere været påpeget i JP's spalter – herunder i to indlæg af undertegnede (hhv. 10/8 og 8/9 2005), der fortæller, hvorledes de forunderligt nok rammer netop oplysninger og kilder, der klarificerer forholdene omkring KGB's indflydelsesoperationer her i landet.

Ingen forklaring

Udeladelserne på dette punkt er årsag til, at læseren af rapporten ikke bliver klar over, hvorledes KGB opererede såvel med regulære agenter, der forstod, at de indgik i et konspiratorisk samvirke, som - og efter KGB's egen opfattelse med større succes - med danske medspillere, der var for selvglade til at begribe, hvad de deltog i.

De ansvarlige for DIIS-rapporten har trods de ovennævnte to ret direkte opfordringer aldrig givet nogen forklaring på dette besynderlige hul i rapporten.

Man kan derfor gætte på, at årsagen er, at der ingen forklaring er på manglen uden ønsket om undgå at bringe de rapportansvarlige i vanskeligheder over for visse kendte mennesker, som ville få et forklaringsproblem over for offentligheden, såfremt denne blev klar over tingenes rette sammenhæng.

Det er derfor patetisk at opleve nogen af de navne, som dengang cyklede rundt på kridtstregen i slingrekurs drevet af illusioner og overbevisning om en personlig dømmekraft, de ikke besad, nu kaste sig ud i et hjertegribende forsvar for Dragsdahl.

Det havde været bedre at læse yderligere bidrag end Bent Jensens til udfyldning af hullet i DIIS-rapporten.

Forstemmende

Det er i det hele taget forstemmende at se anliggendet behandlet som en slags leg, hvor det gælder om at holde hinanden mest muligt om ryggen, så at alle slipper uden at blive profileret blandt dem, der var på gale veje. Der er trods alt tale om informationer, som nogen vovede liv og lemmer for at få ud til os, og som er væsentlige for den almene erkendelse af, hvad der foregik, og dermed også for, at andre kan undgå i en senere tilsvarende situation at handle ligeså.

Det nutidige korstog

Jyllands-Postens kronik 9. november 2006:

Det nutidige korstog, som kampen mod racismen udgør, er omdrejningspunkt ikke blot for en kødrand af mereværdige borgeres indstilling til tilværelsen, men også for de ødelæggende konsekvenser, deres leg med idealer påfører samfundet, skriver kronikøren.

Kampen for tidens modeideal har efterhånden udviklet sig ud i ren virkelighedsfornægtelse og skrupelløs bortseen fra de konsekvenser, den slags har for medmennesker af kød og blod.

Vi har just oplevet, hvordan en vis Martin Rosengaard Knudsen i det ædle formåls tjeneste indmeldte sig under falsk flag i Dansk Folkepartis Ungdom for at oplede noget belastende. Det fandt han så under en fyldefest af den art, hvor sligt som regel forekommer. Han havde også held til at afsætte sin idealistiske produktion til medier, der åbenbart savner ikke blot almindelig fornuft, men også ansvarsfølelse nok til at tage højde for de mulige følger af utidigt sensationsmageri.

Det er ganske svært at se moralen i, at nogle middelaldermullaher fra Mellemøsten skal bestemme, hvad danske unge må foretage sig til deres fester. Ikke desto mindre optræder Knudsen nu på TV som både kålhøgen og forarget, uagtet det er ham, der

gennem viderekolportering af pløret har krænket muslimerne, og uagtet han nok finder den største amoralitet ved at kigge i et spejl.

Vi har endvidere læst, hvordan politiet inddrages i kampen for moralen. Det sker v/ Rune Engelbrecht Larsen, fhv. formand for Minoritetspartiet (som de begunstige minoriteter dog i praksis ser ud til at være temmelig uinteresserede i), og ifølge sit seneste indlæg i Politiken forfatter og idéhistoriker (hvilken læserbrevsskribent er ikke det). Larsens livsindhold gennem de senere år har været at samle belastende materiale om Dansk Folkeparti. Med sit samlealbum som bevis og nogle moralsk højerestående personer som garantier har han søsat en politianmeldelseskampagne imod partiets politikere.

Det nutidige korstog, som kampen mod racismen udgør, og som senest materialiserer sig i disse to besynderlige initiativer, skal man hæfte sig ved. Det er nemlig omdrejningspunkt ikke blot for en kødrand af indflydelsesrige og (p.t.) mereværdige borgeres hele indstilling til tilværelsen, men også for de ødelæggende konsekvenser, deres leg med idealer er i færd ved at påføre samfundet.

Tidligere drejede det moralsk mereværdige A-holds kamp mod racismen sig om at få omdefinere ordets indhold. Dette var nødvendigt for at kunne hæfte det på nogle levende personer, der så kunne gøre det ud for amoralisk B-hold. A-menneskene er jo i sagens natur nødt til at have nogle B-mennesker at skille sig ud fra, så at de selv kan fremtræde bedre i det kontrasterende lys.

De udpegede racistiske B-menneskers synd bestod ganske vist blot i, at de var - og er - ude af stand til at se fordelene ved den situation, gennemdrivelsen af A-holdets menneskeretlige og multietniske idealer på dansk grund er i færd med at påføre os alle sammen. Eftersom jagten på B-mennesker imidlertid massivt tiltrak både hjerneløse journalister og bedsteborgere, der ville vise deres internationale orientering, globale sindelag og almindelige renfærdighed, var den ganske fremgangsrig. Ofre var f.eks. Den Danske Forening, som måtte forsvare sig via injuriersager, det godt nok aldrig lykkedes A-menneskene at vinde. Men det gjorde nu ikke noget, eftersom de kunne omskrive retssagernes udfald og blive velvilligt troet i medierne. Herudover var ofret klarheden i begreberne, så vidt som at udtrykket racisme devalueredes til en frase, så at næppe noget skolebarn i dag véd, hvad der ligger i fænomenet. Men det tog jo kun B-menneskene notits af.

Alligevel var dette altså ikke nok. Så til trods for, at udviklingen, som enhver kan se, til mere end overmål viser, at B-menneskene havde ret, vil A-holdets frontløbere nu have fri adgang til B-menneskenes privatliv samt mulighed for at få dem kørt kollektivt bort i salatfadet, så at de ikke mere kan forstyrre idyllen.

Den del af A-holdets offensiv, der har bedst udsigt til at holde gryden i kog i lang tid, er naturligvis politianmeldelserne. Hvad disse angår, kan man glæde sig over, at anstifteren, Larsen altså, har forladt den tanke, han tidligere lancerede i bladet Faklen, nemlig at indvandrere skal gå til væbnet kamp, til brug for hvilken han af praktiske grunde endog trykte en manual i, hvorledes de kunne skaffe sig våben. Men når nu anledning gives, er det dog fristende at spørge:

Hvad er det egentlig, Larsen & Co. vil? Selv forklarer han sig 7/10 2006 i en kronik i Politiken, der vel må vel anses for bærende også for de øvrige underskrivere på anmeldelsen. Læser man denne, og gennemser man de påståede racistiske udtalelser, kan konstateres følgende:

Det belastende - som han i h.t. Politikens koncept bruger ulideligt mange ord på at forklare og gentage - er, at uagtet Dansk Folkepartis ledelse har opfodret til at huske på, at det er politisk islam, som bør kritiseres, ikke den enkelte muslim, så glemmer partiets politikere hele tiden denne leveregel. Det er forfærdeligt, mener han, og altså

også strafbart, når politikere fra partiet igen og igen siger noget kritisk, som omfatter muslimer som sådan. I selve anmeldelsen samles så en del af disse generaliserende og nedværdigende udsagn om muslimer og islam.

I relation til de politianmeldte udsagn er der to ting, der falder i øjnene:

For det første ser det ud til, at Larsen mener, det er strafbart at sige, at der er problemer med islam som sådan. - Det er altså i parentes bemærket ikke blot DF-politikerne, der skal i brummen, men også Robert Redeker (JP 7/10) Ayaan Hirsi Ali (Frankfurter Allgemeine 4/10) og en række andre religionskyndige mennesker til og med Paven samt Martin Luther (post mortem). Den videre konsekvens af dette synspunkt må nødvendigvis være, at det i det hele taget er forbudt at sige, at der er problemer med en bevægelse, hvis denne dækker en religion, seksuel orientering eller et af de andre forhold, der opregnes i straffelovens racismeparagraf. Konsekvensen vil f.eks. være, at det er forbudt at omtale pædofile som problematiske.

For det andet er det jo altså således, at han ved at bestride de pågældende udtalelsers lovlighed samtidig bestrider retten til at pege på de problemer, muslimer betragtet som gruppe faktisk har givet anledning til her i landet, og som man skal være stærebblind for ikke at se. Konsekvensen vil være, at politikerne afskæres fra at undersøge problemernes mulige samtlige årsager, fra at tage stilling til dem og dermed også fra at løse dem.

Vi står kort sagt over for abstraktioner, der er drevet ud i det rene nonsens - oven i købet af en art, som vil demontere demokratiet som basis for samfundets styring. Derfor er det for så vidt ligegyldigt, hvad politi og domstole måtte sige til anmeldelsen, eftersom det er en borgerpligt at nægte at respektere en racismeparagraf af den art, Larsen & Co. vil have praktiseret.

Larsen selv er altså åbenlyst fra forstanden, og man undrer sig ikke over hans i nærområdet velkendte sværmeri også for det okkulte. Da han imidlertid nu sekunderes af en række honoratiores, må man spørge, hvilke drivkræfter der kan have ført moralvogterne i den grad ud ad tangenten? Såfremt muslimerne virkelig har ondt i religionen, er det forståeligt, at de selv vil have straffet folk, der kæfter op herom, og som det ikke lykkes at bringe til tavshed på anden vis. Men hvad vil de ikke-muslimske danske skønånder og sprogrensere?

Benægter de, at der faktisk er de det fælles træk ved en massiv del af de problemer, indvandrere i dette land giver anledning til, at problembørnene er muslimer? Eller mener de, at problemerne inden for denne gruppe godt nok eksisterer, men ikke har nogen sammenhæng med islam? I bekræftende fald hvad skyldes de da - hvad får en så stor del af netop muslimerne til at opføre sig vanartet?

Mener de muligvis, at man ikke må påpege eksistensen af og diskutere et negativt gruppepræg? Eller mener de, at det må man godt, men kun i smukke former? Hvordan vil Larsen i givet fald frasortere borgere, der hverken har en idehistorikers formuleringsevne eller mulighed for at begribe ting, der kun siges i florumvundne vendinger?

Eller mener Larsen & Co. blot, at muslim-problemerne ikke har en størrelse, der er grund til at tage alvorligt?

Eller hvad?

Der er muligvis tilfredsstillende svar på disse spørgsmål. Men indtil de kommer, må vi andre jo altså tænke vores.

Nogen mennesker er f.eks. så optaget af abstrakte idealer, at de ikke har stunder til at relatere dem til den konkrete virkelighed. Andre vil gøre hvad som helst for at komme i rampelyset. Atter andre tager gerne økonomiske fordele hjem uanset omkostningen

for deres medborgere, men dækker sig under ædle hensigter. Derudover er der jo altså end del, som elsker selve følelsen af at være blandt de renfærdige. Og så er der naturligvis mange, som simpelt hen ikke gider eller evner at tænke sig om, men går efter de slogans, der lyder bedst. Der er i det hele taget frit valg på mange hylder.

Når et samfund kommer under pres, eller udviklingen går for hurtigt, bliver det ofte svært at orientere sig i det moralske univers.

Så har folk som Larsen & Co. samt filmproducent & manuskriptforfatter Martin Knudsen gyldne tider. De kan danse på bordene og gøre sig til - og de har glimrende muligheder for at forvirre begreberne og destabilisere normerne på en måde, så at de bliver taget højtideligt.

Skyldes presset en fremmed besættelsesmagt, vil man ofte kalde den slags personer én ting. Under de nuværende forhold vil man dog nok indtil videre nøjes med at kalde dem for amoralske eller åndeligt forvirrede.

Er vi villige til konfrontationen?

Jyllands-Posten 7. august 2006

Der er ikke mere respit for langsom opfattelsesevne eller vankelmod. Den, der ikke forstår grundlaget for de goder, han nyder, og er villig til at handle i henhold hertil, er dømt til at miste dem. Det står ikke skrevet nogetsteds, at Vesten og vor samfundsmodel vil vinde. Der er følgelig heller ikke basis for en dialog med islam, så længe denne tros udøvere blot betragter sådant som et redskab til vildledning, skriver dagens kronikør.

Vandene skilles efter Muhammed-affæren. De, der ikke nu forstår, hvad situationen er, vil næppe nogen sinde forstå.

Der var ikke tale om en spontan, folkelig forargelse over nogle lidet opsigtsvækkende bladtegninger: Sagen opstod måneder efter offentliggørelsen, den ægyptiske regering optrådte som fødselshjælper, og de autentiske tegninger blev suppleret med et sæt forfalskninger og løgnehistorier. I det hele taget brænder man ikke ambassader og flag af på de kanter uden regeringsgodkendelse.

Inden for den arabiske kulturkreds er forstilt vrede over en påstået krænkelse et velkendt fænomen. I vinter var der mange grunde til at opfinde en sådan krænkelse: Ægypten stod over for et parlamentsvalg, og regimet havde behov for at markere sig. Iran havde brug for at aflede den vestlige offentligheds opmærksomhed fra landets atomprogram. Syrien havde brug for at få lettet presset efter indblandingen i mordet på en tidligere libanesisk premierminister. Forhandlingerne om Kosovos fremtid stod for døren. Det nye palæstinensiske selvstyre havde brug for kredit. Endelig var der behov for skrappe blasfemibestemmelser til at lægge låg på en omsiggribende tendens i vesteuropæiske medier til at beskæftige sig med de uspiselige dele af Islam - det engelske parlament stod f.eks. over for behandling af "The Religious Hatred Bill".

Muhammed-balladen udløstes kort sagt ikke af en krænkelse. Den var skabt i den ekspanderende muslimske verden til brug i konflikten med Vesten.

Denne konflikt drejer sig grundlæggende om, hvorvidt en politisk ideologi i religionens kappe skal have lov til at påtvinge os sine dogmer og endog diktere, at disse skal erstatte empirisk viden. Lykkes dette, er vi tilbage til dengang, hvor Kopernicus og

Galilei stod for inkquisitionen. På et sådant grundlag kan et ordentligt samfund ikke bygges.

Som Muhammed-sagen viser, er de midler, der bruges imod os, imidlertid usædvanlige.

Kerneelementet er befolkningsudviklingen. Som Per Stig Møller påpeger i JP 9/7: I midten af dette århundrede vil en halv milliard europæere - heri for øvrigt et stort antal tilvandrede muslimer medregnet - stå over for et Mellemøsten og Nordafrika med ca. fire gange så mange mennesker. Han kunne have tilføjet, at Københavns Universitets demografer har varslet fremmed flertal her i Danmark inden for dette århundrede (Berlingske Tidende 20/8 2005).

Denne situation spekulerer islams frontløbere i. En i Norge bosat fundamentalist, Mulla Krekar, siger eksempelvis: "Se på udviklingen i befolkningen i Europa, hvor antallet af muslimer vokser som myg. Hver vestlig kvinde i EU producerer gennemsnitligt 1,4 barn. Hver muslimsk kvinde i de samme lande producerer 3,5 barn. I 2050 vil 30 pct. af befolkningen i Europa være muslimer." (Dagbladet 13/3 2006). Libyens Gadaffi udtrykker det på denne måde: "Vi har 50 millioner muslimer i Europa. De er tegn på, at Allah vil give islam sejr over Europa - uden sværd, uden kanoner, uden erobring. De 50 millioner i Europa vil gøre Europa muslimsk i løbet af få årtier. Allah mobiliserer det muslimske Tyrkiet og føjer det til den Europæiske Union. Det er yderligere 50 millioner muslimer. Der vil så være 100 millioner muslimer i Europa. Albanien, som er et muslimsk land, er allerede i EU. Bosnien, som er et muslimsk land, er allerede i EU. 50 pct. af dets indbyggere er muslimer." (Memri-TV)

Det er endvidere kendt, hvilke strømninger der dominerer de muslimske indvandrergrupper. Med udspring netop i Muhammed-sagen kan f.eks. nævnes den opinionsundersøgelse, LO's Ugebrevet A4 trykte 13/3 2006: Under halvdelen ville tage afstand fra de danskfjendtlige optøjer i Mellemøsten - 11 pct. havde endog "fuld forståelse" for flagafbrænding, ambassadeødelæggelser og boykot af danske varer.

De såkaldt moderate muslimer tæller ikke i det store billede. Kun 1.000 meldte sig ind i "Demokratiske Muslimer" på fire uger - samme antal som fundamentalisterne til enhver tid kan mønstre i Nørrebrohallen. De moderate vil derfor formentlig i det lange løb blive bragt til tavshed allerede af den grund, at der ikke vil være politimæssige ressourcer til at beskytte dem.

Nu er det naturligvis ingen naturlov, at de folkerigeste kulturer altid sejrer. Spanieren Cortez væltede f.eks. det mægtige inkarige med et par hundrede soldater. Bagmændene bag Muhammed-krisen véd da også udmærket, at de hverken militært eller økonomisk kan vinde over Vesten. Det er netop derfor, de opererer på det psykologiske plan ved at opfinde fiktive krænkelser og kræve "respekt" for deres "religion". De har nemlig brug for vor passivitet, indtil befolkningsudviklingen alligevel vil gøre det for sent at stille noget op.

Derfor karakteriseres islamkritik som hetz og had, naturlige værgemidler kaldes "diskriminerende", og de, der igennem 25 år har advaret om, hvad der går i svang, søges med hjælp fra danske medspillere stigmatiseret og stemplet som "højreradikale".

Lader vi os af den grund opsuge i skænderier om "debattens toneleje", mistes imidlertid kostbar tid - samtidig med at vi for øvrigt overser, hvordan respekten for andre religioner praktiseres i det dybt intolerante Mellemøsten, hvor det de sidste 100 år er lykkedes stort set at udrydde de kristne og jødiske samfund.

Status i dag er, at Europa er ved at gå tabt på grund af europæiske lederes manglende evne til at identificere truslens karakter eller i al fald deres kiggen den

anden vej, vankelmod, uvilje ved at sige tingene rent ud og ulyst til at tage de ubehageligheder nu, der vil forhindre noget endnu værre senere.

I konsekvens heraf står et samfund efter mellemøstlig model med korrupsion, nepotisme og religionsvanvid for døren. På vejen vil frihedsrettighederne gradvis blive trængt tilbage - i første omgang fordi den, der risikerer at blive selvmordsbombet, normalt hellere giver køb på idealerne end lader livet. Skatteopkrævningen vil bryde sammen i takt med, at tilstandene i kioskbranchen breder sig til andre erhvervsgræne. Politiets arbejdsbetingelser vil blive umulige i stadig større geografiske områder. Det sociale niveau vil efterhånden kollapse i konsekvens af muslimernes familiestruktur, deres opfattelse af kvindens placering i samfundslivet samt en manglende forståelse hos alt for mange af dem for den sammenhæng, der nødvendigvis må være mellem det at nyde og det at yde. Konsekvenserne vil blive værre end efter middelalderens Sorte Død, idet vore efterkommere som undertrykt mindretal vil savne muligheden for at genopbygge det tabte.

Følgende kursiv blev udtaget af red. inden trykningen: Efter Muhammed-krisen er den danske regering formentlig på de rene med alt dette. Spørgsmålet er imidlertid, om den også er indstillet på at handle i henhold hertil. Er den villig til at tage konfrontationen med dem, der stadig ikke har fattet, hvad der er på spil? Tør den stole på, at uviljen blandt vælgerne mod aggressoren er stærk nok til at sikre støtten til de nødvendige, meget ubehagelige modforanstaltninger? Mennesket har jo oftest vanskeligt ved at forestille sig ulykker, der endnu ikke er indtruffet. Og de mange indflydelsesrige Seidenfaden'er og Skov Christensen'er vil med deres fantastier trække den forkerte vej.

Der er imidlertid ikke mere respit for langsom opfattelsesevne eller vankelmod. Den, der ikke forstår grundlaget for de goder, han nyder, og er villig til at handle i henhold hertil, er dømt til at miste dem. Det står ikke skrevet nogetsteds, at Vesten og vor samfundsmodel vil vinde.

Det er således ødelæggende at fortsætte med at støtte etableringen af en kultur her, hvis tilhængere som gruppe betragtet ikke har og efter al menneskelig erfaring heller ikke nogen sinde vil forstå, hvad forudsætningerne er for den fred og velfærd, de nyder. En sådan "integration" er det samme som tilbagerykning af den vestlige samfundsordning på vor egen jord. Vi har både ret - og over for vore efterkommere pligt - til at beskytte os mod sligt.

Derfor må uddelingen af statsborgerskab til personer, der ikke kan forventes at ville respektere vore værdier, stoppe - og de, der fejlagtigt har fået et alligevel, må motiveres til at tække teltpælene op. Ligeledes må den igangværende indtrængen af mellemøstlig kultur i danskernes dagligdag modvirkes og ikke tværtimod understøttes. Når jødiske gymnasieelever f.eks. chikaneres og trues i skolen eller gymnasiet, skal deres forældre ikke rådes til at indmelde dem andetsteds, men institutionen derimod ryddes for de muslimer, der ikke kan opføre sig ordentligt. Og hvis muslimske damer ikke kan bade sammen med andre i svømmehallerne, må de henvises til Det Røde Hav i stedet.

Der er endvidere brug for at få klarhed over, hvilken petrodollarbetalt indflydelse på presse, offentlighed og politikere der skubber i den retning, hvor vi nu er på vej hen, og hvilken manipulation af mellemøstlig oprindelse, offentligheden udsættes for. Det er kendt, at oliesheikerne har købt ikke blot amerikanske ambassadører, men endog en tidligere præsident. Hvorledes stiller det sig her i landet? NATO er i stand til at modstå et frontalt kampvognsangreb, men de vestlige ledere var helt uforberedte på fupnumrene bag Muhammed-krisen. Er de bedre rustet i dag?

Endelig og ikke mindst er det jo altså således, at respekt for islams dårligdomme ikke er egnet til at fremme islamisk selvransagelse. Islam af i dag rummer nogle alvorlige

systemfejl: Den blander sig aggressivt og uden skelen til midlerne i andre menneskers tilværelse på samme måde som totalitære politiske ideologier. De øvrige verdensreligioner måtte omtolkes for at de - førhen - kunne bruges på tilsvarende vis.

Der er følgelig heller ikke basis for en dialog med Islam, så længe denne tros udøvere blot betragter sådant som et redskab til vildledning.

English version:

Are We Ready for Confrontation?

There is no more breathing room for being slow on the uptake or fickle. He who neither understands the foundations for the benefits he enjoys nor is willing to act accordingly is bound to lose them.

It isn't written anywhere that the West and our model of society will win. Thus there is no basis for dialogue with Islam, as long as that faith's practitioners only consider such as a tool for deception, says the author of today's article.

The waters have been parted after the Mohammed Affair. Those who do not now understand what the situation is will probably never understand.

It wasn't a case of a spontaneous and popular indignation over some not very sensational cartoons: The affair started months after the publication, the Egypt government acted as midwife, and the authentic cartoons were supplemented with a set of fakes and lies. And one doesn't burn embassies and flags in that part of the world without governmental approval.

Within the Arabic cultural sphere a feigned anger over an alleged offense is a well-known trait. Last winter there were many reasons to invent such an outrage: Egypt was facing a parliamentary election, and the regime needed a cause to boost their image. Iran needed a diversion from the Western attention to the nuclear ambitions of the country. Syria needed to have the pressure lifted after the involvement in the assassination of the former Lebanese prime minister. The negotiations about Kosovo's future were imminent. The new Palestinian government needed legitimacy. Finally there was a need for tougher blasphemy laws to cap the increasing tendency in the Western European media to occupy themselves with the unacceptable parts of Islam — the British parliament was about to discuss "The Religious Hatred Bill".

In short, the Mohammed Affair wasn't set off by an offense. It was created in the expanding Muslim world in use for the conflict with the West.

This conflict is fundamentally about whether a political ideology clothed in a religious mantle will be allowed to force its dogma upon others, and even dictate that this must replace empirical knowledge. If this succeeds, we're back to the times when Copernicus and Galileo were facing the Inquisition. On such a foundation no decent society can be built.

As the Mohammed Affair shows, the means that are employed against us are unusual.

The core element is the demographic trend. As Danish Minister of Foreign Affairs Per Stig Møller noted in JP Jul. 7:

“In the middle of this century half a billion Europeans (included herein a large number of Muslim immigrants. ed.) will be facing a Middle-East and Northern Africa with four times as many people.”

He could have added that demographers at Copenhagen University have predicted a foreign majority in Denmark within this century. (Berlingske Tidende August 8, 2005).

This situation is being exploited by the frontrunners of Islam. In Norway the resident fundamentalist, Mullah Krekar, says it this way: “Look at the development in Europe’s population, where the number of Muslims is growing like mosquitoes. Each western woman in the EU produces on average 1.4 children. Every Muslim woman in the same countries is producing 3.5 children. In 2050, 30% of the population in Europe will be Muslims” (Dagbladet March 13, 2006). Libya’s Gadaffi states it this way: “We have 50 million Muslims in Europe. They are a sign that Allah will give Islam victory over Europe — without swords, without cannons, without conquest. The 50 million Muslims in Europe will turn Europe Muslim within a few decades. Allah is mobilizing Muslim Turkey to add that to the European Union. That is an addition of 50 million more Muslims. Then there will be 100 million Muslims in Europe. Albania, which is a Muslim country is already in the EU. Bosnia which is a Muslim country is already in the EU. 50 % of the population in those countries are Muslim.” (Memri-TV)

It is further known which currents that dominate the Muslim immigration groups. Based on the Mohammed Affair one can mention the survey LO (the Danish Confederation of Trade Unions, translator) published in Ugebrevet A4 on March 13, 2006: Under half would distance themselves from the anti-Danish riots in the Middle-East — 11% even fully endorsed flag-burnings, the destruction of embassies, and boycotting Danish goods.

The so-called moderate Muslims are insignificant. Only 1,000 signed up for “Democratic Muslims” in four weeks — the same number as the fundamentalists at any time can muster in Nørrebrohallen (Meeting place of Hizb-ut-tahrir — translator). The moderates will thus very likely be silenced in the long run, simply because there will be insufficient police resources to protect them.

Now it is certainly not a law of nature that the most populous cultures always are victorious. The Spaniard Cortez toppled the mighty Inca Empire with a few hundred soldiers. The people behind the Mohammed Affair know that they can neither defeat the West militarily or economically. This is why they operate on the psychological level by inventing fictitious offenses and demand “respect” for their “religion”. They need our passivity, until the population increase makes it impossible to stop them.

Therefore criticism of Islam is characterized as smear campaigns and hatred, natural defenses are called “discriminatory”, and those who for 25 years have warned about what is going on, are being labelled and stigmatized with the aid of Danish collaborators as “rightwing extremists”.

If we for that reason allow ourselves to be sucked into debates about the “tone of the debate”, we lose precious time — and at the same time overlook how the respect for other religions are being practiced the deeply intolerant Middle-East, where in the last 100 years they have virtually succeeded in wiping out the Christian and Jewish societies.

The status today is that Europe is about to be lost because of European leaders who lack the ability to identify the character of the threat, or at least are looking the other way, who are fickle, reluctant to say things clearly, and dislike taking the unpleasant steps now that will prevent something even worse later on.

As a consequence of this a society after Middle-Eastern fashion with corruption, nepotism and religious madness is waiting at the door. Along the way the rights of

freedom will be suppressed — first because he who risks being suicide bombed would usually rather give in on the ideals than lose his life. Taxation will break down as the conditions in the kiosks and small shops (mostly owned by Muslim immigrants, and known for cheating on taxes — translator) will spread to other branches of commerce. The Police will not be able to enter increasingly larger geographical areas. The social structure will collapse as a result of the Muslims' family structure, their views on women's place in society, and a lack of understanding among too many of them about the connection between giving and receiving benefits. The consequence will be worse than the medieval Black Death, since our successors will be a suppressed minority who will not have the ability to rebuild what has been lost.

Humans often have difficulties imagining calamities that haven't happened yet, and the many influential Seidenfadens and Skov Christensens (multi-cultural Islamic apologists — translator) will, with their fantasy tales, pull the wrong way.

There is however, no more breathing room for being slow on the uptake or fickle. He who neither understands the foundations for the benefits he enjoys nor is willing to act accordingly is bound to lose them. It isn't written anywhere that the West and our model of society will win.

It is thus damaging to continue to support the establishment of a culture here, whose supporters considered as a group haven't — and after all human experience never will understand — the preconditions for the peace and prosperity that they enjoy. Such an "integration" is the same as a retreat of the Western order on our own soil. We have both a right — and to our descendants a duty — to protect ourselves from this.

Therefore the awarding of citizenship to persons who cannot be expected to respect our values must stop — and those who have received citizenship anyway must be motivated to strike camp. Likewise, the current influence of Middle-Eastern culture in the daily life of Danes must be opposed and not supported. When Jewish high-school students are being harassed and threatened in school, their parents should not be advised to transfer their children to other schools, but rather the school needs to be cleared of Muslims who can't behave. And if Muslim ladies can't bathe together with others in swimming pools, they are to be referred to the Red Sea instead.

It is furthermore important to gain insight into how much influence has been purchased by petrodollars on the press, the bureaucracy and politicians who are pushing in the direction of where we are heading, and how much manipulation of Middle-Eastern origin the public is exposed to. It is known that the oil-sheiks have bought not only American ambassadors, but even a former president. How is the situation in this country (Denmark - translator)? NATO can resist a frontal tank battle, but the Western leaders have been completely unprepared for the scams and tricks behind the Mohammed Affair. Are they better prepared today?

Last but not least, respect for Islam's wickedness isn't promoting any Islamic soul searching. Islam as of today contains some serious systemic problems: It interferes aggressively, and without paying attention to the means, in other people's lives in the same way as totalitarian ideologies. Other world religions had to be re-interpreted before they — in the past — could be used in the same way.

There is thus no basis for a dialogue with Islam, as long as this belief's practitioners just consider such dialogue as a tool for deception.

Er "karikaturkrisen" god eller dårlig?

Hvordan har danskerne oplevet den såkaldte "Muhammed-krise"? Ole Hasselbalch har skrevet en analyse, der er henvendt til et engelsksproget publikum. Her bringes oversættelsen af hans bud på, hvad der rører sig her

Efter nogle ugers fuldstændigt vanvid i den islamiske verden - og efter sammenbruddet af det lykkelige verdensbillede, de fleste danskere ynder at holde sig til - rejser sig spørgsmålet: Hvad nu?

Eller spørgsmålet kunne omformuleres: Er det godt eller dårligt?

Naturligvis var det dårligt (atter) at se menneskesindets ufuldkommenhed legemliggjort af omkringfarende, højtråbende mennesker, der tydeligvis ikke anede, hvad de skrålede over. Det var latterligt at se en sådan opførsel udløst af et billede fra en grisefest med en person udklædt som gris.

Ellemann og Chamberlain

Det var også dårligt at se en agtet person som eks-udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen argumentere for en ny udgave af Baldwin/Chamberlain-"appeasement"-politikken for udglatning og føjelighed og opfordre en avisredaktør til at træde tilbage. Det turde være indlysende, at alene flere problemer ville opstå ved at følge rådet og dermed opmuntre banditterne.

Virkelig dårligt var det også at se danske firmaer og Dansk Industri viklet ind i noget, der stærkt ligner, hvad der hændte under 2. verdenskrig, hvor visse industridrivende snarere tog hensyn til egne lommer end til landets tarv.

Men karikaturkrisen var god ved at være en fortrinlig illustration af, hvad den vestlige verden rent faktisk er oppe imod.

Også i en anden henseende kan der drages sammenligninger med det besatte Danmark under 2. verdenskrig:

På grund af den nazistiske propaganda, censuren og den danske regerings illoyalitet mod eget folk (den forblev i embedet trods besættelsen) havde almindelige mennesker ingen klar forståelse af situationen. Dog fulgte pludselige vredesudbrud, og den 29. august 1943 måtte regeringen gå af, da danskerne blev umulige at regere. Situationen ændrede sig dog ikke dramatisk til modstandsbevægelsens fordel før den dag, det blev klart, at nazisterne næste morgen ville påbegynde deportationer af danskeres jødiske naboer og venner til tyske koncentrationslejre. Fra det øjeblik stod det klart, hvad der foregik. Så natten over voksede modstandsbevægelsen, og der var næsten ingen jøder, nazisterne kunne pågribe.

Al kritik blev illegal

I årevis blev danskerne heller ikke informeret om naturen af den nuværende islamiske indvandring, endsige om dens ret forudsigelige følger på langt sigt. De få, der tog til orde, blev chikaneret, skræmt, krænket og endda truet på livet. Dagsordenen blev sat af en vellønnet lobby af humanitære organisationer, arm i arm med en skrupelløs yderste venstrefløj. Al opposition mod "ikke se - ikke høre - ikke tale"-politikken blev automatisk stemplet som nazister, racister eller værre. Med egne øjne har forfatteren til disse linjer set tidligere medlemmer af modstandsbevægelsen fra 1940-1945 udsat for dette helvede af uanstændige beskyldninger og endda korporlige angreb. Således også set den yngste dansker, der nogensinde har været fængslet i en tysk koncentrationslejr, blive spyttet på, hånet og latterliggjort - fordi han i 80'erne og

90'erne påtog sig at bringe oplysninger om den pågående indvandring rundt til danske avisredaktører.

Alligevel blev denne kurér ved og fortsatte, indtil Internettet gjorde ham overflødig. Vigtig information om situationen blev også fordelt anonymt. Frivillige drog om aftenen rundt og lagde flyveblade med oplysninger i postkasserne. Nøgleoplysninger, indsamlet af velunderrettede personer, blev kanaliseret ind i denne uofficielle informationstjeneste. Akademikerne og analytikerne bag denne informationsoffensiv var nødt til at hemmeligholde deres navne. For at beskytte dem i deres arbejde, stilling og privatliv måtte der træffes sikkerhedsmæssige forholdsregler på samme måde som planlagt i tilfælde af en sovjetisk besættelse (hvor det ville være nødvendigt at etablere et illegalt informationssystem).

Skønt det er svært at tro på, hændte alt dette faktisk i et af den fri verdens demokratier i den periode.

Snart enhver kan se det

Billedet ændredes bestemt i 2001. Grundet øjenåbneren 11. september indtoges en nøglestilling af Dansk Folkeparti, der ikke mindst blev dannet for at yde modstand mod indvandringspolitikken. Fra det tidspunkt blev det påtrængende for alle store politiske partier at få ændret den politik, ligesom stop for uønsket immigration blev en uundgåelig del af deres programmer.

Dette bragte dog ingen væsentlig løsning. Selv om immigrationslovgivningen blev strammet, blev antallet af utilpassede muslimer stadig ved med at vokse. Det blev endda simpelthen ignoreret, da en fremtrædende demograf fra Københavns Universitet nyligt påviste, at nyttilvandrede muslimer vil udgøre flertallet inden dette århundredes udgang.

I denne udviklings kølvand er fulgt en stedse forøget kriminalitet. Når forøgelsens årsag vises med tørre tal, søges kendsgerningerne tilsløret og druknet i forhåbninger, at det hele vil forsvinde, hvis blot bestræbelser på "integration" gøres mere intensive.

På den politiske dagsorden levnes ingen plads til den kendsgerning, at den økonomiske byrde ved den nuværende udvikling vejer tungest på skuldrene af de mest udsatte danskere: de gamle, de syge og de fattige - eftersom det ikke længere er muligt at klemme mere ud af skatteyderne.

Al social sikkerhed var tidligere et statsanliggende. Faktisk var Danmark ét stort forsikringssselskab. Nu er forsikringssselskabet ved at bryde sammen, fordi gruppen af bidragsmodtagere vokser mere end gruppen af bidragsydere. Boligudgifterne er vokset ildevarslende - ikke mindst fordi hundredetusindvis af lejligheder under de sociale boligselskaber er blevet forbeholdt "nydanskere". For en ung, dansk familie i København er det blevet umuligt at opdrive en anstændig bolig.

Ny dagsorden på vej?

På grund af karikaturkrisen har dog selv den mest uvidende og politisk mest ligeglade dansker nu et klart billede af, hvad sagen drejer sig om. Ydermere får han en uomgængelig demonstration af, at velfærd og velstand næppe bygges på religiøse skikke, raseri og middelalderlige ideer, der bringes ind i vort samfund fra Mellemøsten.

Derfor er emnet nu på dagsordenen overalt. Studenter, der normalt ikke interesserer sig for politik overhovedet; husmødre, der normalt er lænkede til illustrerede dameblade; og karrieremænd, der normalt ikke interesserer sig for andet end deres

egne penge - alle diskuterer nu vigtigheden af demokratiet og de åbenlyse farer, der ligger deri, hvis Vesten giver sig.

Alt dette vil sandsynligvis sætte en ny politisk dagsorden. I det mindste har det smittet af på meningsmålingerne: Dansk Folkeparti, der ikke mindst dannedes i modstand mod den hidtidige indvandringspolitik, har øget sin stemmeandel til næsten 18 pct. og er på nippet til at overhale Socialdemokraterne.

Dette ligner en tendens.

Dets søsterparti i Norge, Fremskridtspartiet, er eksempelvis nu oppe på 30 pct. i meningsmålingerne og næsten på højde med de norske socialdemokrater.

Det mest oplagte mål på den nye dagsorden vil være ikke blot at blive af med de bedrageriske mullaher, der udløste krisen, men også med alle de indtrængere, der ikke respekterer vor livsform men fremfører deres egne særlige livsvaner også i det offentlige rum, hvorved de griber ind i andre menneskers livsførelse.

Men hvem ved? Der hersker en udbredt følelse af vrede og skuffelse blandt danskerne.

De har fået en lektion i den såkaldte "taqiya" - ideen om, at "den rette tro" ikke blot må fremmes gennem overtalelse men med ethvert middel, der fører til det ønskede resultat.

Herunder indvandring i andre folks hjemlande og bedrag af indbyggerne indtil den endelige overtagelse.

Derfor kan det udmærket blive et offentligt fremsat krav, at muslimer, der ikke aktivt støtter dansk demokrati, vil være nødt til at forføje sig.

The Western World has been caught with its pants down

Den Danske Forening's homepage februar 2006

The Western World has been caught with its pants down.

It is obvious now that the cartoon crisis has nothing to do with cartoons at all. The cartoons were published months ago - the crisis exploded after what has been revealed as an intentional disinformation campaign. This campaign has nothing to do with cartoons or hurt religious feelings since this is not the first time Muhammad has been depicted in cartoons.

The aim of the campaign is to pull Western countries by the nose. The means to do this is to inflict severe casualties upon a small country so as to scare other countries to become more "flexible" towards the never ending demands from the Muslim World and thereby to extend the possibilities for even more inadaptible Muslims to settle in Western Europe.

If this operation proves successful, within a few years the Muslims will get their hands on the French and British nuclear arms.

It is therefore pathetic to see a former Danish Foreign Minister, Uffe Ellemann-Jensen as argue that the whole problem could be solved if the editor of Jyllands-Posten, Karsten Juste, would just resign. Ellemann-Jensen is well known in Denmark not only for his firm resistance to the Soviet Union during the Cold War but also for a complete lack of understanding of the nature of the ongoing Muslim invasion and its

consequences. Due to his influence in this field during his time in office, he has a direct and personal responsibility for the present situation.

The problem is that the concept of defense in the Western World is based upon the idea that a threat to us is a traditional military attack. After 11 September this concept and the NATO "musketeeer oath" was extended so as to include terrorism as well. However, now we are facing quite a different threat: the danger that the madmen of the Middle East will make us hostages one by one and in this way impose upon us their own solutions.

The obvious response to this technique is not appeasement.

To limit freedom of speech will just be further gas on the bonfire. The proper answer is a firm will to resist blackmail.

The tool is therefore to launch endless cartoons in the Western press and for our Governments to make the bandits understand that if they put an official or unofficial embargo upon one of us, none of us has really anything to sell – and to extend this message to anybody else who dared exploit the situation and fill the gap.

After all, Western industry and know-how is still second to none. Furthermore, the Middle Eastern Countries are not even able to feed themselves neither with food nor with industrial products. Due to the religious insanity prevailing in these countries, this situation will not change within a foreseeable future.

The key to a solution is therefore to make them understand this fact and impose our agenda upon them and not the other way around.

The Danes therefore are still waiting for an effective support of this kind from their allies.

But even if we don't get it, we have no intention whatsoever of giving up our freedom of speech.

This is why the Danes fight ...

Udsendt over Internettet og e-mailkædebrev i februar 2006.

What is democracy without freedom of speech?

The essence of democracy is that it is legal as well as possible to bring forward all facts and opinions as part of the political decision-making process. It also means that any member of a democratic society has the right to participate in this process, to speak up in public and to publish his or hers opinions and whatever s/he believes to be important information.

This process is vital to the spiritual as well as technical development of a society. It is in fact the very basis of progress within Western societies since the European Renaissance.

FREEDOM OF SPEECH

Freedom of speech does not only come to life through words. Also other means to present information or to speak out one's opinion and ideas can be used. An opinion

or a fact can be expressed and communicated in a variety of manners; through irony as well as argumentative conclusions and through words as well as images.

Thus, freedom of speech is also the right to argue with humor and irony and to condense an idea, an assessment or a fact into a cartoon or an image. Cartoons might in one short glimpse pinpoint something which it would take thousands of words to explain, and cartoons are often much easier to understand.

All Danish institutions and public persons are subjected to cartoons from time to time – individuals as well as the Church, political parties etc. Even the Queen has had her caricature drawn. If abuse of power, wooden-headedness of political and religious leaders and sources of disorder and stupidity could not be pinpointed, criticized and cartooned, we would still live in a Middle-Age society.

If criticism is defined as disrespect and offence and consequently forbidden, the clock is reversed and we will become a Middle-Age society once again.

As a participant in a democratic society, the Danish newspaper Jyllands-Posten had a right to cartoon the prophet Mohammed. In fact, the very reason to do this was to see whether it is really true that cartoonists dare not draw cartoons about Islam.

The reactions and events following this have proved the importance of this test.

OFFENCE

It is up to the individual whether he chooses to feel offended or not. If he feels offended, he has his free right to argue why his critics are wrong and deceitful and even through the legal system prosecute his offender. If an obvious offence exceeds the borderline of truth, a lawsuit for slander may be initiated. If an offence directed at a religion has no other obvious reason than to offend, it will be penalized as blasphemy.

If freedom of speech is limited by the sole reason that somebody is offended, there would in fact not be any freedom of speech at all:

Surely, the sovereign kings of previous times felt offended when they were met with claims for democracy.

Hitler felt offended when Charlie Chaplin made a caricature of him in the movie "The Dictator".

And the Pope felt highly offended when Northern Europe refused him, cartooned him and had its Reformation. He felt even more offended when scientists claimed that it was not the sun which circled around our globe but the other way around. He even managed to burn some scientists on the bonfire for that reason.

But how would our countries have looked today if nobody had dared to stand up and put the Pope under this offence?

Of course many Muslims feel offended when they see their prophet associated with bomb-making in a cartoon. But is the proper response then to launch aggressive actions against Danish society as a whole and even to threaten it with bomb attacks?

It is therefore a surprise to us to hear US and British governments condemn the "offences" of the Danish newspaper Jyllands-Posten. Do these governments actually understand what democracy implies? - Or are they themselves subjected to the same self-censorship which prevents cartoonists from doing their job?

It is also offensive for us to see mobs of the Middle Eastern Countries burn our flag. The flag has a cultural meaning to Danish people similar to the religious meaning of

the prophet Muhammad. But we can live with that, because we see it as their right to express their opinion about the situation.

WHAT IS A SOCIETY WITHOUT FREEDOM OF SPEECH

Our democratic model is in strong contrast to the totalitarian concept of how a society should work.

Totalitarian concepts have the shape of political ideologies or religions which leave no room for the individual to have an opinion different from the official opinion or the truth handed over from an authority or an authoritative figure. A totalitarian society is governed not by the citizens but by an elite which has monopolized the right to have an opinion and claims to represent the only truth. The only legal opinion in such countries is one and for all formulated by the ideology or religion. There is no tolerance to differing opinions, and information that does not fit into the over- all concepts is suppressed.

Totalitarian societies will always face severe problems in the course of time because sooner or later reality and theory will not fit together in an ever-changing world. Moreover, totalitarian societies will never be able to reach the level of a free society. Instead they will suffer from abuse by the privileged classes, mutual mistrust among citizens, lack of goods and – eventually - widespread destruction.

Nazi Germany was based on a totalitarian concept and so was Soviet Russia and Mao's China during the Cultural Revolution. Today there are actually similar conditions in many Middle Eastern countries.

THE PRESENT SITUATION

It is therefore pathetic to us to see mobs in Middle Eastern countries, which are unable to create decent living conditions for their own citizens, burn our flag and threaten to kill innocent people because a free and independent newspaper wanted to test whether cartoonists feel threatened not to draw cartoons on Islam. It is even more pathetic since we know that such behavior has been generated intentionally on the basis of black propaganda which leaves no room for the Middle East public to know what in fact was in these cartoons and what was the reason to publish them.

It is sad to hear or overhear the demand from Islamic institutions and people that our Prime Minister should condemn or apologize for the actions of an independent and free newspaper. He has no influence whatsoever on what is printed in our newspapers, and his office would not last another day if he tried to. The Danish people would see to this immediately. The press should be free to publish whatever it finds suitable. This is the very core of our democracy. And only the maximum freedom of the press will ensure that the average citizen is always provided with a variety of information that will enable him to make relevant decisions on political matters.

WE WILL NOT SURRENDER

We don't interfere in other people's right to have a differing opinion. We have never interfered in the Muslims' right to worship their religion.

In certain Muslim countries, Christians are not only cartooned but violently mocked, prosecuted and ill-treated and Christianity as such is banned. Jews are threatened even worse, harassed and suppressed – and cartooned in a way which has no

precedent in modern times but in Nazi Germany. In spite of this, we have tried to help when help was needed. We sent help to Muslim Indonesia after the flood of 2004. We sent help to Pakistan after the big earth quake in 2005. We have supported the Palestinians with millions of dollars every year in order to enable them to build their own society. When Kuwait was overrun by Saddam Hussein and Saudi Arabia feared to be next in line, we responded to their call for help against the aggressor. When Muslim Albanians were massacred in Kosovo we also sent troops to their aid.

In return we demand respect for our right to run the political system we find best in our own country.

If a Muslim here feels offended by the way this system works, he is free to go. If he – as some Muslim leaders who have enjoyed our hospitality have actually done - goes to the Middle East and launches lies on what does actually take place here and claims that Danes threaten Muslims, we even find he should not return but rather settle in the part of the world where habits fit him better. Why do these incendiaries who respect nothing and build nothing but hatred, misery and deserts out of fertile soil insist on staying with us?

The Danes met with open-minded curiosity immigrants which came to Denmark from Muslim countries. We gave these immigrants homes and money and all the opportunities they lacked where they came from. Many contribute and take part in the Danish society in a fruitful manner. But many also reward the hospitality with everlasting complaints and with stubborn adherence to habits which are in open contradiction to the ideas upon which our society is built.

The result of this has been a growing mistrust among Danes towards not only such persons but also against Islam as such. Within wide circles of Danish society the last events have transformed this mistrust into open disgust and in some cases even hatred.

Why did these people come here - and why do they stay, if they will not respect the order of the house?

Our house order includes democracy and freedom of speech – and under no circumstances will we abandon this freedom.

Der gives intet kompromis om ytringsfriheden

Jyllands-Posten 8. februar 2006

Hvis den censur, der på talrige måder forsøges praktiseret i sagen om de 12 Muhammed-tegninger, krones med held, knækker tråden. For hvis pressen kan intimideres til ikke at skildre ting, den finder i det ene hjørne, hvordan kan vi andre så vide, om vi får besked på, hvad journalisterne hitter i det andet? Her gives altså intet kompromis. Enten har vi demokrati, eller også har vi ikke, skriver kronikøren.

I balladen om Muhammed-tegningerne er det gledet i baggrunden, hvad ytringsfrihed indebærer, og hvorfor det er vigtigt at have den.

De vestlige demokratier bygger på opfattelsen af, at menneskelivet ikke skal styres af en ideologisk eller religiøs formel, men derimod ved konkret stillingtagen til denne verdens fænomener ud fra undersøgelse af deres indhold. Denne stillingtagen

tilkommer de enkelte borgere, der forinden må have lejlighed til at diskutere tingene til bunds.

F.eks. kommunismen, nazismen og Islam har derimod til forudsætning, at det er muligt at udtænke - eller at der på historisk, moralsk eller religiøst grundlag findes - en idealformel for, hvorledes menneskelivet skal leves. Formlen skrives af "føreren" eller profeten eller er afleveret af himmelske magter på det hellige bjerg.

Efter vesteuropæisk tankegang bør den enkelte borger deltage i styringen af samfundet, og staten skal blot opstille nogle yderste rammer for, hvordan borgerne må opføre sig over for hinanden. Det private rum, hvor enhver selv bestemmer, hvad han vil gøre, tænke tro og mene, er stort. Man kan her vælge at søge forbillede i en religion, i sædvanen eller i en politisk ideologi. Demokratiet er endvidere empirisk forstået på den måde, at spekulation og fiktion principielt ikke accepteres som grundlag for politisk beslutning på bekostning af kendsgerninger udvundet med de metoder, som erfaringsmæssigt er bedst til at skaffe (sikker) viden. Endelig er demokratiet tolerant i den forstand, at det også accepterer andre synssæt.

I modsætning hertil er det totalitære tankesæt elitært, intolerant og statisk. Her sidder lederne med de vises sten, hævet over kritik, og samfundet indrettes, så at det afspejler præsternes, førerens eller profetens opfattelse.

Den totalitære samfundsmodel er således ikke empirisk, men spekulativ. Den nægter også at tåle andre løsninger. Formålet helliger midlet, og der er i øvrigt som regel en totalformel for, hvordan borgerne skal leve morgen, middag, aften og nat, ude og hjemme. Følgelig er der ingen plads til ytringsfrihed. Hvad skulle den til for?

Det er derfor ikke overraskende, at tilhængere af en af de totalitære modeller som regel må bruge mange vitaminer på at få det til at se ud, som om deres teori stemmer med virkeligheden, hhv. at trossætningerne holder vand. Det klares sjældent uden svindel, tvang og afpresning.

Demokratiet og de institutioner, der er knyttet hertil, har været afgørende for de vestlige samfunds fremskridt. Kun gennem den åbenhed, demokratiet repræsenterer, er det lykkedes at nå de højeste standarder såvel teknologisk som velfærdsmæssigt. Derfor er Vesten løbet forud for andre kulturer.

Uden mulighed for at bringe alle fakta frem og alle meninger om disse fakta er der imidlertid intet demokrati. Hvad et menneske ikke véd, eksisterer ikke for ham, og han mister muligheden for at tage fornuftsbetonet stilling. Men uden demokrati vil samfundet gå i stå. Det vil end ikke kunne værne sig imod nye trusler, så vidt om at disse ikke nødvendigvis lader sig identificere i h.t et fastlåst politisk eller religiøst verdensbillede. Til gengæld vil et totalitært samfund opstille masser af indbildte trusler, nemlig dem der stemmer med deres koncept.

Ytringer er ord. Men ytringer er også tilkendegivelser i andet end ord. Det kan f.eks. være tegn, billeder, film, melodier, påklædning, adfærd og meget andet.

Ikke alle har ordet i deres magt. Ofte sammenfattes en pointe også bedst i en simpel sætning, en tegning, et lydbillede eller et tegn. Chaplins film "Diktatoren" sagde f.eks. almindelige mennesker mere om nazismens væsen end hundrede lærde professorer kunne have gjort gennem et helt menneskeliv. Bo Bøjesens tegninger sagde ofte mere om det politiske liv i Danmark end meterlange avisreferater.

Derfor vil tilhængere af totalitære tankesæt naturligvis også styre den slags. Det er ikke bare ordet, de vil have under kontrol. Det er alting, der kan udtrykke en mening eller formidle en oplysning.

Ytringsfriheden kan båndlægges på mange måder:

Den fysiske kommunikation kan f.eks. hindres gennem forhåndscensur på aviser, bøger, Internet o.s.v. Uautoriserede møder kan forbydes, og uhensigtsmæssige foreninger lukkes.

Men der kan også skabes et gruppe- moralsk, økonomisk eller andet pres, som lægger låg på snakkelysten hos potentielle formidlere af uønskede budskaber, eller som lammer deres medie. Endvidere kan de sværtes, så at det alligevel vil være nytteløst for dem at lukke munden op.

En anden mulighed er at straffe formastelige bagefter til skræk og advarsel. Eller regimet kan iværksætte andre repressalier – evt. lade sådanne passere fra anden side: Afskedigelse, erstatningskrav, hæværk, vold o.s.v.

Endelig kan et budskab, der alligevel slipper ud, neutraliseres med illoyale midler. F.eks. kan den, der har bragt det til torvs, sværtes, eller der kan opgejles en stemning, der får folk til at afstå fra at sætte sig ind i det sagte, eller i al fald fra at godskrive sig det. En anden mulighed er at gengive det ytrede i en fordrejet form, som påkalder sig forkastelse, eller at søsætte usande modoplysninger.

Alle disse foranstaltninger og kneb kan sådan set være lige effektive. Om borgerne slet ikke får kendskab til et budskab, eller om de f.eks. ikke hæfter sig ved det eller ikke tror det, fordi nogen griber manipulerende ind, er hip som hap. Det er derfor, totalitære regimer som regel spiller på hele registeret. F.eks. sortstemplede sovjetregimet sine dissidenter, når det ikke længere var muligt at fastholde dem i Gulag-lejre eller på sindssygehospitaller.

Den vesteuropæiske elite har ikke rene hænder i dette spil. I f.eks. Sverige sætter private stormtropper dagsordenen over for politiske dissidenter, medens statsmagten holder kikkerten for det blinde øje. I Danmark var det i 10-15 år humanitære lobbyforetagender, der bestemte, hvad vi fik at vide, medens medierne lod sig køre rundt ved næsen. Men man har dog hidtil kunnet gå ud fra, at tingene før eller siden ville komme frem, når blot det lange, seje tryk fra sandheden fik lejlighed til at virke.

Situationen risikerer imidlertid nu at kæntre. I JP's bladtegnersag er der nogen, som helt vil afskære pressen fra at viderebringe det, den har vurderet som væsentligt. Tegnere søges hindret i at sammenfatte deres indtryk af Muhammed i et billede, og JP søges hindret i at efterprøve, om tegnere er påvirkelige for trusler. Midlet er gidseltagning af sagesløse danske virksomheder, løgnagtige referater af, hvad JP har gjort, trusler på livet, moralsk pres gennem konstruktion af en årsag til at være såret samt forsøg på at opbygge et gruppepres via danske elitepersoner, der har en ryggrad som budding, og som hellere vil leve det gode liv end bruge hovedet på at tænke i konsekvenser.

Hvis den slags censur lykkes, knækker tråden. For hvis pressen kan intimideres til ikke at skildre ting, den finder i det ene hjørne, hvordan kan vi andre så vide, om vi får besked på, hvad journalisterne hiter i det andet?

Her gives altså intet kompromis. Enten har vi demokrati, eller også har vi ikke.

For øvrigt viser al erfaring, at kompromisser blot opmuntrer totalitære regimer til at skære næste skive af salamien.

"Man skal tage danskerne på pengepungen, dér er de mest ømfindtlige" skrev den nazistiske propagandaminister Goebbels i sine dagbøger. Hans Skov Christensen fra Dansk Industri har i sin oppustede forargelse illustreret fænomenet.

Han har tidligere bevist sin manglende evne til at navigere i det moralske univers, i hvilket han ynder at færdes. I det ene øjeblik prædiker han i kirken, i det næste tager han ned og trykker personligt det blodbesudlede Saddam Hussein-styre i hånden for at sælge danske kiks og dippedutter.

Derimod har han hele vejen igennem været iskold og ligegyldig over for de velunderbyggede advarsler, som støttet på halvandet årtusindes erfaringer for, hvorledes Muhammeds tilhængere optræder, forudsagde følgerne af at lade disse folk slå sig ned her med en middelalderideologi. Ja, han har endog poleret sin selvgodhed ved aktivt at fremme deres etablering på dansk grund og ved at undertrykke andres meninger om projektet.

Skal vi så lytte til gode råd fra dén kant, nu hvor de tilrejsende takker for gæstfriheden ved at sende deres religiøse overhoveder tilbage til hjemlande, som sidder fast i evig ballade, ørkenskabelse og formørket diktatur, for at hjælpe med at opgejle falske beskyldninger mod os?

Eller skal vi hellere forlange, at EU sætter handling bag skåltalerne om demokratiets fortræffelighed?

EU kunne f.eks. her og nu meddele det Saudiarabiske m.fl. regimer - uden hvilket ingen folkelige reaktioner udspiller sig på de kanter, og som mangler en prügelnabe til at bortlede opmærksomheden fra egen fiasko - at enten køber de fra alle, eller også har ingen noget at sælge.

Imedens EU på formentlig ubestemt tid diskuterer dette, kunne den danske regering passende kompensere de ramte virksomheder med midler hentet fra de ellers planlagte tilskud til den såkaldte arabisk-europæiske dialog og lade oliesheikerne betale for deres egne kulturfremstød i stedet.

Auf Deutsch:

Es darf keinen Kompromiß im Streit um die Meinungs- und Äußerungsfreiheit geben

Im Streit um die Mohammed-Karikaturen scheint in den Hintergrund geraten zu sein, was Meinungs- und Äußerungsfreiheit bedeuten, und warum es wichtig ist, diese Freiheiten zu verteidigen.

Die Demokratien der westlichen Welt bauen auf der Vorstellung auf, daß das menschliche Leben nicht von einer ideologischen oder religiösen Formel gesteuert werden sollte, sondern von einer konkreten Stellungnahme zu den Phänomenen dieser Welt durch Untersuchung ihrer Inhalte. Eine solche Stellungnahme ist ein Recht der einzelnen Bürger, die davor die Möglichkeit haben müssen, die Problemstellungen gründlich zu debattieren.

Die kommunistische, national-sozialistische oder islamische Ideologie dagegen setzen voraus, daß die Möglichkeit besteht, sich auf einer historischen, moralischen oder religiösen Grundlage eine Idealformel dafür auszudenken, wie die Menschen zu leben haben. Diese Formel wird vom „Führer“ oder Propheten geschrieben oder wird von himmlischen Mächten auf dem heiligen Berg den Menschen übergeben.

Gemäß dem westeuropäischen Denken sollte der einzelne Bürger sich an der Ausrichtung der Gesellschaft beteiligen, und der Staat sollte lediglich äußere Rahmen dafür aufstellen, wie die Bürger miteinander umgehen dürfen. Der private Raum, in dem jeder Einzelne entscheidet, was er tun, denken, glauben oder meinen will, ist groß. Der Einzelne kann sich nach Belieben seine Vorbilder aus der Religion, aus den Sitten und Gewohnheiten oder aus einer politischen Ideologie aussuchen. Die Demokratie ist darüber hinaus empirisch, so zu verstehen, daß Spekulation und Fiktion prinzipiell nicht Vorrang vor Tatsachen haben. Die Methoden, die erfahrungsgemäß die Besten sind, um zum sicheren Wissen zu gelangen, dienen als Grundlage für politische Entscheidungen. Schließlich ist die Demokratie auch noch tolerant, da sie auch abweichende Meinungen zuläßt.

Das totalitäre Gedankengut ist dagegen elitär, intolerant und statisch. Die Anführer wissen alles und dürfen nicht kritisiert werden, und die Gesellschaft wird so eingerichtet, daß sie der Auffassung der Prediger, der Führer oder Propheten entspricht.

Das totalitäre Gesellschaftsmodell ist eben nicht empirisch, sondern spekulativ. Abweichende Lösungen werden nicht geduldet. Der Zweck heiligt die Mittel, und es gibt in der Regel eine allumfassende Formel dafür, wie die Bürger morgens, mittags, abends und nachts zu leben haben, sowohl zu Hause wie überall sonst. Naturgemäß kann es unter diesen Umständen keine Meinungs- und Äußerungsfreiheit geben. Wozu denn auch?

Es ist somit kein Wunder, daß in einer demokratischen Gesellschaft die Anhänger eines totalitären Gesellschaftsmodells einen großen Aufwand leisten müssen, um den Bürgern vorzugaukeln, daß ihre Ideologie mit der Wirklichkeit übereinstimmt, oder daß die Glaubenssätze glaubwürdig sind. Das läßt sich selten ohne Betrug, Zwang und Erpressung gewährleisten.

Die Demokratie und die Institutionen, die damit verbunden sind, sind von entscheidender Bedeutung für den Fortschritt der westlichen Gesellschaften gewesen. Nur durch die Offenheit, die die Demokratie repräsentiert, ist es uns gelungen, ein hohes Niveau, sowohl der Technologie wie auch des Sozialstaates, zu erreichen. Die Offenheit der Demokratie war die Voraussetzung dafür, daß der Westen sich anderen Kulturen gegenüber einen Vorsprung erarbeiten konnte.

Wenn aber sämtliche Fakten und alle Meinungen dazu nicht offengelegt werden dürfen, gibt es keine Demokratie. Was ein Mensch nicht weiß, existiert nicht für diesen Menschen, und wenn die notwendigen Informationen ihn nicht erreichen, verliert er damit die Möglichkeit, auf der Grundlage der Vernunft Stellung zu beziehen. Wenn dieses demokratische Recht erlöscht, kommt die Gesellschaft zum Stillstand. Sie kann sich dann nicht gegen neue Bedrohungen wehren, weil diese sich kaum auf der Grundlage einer fest eingefrorenen Politik oder eines religiösen Weltbilds identifizieren und beurteilen lassen. Eine totalitäre Gesellschaft kann haufenweise eingebildete Bedrohungen erfinden, und zwar solche, die mit den Vorstellungen der Machthaber nicht zu vereinbaren sind. Zur Bewältigung tatsächlicher Probleme trägt dies allerdings nicht bei.

Äußerungen sind Wörter. Aber Äußerungen sind auch noch viele andere Ausdrucksformen, wie z.B. Zeichen, Bilder, Film, Melodien, Kleidung, Auftreten und vieles mehr.

Nicht alle können gut reden. Aber oft läßt sich der Punkt ohnehin besser mit einem einfachen Satz oder Zeichen, in einer Zeichnung oder in einem Film darstellen. Der Film „Der Diktator“ von Chaplin hat mehr geleistet, um die einfachen Menschen über die National-sozialistische Ideologie aufzuklären, als 100 Professoren in unendlichen Vorlesungen hätten leisten können.

Anhänger einer totalitären Ideologie möchten deshalb natürlich auch solche Äußerungen verhindern. Es geht nicht nur um das Wort. Es geht um alles, was eine Meinung zum Ausdruck bringen oder eine Information vermitteln kann.

Die Meinungs- und Äußerungsfreiheit kann auf vielerlei Art und Weise eingeschränkt werden:

Die physische Kommunikation kann z.B. durch eine Zensur von Zeitungen, Büchern, Internetseiten usw. behindert werden. Unerwünschte Veranstaltungen können mit einem Verbot verhindert, und nicht konforme Vereinigungen aufgelöst werden.

Durch Druck moralischer, ökonomischer oder anderer Art, eventuell von bestimmten Bevölkerungsgruppen durchgeführt, können potentielle Vermittler unerwünschter Informationen zum Schweigen gebracht oder ihre Medien lahmgelegt werden. Die konkreten Personen können außerdem in einer solchen Weise diskreditiert werden, daß es sowieso nichts bringt, sollten sie dennoch ihre Meinung äußern.

Eine andere Möglichkeit ist, daß das Regime uneinsichtige Personen hinterher bestrafen läßt, damit alle sehen, was es bringt zu protestieren. Einer totalitären Macht stehen auch viele andere Repressalien zu Verfügung, die von scheinbar anderer Seite betätigt werden: Entlassung, Schadenersatzanspruch, Wandalismus, Gewalttaten, usw.

Schließlich kann eine Information, die trotz alledem zur Kenntnis der Öffentlichkeit kommt, mit illoyalen Mitteln neutralisiert werden. Derjenige, der informiert, kann verleumdet werden, oder eine generelle Haltung wird in der Bevölkerung aufgebaut, die dafür sorgt, daß niemand etwas wissen und schon gar nicht glauben will. Eine andere Möglichkeit besteht darin, die Information in abgefälschter Form wiederzugeben, so daß sie auf Ablehnung stoßen muß, oder man bringt frei erfundene Gegeninformationen in Umlauf.

Alle diese Maßnahmen können einzeln eingesetzt zum erwünschten Ziel führen. Es ist schließlich ohne Bedeutung, ob eine Information die Bürger nicht erreicht, oder ob die Bürger sie nicht verstehen oder glauben, weil der Informationsfluß manipuliert wurde. In einer totalitären Gesellschaft werden aber nicht nur Einzelmaßnahmen eingesetzt, sondern die gesamte Maßnahmenpalette wird meistens jederzeit aktiviert. Die verfolgten Bürgerrechtsaktivisten der ehemaligen DDR werden dies bestätigen können.

Den westeuropäischen Eliten bleiben keine sauberen Hände in diesem Spiel. In Schweden z.B. sehen sich politische Dissidenten Taten privater Sturmtruppen ausgesetzt, während der Staat in die andere Richtung schaut. In Dänemark konnten fast zwei Jahrzehnte lang „humanitäre“ Lobbyisten entscheiden, was die Bevölkerung wissen durfte, während die gesamte Presse sich an der Nase herumführen ließ – damals auch Jyllands-Posten. Man konnte allerdings bisher davon ausgehen, daß ein zäher Gegendruck über lange Zeit die Wahrheit irgendwann doch ans Tageslicht befördern würde.

Die heutige Lage ist aber äußerst gefährlich. Im Streit um die Mohammed-Karikaturen gibt es Interessensgruppen, die schlicht verhindern wollen, daß die Presse die Informationen weitergibt, die sie für wichtig hält: Die Künstler dürfen ihre Vorstellung vom Propheten nicht zeigen, und die Zeitung darf nicht untersuchen, ob die Künstler eingeschüchtert werden können.

Viele Mittel werden dafür eingesetzt: Erpressung unbeteiligter dänischer Firmen, die plötzlich um ihren Umsatz bangen müssen, falsche Berichte über das, was die Zeitung Jyllands-Posten getan hat, Morddrohungen, moralischer Druck aus frei erfundenen Gründen heraus, gekränkt zu sein, der Versuch, einen Gruppenzwang aufzubauen durch bekannte Personen aus der Elite, die keine Zivilcourage haben,

und die am Liebsten ihr süßes Leben weiter genießen, ohne sich mit Konsequenzdenken zu befassen.

Wenn es gelingt, eine solche Zensur durchzusetzen, ist unser Rettungsboot bereits gesunken. Wenn die Presse sich dazu einschüchtern läßt, nicht über das, was sie in einer Ecke findet, zu berichten, wie können wir dann glauben, daß sie über das berichten wird, was sie in der anderen Ecke findet?

Es gibt keinen Kompromiß. Entweder wir haben eine Demokratie, oder wir haben sie nicht.

Alle Erfahrungen deuten darauf hin, daß Kompromisse einzig und alleine dazu dienen, die totalitären Kräfte zu ermuntern, noch eine Scheibe von der Salami abzuschneiden: „This means peace in our time“, wie einer damals sagte, kurz vor dem Zweiten Weltkrieg.

Der geschäftsführende Direktor des Dänischen Industrieverbands, Hans Skov Christensen, unterstützt seit vielen Jahren die unkontrollierte Einwanderung aus dem Mittleren Osten, obwohl das Land auch ohne Einwanderung hunderttausende Arbeitslose hat, überhört alle Warnungen und beteiligt sich auch noch an der Unterdrückung der Menschen, die sich auf der Grundlage von Erfahrungen aus mehr als 1000 Jahren europäischer Geschichte gegen diese Einwanderung ausgesprochen haben.

Jetzt bedanken sich diese Einwanderer für unsere Gastfreundschaft, indem sie ihre Prediger ins Heimatland zurückschicken, damit sie über die ständige Kränkung ihrer „Werte“ bei uns berichten können, und das, obwohl man in Dänemark kaum noch ein Hähnchen kaufen kann, das nicht „halal“-geschlachtet wäre, weil wir versucht haben, uns deren mittelalterlichen Vorstellungen anzupassen – Tierschutz hin oder her. Dänische Firmen werden boykottiert, und die dänische, norwegische und sogar die deutsche Flagge werden verbrannt, auch in Regionen, in denen kein Mensch zuvor wußte, daß es Dänemark gibt, und in denen kein Mensch auf die Idee kommen würde, eine solche Tat gegen den Willen der Regierung auszuüben.

Wie wäre es, wenn Die Europäische Union die dänischen Firmen, die jetzt wegen dieser Geschehnisse Einnahmen verlieren, mit Mitteln, die für den europäisch-arabischen Dialog bereitgestellt wurden, kompensieren würde? Die Mittel für den Einweg-Dialog mit den muslimischen Ländern könnte man vielleicht von diesen Ländern einfordern – oder den Dialog abbrechen, bis diese Länder bereit sind, auch unsere Meinung zu hören und zu respektieren?

Hvorfor er der forvirring om racismebegrebet?

Jyllands-Posten 11. januar 2006

Over for bestræbelsen på at ændre ordet "racisme"s betydning har de europæiske ledere og pressen snorksovet i timen. I stedet for at holde fast i begrebets rette indhold har politikere og journalister, der burde vide bedre, i hobetal fremhævet sig selv ved at eftersnakke vrøvlet, skriver kronikøren.

Racisme er ifølge UNESCO "antisociale overbevisninger og handlinger, der er baseret på den fejlagtige antagelse, at diskrimination grupper imellem er berettiget af biologiske årsager".

Definitionen svarer til den traditionelle danske, hvorefter racisme er en *"teori om, at en nations racerenhed bør bevares; tro på en bestemt races overlegenhed og medfødte ret til at herske"* (Politikens Nudansk Ordbog 1977).

Kun ganske få danskere hylder den slags tankegange, og disse få præger ikke samfundsudviklingen, så vidt som at det er almindeligt kendt, at de har rotter på loftet.

Vil man finde den ægte, saftdrivende racisme, må man derfor ty til f.eks. de mellemøstlige parabolkanaler, hvorfra antisemitisk propaganda i bedste Stürmer-stil vælter ind på tv-skærmene i de muslimske indvandrer miljøer. Eller man kunne spørge en af de danske jøder, som politiet har rådet fra at færdes på Nørrebro eller sætte sine børn i Frederiksberg Gymnasium.

Definitionen på racisme er imidlertid gået i glemmebogen i en sådan grad, at det såkaldte Racismeovervågningscenter i Wien tilsyneladende ikke kan forklare, hvad det er, Centeret overvåger. Det længste, man er kommet, er til at hævde, at racisme er *"den tro, at race, farve, sprog, religion, nationalitet eller etnisk oprindelse berettiger til foragt for et menneske eller en gruppe mennesker; eller den opfattelse at nogle mennesker eller grupper af mennesker er andre overlegne"* (JP 19/12 2005).

Nu er det jo imidlertid ikke forkert at nære foragt for f.eks. menneskeæderreligioner og Satan-dyrkere. Lige så lidt kan det være forkert f.eks. at mene, at håndboldlandsholdets piger er overlegne inden for denne sportsgren i forhold til, hvad tænkerne på Overvågningscenteret kan præstere. Centerets nye definition på racisme er med andre ord ikke operativ.

Stærke kræfter arbejder ikke desto mindre på at fastholde begrebsforvirringen. Lederen af det danske racismecenter, Niels-Erik Hansen, er ligefrem frådende over, at førerhovedkvarteret i Wien ikke kan få lov til at overvåge europæernes gøren og laden uden at skulle redegøre for, hvad det er, der overvåges. Ja, vor hjemlige racismechef er så rasende, at han vil have den danske repræsentant i Centerets ledelse, professor Mads Bryde Andersen, fyret, fordi denne har forlangt at få at vide, hvad det egentlig er, Centeret beskæftiger sig med.

I pagt hermed mener professor Ole Espersen - ikke overraskende - at det bare er med at komme i gang med overvågningen. Hvis man ikke tager fat, førend der er klarhed i begreberne, kommer man nemlig aldrig i gang, mener han.

Det har han sikkert ret i.

Også fra andre kanter er der imidlertid stillet krav om at få at vide, hvad genstanden er for EU's talrige og massivt finansierede racismebekæmpelsesforanstaltninger. I konsekvens heraf har der længe simret et forslag til en såkaldt rammeafgørelse herom i EU's ministerråd - KOM(2001) 664 endelig 2001/0270 (CNS). Det er senest blevet drøftet - uden for referat forstås - under en frokost den 2. juni 2005 mellem de berørte ministre fra medlemslandene. Forslagets artikel 1 a, vil i sin sidst kendte form strafbelægge *"offentlig tilskyndelse til forskelsbehandling, vold eller had rettet mod en gruppe af personer eller et medlem af en sådan gruppe, der er defineret under henvisning til race, hudfarve, religion (...), herkomst eller national eller etnisk oprindelse"*.

Hvad der nærmere ligger heri, er dog ikke helt sikkert. Henviser "herkomst" f.eks. til geografisk oprindelse, socialgruppe, placering i adelskalenderen eller hvad? Forslaget vil også indebære, at den danske folkepension skal afskaffes, så vidt som at § 2 i loven om social pension kun giver denne til personer med dansk indfødsret. Velfærdskommissionens bekymringer med hensyn til pensionsbomben er således overflødige.

End mindre er det til at vide, hvad der er "tilskyndelse" til "had". Skal al omtale af negative træk ved en religion eller et etnisk særpræg være forbudt? Må borgerne kun diskutere de forskellige religiøse opfattelser ud fra glade beskrivelser af samme? Skal det være forbudt at sige noget, som belaster en religion, selv om oplysningerne er sande og velverificerbare? Skal det være forbudt at drage den konklusion, som fremtrædende frafaldne muslimer er nået til, nemlig at islam indeholder systemfejl, som gør denne religion uintegrerbar i et moderne samfund?

Hvad er i øvrigt "had" til forskel fra almindelig afstandtagen? Statsminister Anders Fogh Rasmussen sagde f.eks. til JP 27/11 2004: *"Vi ser noget pible frem, hvor essensen meget ligner nazisme. Jeg tænker på den grundlæggende antidemokratiske opfattelse, der findes hos de helt yderliggående som Hizb-ut-Tahir og andre, som går ind for at man skal have en lovreligiøs stat. Det ligner i sin tankegang det autoritære system, hvor man ophæver demokratiet og indsætter en diktator, som i dette tilfælde altså skal være en religiøs leder"*.

Dette turde vel siges at kunne provokere til had mod de pågældende. Men tilhængere af Hizb-ut-Tahir og andre fundamentalister vil utvivlsomt definere deres opfattelse af islam som en religion - formentlig oven i købet som den eneste rette version af Islam. Hvem har ret? Skal Anders Fogh køres bort i salatfadet?

Hvad er en religion i det hele taget, og hvornår har en religion udartet, så at den ikke fortjener denne betegnelse? Hvad med kvasireligionerne - f.eks. Scientology, Moonbevægelsen og dem, der tror på små blå mænd på Månen? Hvad med naturreligionerne, hvis tilhængere i verdens afkroge hænger hinanden op med hovedet nedad på helligdagene som hyldest til guderne?

Omvendt rummer visse ideologier, f.eks. nazismen og kommunismen, træk, som kan få dem til at ligne religioner. Hvad er eksempelvis forskellen på forestillingerne ved Lenin-mausoleet på Den røde Plads og muslimernes vandring om Ka'baen i Mekka?

Det er fuldstændig vitalt i et retssamfund, at borgerne er i stand til at vide, hvad de kan overvåges og straffes for. Og det er grundlæggende i et demokrati, at facts kan bringes frit frem til diskussion, uanset om de måtte belaste nogen.

Det er velkendt, at muslimerne i Europa som gruppe betragtet indtager en særdeles uheldig placering på en problemskala fra 1 til 10. Skal det være forbudt at gøre opmærksom herpå? Skal det være forbudt som sprogforskeren Tina Magaard i JP 11/9 2005 at konstatere, at Islams grundtekster rummer en solid overdosis voldsretorik?

Men hvis den slags gøres forbudt, hvorledes skal det så lykkes at forklare muslimerne, at de må ændre adfærd? Hvorfor skulle der være noget forkert i at forlange, at de af dem, der ikke som individer formår at placere sig bedre på skalaen, skrubber af?

Den sørgelige sandhed er, at der overhovedet ikke er noget problem i at definere, hvad racisme er. Man kan bare holde sig til den hævdundne definition.

Når der alligevel er opstået forvirring om begrebets indhold, skyldes det årtiers bearbejde fra den yderste venstrefløj.

Her har man således vedholdende aset og maset og herset for at få klassificeret ting, det i henhold til de i disse kredse herskende idiosynkrasier bør dukkes, som "racisme".

Ved at ændre ordets betydning har man så at sige kidnappet begrebet med tilhørende finansieringsmuligheder. Samtidig er man sluppet for at udstille sig selv som idioter ved koncentrere galden om nogle ligegyldige nynazister.

Endelig - og ikke mindst - slipper man naturligvis for at skulle fokusere på den islamiske racisme med dertil hørende risiko for at blive opsøgt af hellige krigere iført trotylundertøj fra fabrikkerne i Mellemøstens eneste kendte velfungerende industri.

Hobevis af sagesløse mennesker, der intet har med racisme at gøre, er af den grund blevet suget ind i et inferno af beskyldninger for samme. Ligeledes er den offentlige debat, som er selve demokratiets grundlag, blevet kørt af sporet.

Over for bestræbelsen på at ændre ordets betydning har de europæiske ledere og pressen snorksovet i timen. I stedet for at holde fast i begrebets rette indhold har politikere og journalister, der burde vide bedre, i hobetal fremhævet sig selv ved at eftersnakke vrøvlet.

Resultatet er, at unge mennesker i dag mestendels er ude af stand til at se forskel på skæg og snot. Ja, mange af dem forveksler endog en velbegrundet og retfærdig modstand mod uacceptable kulturnormers indtrængen i Europa med "racisme" og kan derfor finde på med stolthed at erklære sig som "racister".

Bedre er det naturligvis ikke blevet af, at samme politiske ledere i deres "antiracistiske" forhøvelse har bevilget masser af penge til institutioner, centre, projekter og aktiviteter, hvor selvudnævnte forskere og tågesnakkere med de rette holdninger kan skaffe sig et udkomme langt ud over deres realværdi ved almindeligt erhvervsarbejde.

Derfor kan det ikke undre, at der nu er kommet et slagsmål om definitionen på, hvad racisme er.

Det have været mere underligt, hvis det ikke var kommet.

Anmeldelse af *Danmark under den kolde krig*, ISBN 87-7605-091-2 Bind 1-4. Dansk Institut for Internationale Studier

Danskeren nr. 3 2005

Den længe ventede rapport fra DIIS om Danmark under Den kolde Krig er udkommet. Et mammutværk i 4 bind på samlet et par og tyve hundrede sider samt resumé og bilag.

Udredningen er blevet til efter kommissorier fra regeringerne Nyrup Rasmussen og Fogh Rasmussen. Formålet med den er dels at belyse den sikkerhedspolitiske strategi og den militære trussel fra Sovjetunionen og de øvrige Warszawapagtlande mod Danmark og Vesteuropa, dels at gennemgå den officielle danske sikkerhedspolitik og den danske sikkerhedspolitiske debat med særlig vægt på perioden hen imod den kolde krigs afslutning. Warszawapagtlandenes forsøg på at opnå direkte eller indirekte indflydelse på formuleringen af Danmarks sikkerhedspolitik, herunder gennem danske partier og organisationer, fremhæves i kommissoriet som værende af særlig interesse.

Bind 1 omfatter arbejdets baggrund og tilgang (forskning og kilder, trusselsbegreb og trusselvurderinger m.v.), den tidlige kolde krig, østlige aktiviteter rettet mod Danmark 1945 -1962 samt vurderinger af dansk sikkerhedspolitik i perioden. Bind 2 dækker deténen 1963-1978 og den sidste fase 1979-91. Under hele gennemgangen fokuseres på trusselsbilleder, dansk sikkerhedspolitik m.v.

Diskussionen om rapportens indhold tog fart i agurketiden i sommeren 2005 - så tidligt, at debattørerne umuligt kan have nået at læse værket forinden. Derfor blev rapportens eget resume af indhold og konklusioner spist rå.

Floden af detaljer og rapporternes omfang er i sig selv egnede til at skabe indtrykket af, at der her er tale om en udtømmende fremstilling og analyse. Rapporten har imidlertid *ikke* tilvejebragt den klarhed, som almindelig akademisk analyse af tilgængeligt materiale kan producere. Inden for det, der er nærværende forfatters speciale, nemlig påvirkningsoperationerne mod Danmark, er en del kendt viden i al fald udeladt, og en del nærliggende ræsonnementer er heller ikke gjort. Oplysninger, der viser i retninger, som kan være politisk kontroversielle for "fodnotepolitikerne", er simpelt hen holdt uden for.

Specielt er det meget beklageligt, at de umedvidende såkaldte "fortrolige kontakter" på dansk side, som KGB og de andre østlige tjenester i betydelig grad satsede på, stort set ikke er omtalt. Ganske vist identificeres den "fortrolige kontakt" (bind 1. s. 456) som fænomen, men rapporten forklarer ikke den betydning, KGB tillagde disse folk i arbejdet.

Forholdet er det, at KGB meget langt mente at kunne klare sig uden styrede og medvidende agenter. Chefen for KGB's anglo-skandinaviske afdeling, Viktor Grusjko, frarådede ligefrem sine operative medarbejdere at forsøge at hverve en værdifuld kontakt som agent i klassisk forstand, uanset om udsigterne hertil var gunstige, eftersom det kunne skabe unødige problemer og lægge pres på manden. Umedvidende fortrolige kontakter kunne, mente han, f.eks. udmærket bruges ved den kortlægning af vort opinionsdannelsessystem, som var nødvendig for at finde dets bløde punkter, samt til at sluse budskaber og materiale ind i vore medier, arkiver og databaser.

En KGB-officer udgav sig over for fortrolige kontakter som f.eks. diplomat eller journalist - eller blot som ven. Disse kontakter oplærtes heller ikke i fordækte teknikker, og "opgaverne" til dem havde normalt blot form af forsigtige spørgsmål. En fortrolig kontakt kunne derfor kun styres efter ret løse retningslinjer. Begge parter viste forsigtighed i det indbyrdes samkvem, men skjulte på den anden side ikke forbindelsen, som blot ikke annonceredes højt og lavt. KGB sørgede også for en dækhistorie, som kunne forklare den.

En fortrolig kontakt kunne f.eks. være en person, der var villig til at acceptere/vurdere visse ting som facts og til derfor at viderebringe dem. Det kunne også være en person, som var villig til i venskabelige former at tale om stemninger og bløde punkter blandt vore politikere, journalister og opinionsdannere. En afhopper fra KGB, Mikhail Butkov, fortæller, at fortrolige kontakter kunne give adskillig information, som var mere interessant end mange tophemmelige dokumenter, og at de kunne være yderst effektive i påvirkningsoperationer. En anden afhopper, Stanislav Levchenko, beretter, at en god del af hans vestlige kontakter ikke erkendte, at de i realiteten arbejdede for KGB. Ofte havde disse ellers velorienterede folk en rent ud forbløffende evne til at bedrage sig selv, fortæller han.

Rapporten går også let hen over den modernisering af de østlige påvirkningstjenesters fremtræden på den danske scene, som gennemførtes over årene, hvor man så fordelene ved i højere grad at spille på strømningerne i vort samfund frem for på gammeldags, grov kommunistpropaganda.

Rapporten begraver sig dybt i teoretiske tankemodeller og abstraktioner. For den, der har prøvet at ligge i et jordhul med forældede våben og i risiko for at blive løbet over ende af overlegne Warszawa-pagtstyrker, er det f.eks. uinteressant at få at vide, at østblokken ikke havde planer om et uprovokeret angreb. Provokationer lader sig som bekendt altid konstruere, og et diktatur handler ikke nødvendigvis i henhold til rationel akademisk forudseelighed. Med den slags i erindring undres man også over, at rapporten (bind 1 s. 87 ff) bruger ikke mindre end 13 sider på at forklare teoretisk, hvad en trussel er.

Rapporten mener (bind 1 s. 382), at med hensyn til en række vigtige spørgsmål led østmagternes påvirkningspolitik skibbrud, så vidt som at den danske offentlighed fortsat sluttede op om NATO (jf. gallupundersøgelser og resultaterne ved folketingsvalgene), og så vidt som at frygten for den militære fare, Sovjetunionen og Warszawa-pagten udgjorde, fortsat var massivt til stede. Fredsbevægelserne accepterede således ikke generelt østblokkens argumenter, noteres det, og den dialog, der opstod, og som der var vilje til i det danske politiske landskab og blandt personer beskæftiget med international politik inden for forskning og formidling, begrænsedes af, at de fleste ikke-kommunistiske danske politikere grundlæggende ikke kunne acceptere det politiske system, som de østlige parter repræsenterede. Det understreges også i rapporten, at de østlige analyser forudså, at Socialdemokratiet ville lægge den NATO-kritiske kurs i fodnoteperioden om igen, hvis partiet vendte tilbage til regeringsmagten. Rapportens noget sorgløse konklusion er kun spiselig, hvis det negligeres, at vore modstandere faktisk havde en såkaldt strategisk langtidsplan for undergravelse af de vestlige samfund. Læser man planen, viser det sig nemlig, at det faktisk lykkedes at skubbe danske politikere ganske langt i den retning, østmagterne ønskede. Denne plans eksistens holder rapporten imidlertid uden for synsfeltet i sammenhængen.

Rapportens bind 3 (s. 373) forklarer, at der ikke er grund til at fæstne sig for meget ved østlandenes egne – ret optimistiske - vurderinger af gennemslagskraften af påvirkningsindsatsen: *"En væsentlig forklaring på, at man fra østlig side generelt fastholdt et positivt syn på virkningerne af egen udenrigspolitik og propaganda, var succeskriterierne for arbejdet med Vesten. Tilpassede man målene for succes til det praktisk opnåelige, var det lettere at påvise resultater. I et bureaukratisk plansystem var dette en god måde at underbygge sin egen berettigelse på. Arbejdet med Vesten var forbundet med prestige som følge af den internationale klassekamps centrale ideologiske placering i det kommunistiske system. Desuden bød arbejdet med Vesten muligheden for at rejse til det kapitalistiske udland, et privilegium der ikke kom den brede befolkning til del. Der var derfor såvel gode politiske, institutionelle som politiske årsager til ikke at fremstille egen indsats som fiasko. Det kom blandt andet til udtryk i fremhævelsen af praktisk overkommelige mål, der i sig selv egentlig ikke fortalte noget om den politiske gennemslagskraft.* Rapporten erkender dog, (s. 378 ff), at påvirkningskampagnerne faktisk havde en vis gennemslagskraft i den danske offentlige opinion (målt i opinionsmålingerne).

Interessant er det at få fastslået – hvad der allerede dengang var velkendt – at venstrebevægelserne førte registre over "højreorienterede personer" og videregav navnene østpå (s. 492). Det er også interessant at få klarificeret, at mange på venstrefløjen så de danske efterretningstjenester som deres direkte modstandere, hvorfor de problematiserede PETs registre og arbejdede for at få disse begrænset (s. 491).

Rapporten fortæller, at PET i 1969 kunne konstatere, at fagbevægelsen var *"dybt rodfæstet i det danske socialdemokrati"* og LO *"fri for kommunistisk indflydelse"*, men at tjenesten bekymret fulgte kommunisternes kamp for at trænge ind (bind 2, s. 420). Faktisk opretholdt LO sit eget efterretningsapparat (AIC) netop for at modvirke sådan infiltration og for at sætte bevægelsens ledere i stand til at vide, hvad de blev udsat for. Dette apparat fik Anker Jørgensen nedlagt i 70-erne – med den konsekvens, at fagbevægelsen blev blotlagt for alskens misbrug. Det omtales senere hen (i bind 3 s. 344 f) at det lykkedes at genetablere de i 1968 afbrudte officielle forbindelser med LO i 1986. Temaet for kontakterne blev her afspændings- og fredsbevægelsen, og østtyskerne var meget tilfredse med, at den danske fagbevægelse engagerede sig i denne sag.

De danske efterretningstjenesters vurderinger er interessante, idet det jo er dem, man på dansk side havde at holde sig til. Ud fra rapportens oplysninger om disse vurderinger kan konstateres, at de vurderinger m.h.t. venstrefløjens aktivitetsprofil, som dengang anlagdes af "ultra højreorienterede" privatpersoner, i alt væsentligt var sammenfaldende med det, embedsmændene i PET og FET nåede frem til. PETs og FETs vurderinger var det bedste, danske politikere dengang havde at holde sig til. Hvordan skulle en ophængt politiker kunne være klogere end embedsmænd, der havde hele deres arbejdstid til at beskæftige sig med disse anliggender? Hvorfor blev det så god latin dengang, at denne viden var højreekstremistisk?

Også dette forklarer rapporten sig ud af. I en sammenfattende vurdering (bind 3, s. 381 ff) tages således afsæt i, at det lå i selve vore efterretningstjenesters grundlag, at dette *"fremmede et syn, hvor risiko stod i forgrunden."* Følgelig, hedder det, at *"når den østlige påvirkning indtog en særlig fremtrædende plads i efterretningsarbejdet, var det derfor ikke nødvendigvis udtryk for, at påvirkningen i det samlede politiske billede var markant, endelige dominerende, men blot at tjenesterne var opmærksomme på alt, hvad de tolkede som faresignaler."* (s. 381).

Ak ja.

Magtens folk ramt af træhovedhed

Jyllands-Posten 18. oktober 2005

Efter kronikørens opfattelse handler danske politikere efter teorien om "træhovedhed". Det vil sige selvbedrag bestående i, at tingene vurderes ud fra egen forudindtagethed, medens alt, hvad der peger i anden retning, undertrykkes. Træhovedhed indebærer fornægtelse af tidligere erfaring. Og netop magt fører ofte til sådan fornægtelse.

Det lader til, at menneskelige civilisationer bryder sammen på et eller andet tidspunkt. Mærkeligt nok kan det endog ske, når de er på toppen af deres magt. Lederne mister tilsyneladende evnen til at lede, og de formelle organisationer falder herefter fra hinanden.

Historikeren Barbara Tuchmann opregner i bogen "The March of Folly" stribevis af historiske eksempler på dum statsledelse med katastrofale konsekvenser. Vel at mærke dum ikke blot i bagklogskabens skærende klare lys, men også ud fra egne forudsætninger i egen tid. Dum, fordi det havde været muligt at handle anderledes. Og dum, fordi der ikke blot er tale om en enkelt persons svigt, men om et mere generelt sammenbrud for fornuften. Hendes eksempler er i parentes bemærket uafhængige af tid og sted, og de forekommer uanset styreform. Man tvinges derfor til at efterlyse den fælles årsag.

Tuchmann mener at kunne konkludere, at årsagen er almenmenneskelige fortrængninger, som også gør sig gældende hos ledere - endog i forstærket grad. Hun kalder fænomenet "træhovedhed". Herved forstår hun et selvbedrag bestående i, at tingene vurderes ud fra egen forudindtagethed, medens alt, hvad der peger i anden retning, undertrykkes. Træhovedhed, siger hun, indebærer fornægtelse af tidligere erfaring. Og netop magt fører ofte til sådan fornægtelse. Magten til at bestemme åbner nemlig plads for svigtende eftertanke, hvorfor magtens ansvarlighed let svinder hen i takt med, at magten selv øges.

De færreste læser tætpakkede historiske fremstillinger som Tuchmanns. Da man som bekendt er dømt til at genopleve historien, hvis man nægter at lære af den, burde netop denne bog imidlertid måske gøres til pligtlæsning for nye folketingsmedlemmer.

Foreløbig har der levet omkring 400 generationer på dansk grund, og for de sidste par stykker er det lykkedes at skabe ordentlige vilkår ikke blot for kongehuset og det bedre borgerskab, men også for jævne folk. Hvis bogens analyse er korrekt, kan det hele imidlertid uden videre gå over styr. Et par aktuelle eksempler kunne godt tages til indtægt for, at det ikke er nogen uaktuel risiko:

Det ene angår vor optræden på den mellemfolkelige scene. Siden middelalderen har danske politiske ledere handlet i skiftende grad åbenlyst uhensigtsmæssigt, når de bugserede det af samme grund stadigt skrumpende kongerige i internationalt farvand. Følgerne for de borgere, det gik ud over, var uoverskuelige ulykker. Efter umindelige tiders kiv og splid er der imidlertid nu blevet smult vand at sejle i nemlig i form af et nogenlunde samarbejdende Europa. Det er også lykkedes at få anbragt Danmark i dette Europa. Der er derfor grund til at værne om det vundne.

Norden er et godt eksempel på, hvordan en langsigtet bærekraftig mellemfolkelig orden kan bygges op. Efter adskillige århundreders dyrekøbt erfaring for, at svenskere ikke vil være danske, danske ikke svenskere, nordmænd vistnok ikke danske, men i hvert fald ikke svenske, finner ikke svenske heller og islændinge ikke danske, ja, så lykkedes det jo efterhånden at tilrettelægge et samvirke, som gjorde alle glade. De nordiske lande gled ind i et samarbejde på næsten alle praktiske planer, ja fik endog en lovharmonisering, som har været forbillede ude i verden. Det var et samvirke i rolig fremadskriden i det tempo, de ydre omstændigheder - herunder Nordens geografiske placering og de deraf følgende udenrigspolitiske komplikationer - muliggjorde.

I stedet har vi nu EU. Nogen ser dette EU som blot en fortsættelse efter samme koncept, blot på større europæisk plan. Realiteten er imidlertid anderledes, fordi de drivende kræfter bag EU agerer anderledes. EU er således præget - for ikke at sige handicappet - af europæiske politiske lederes grænseløse ambitioner. De presser udviklingen af organisationen hurtigere, end de europæiske befolkninger tydeligvis kan følge med, og hurtigere, end der er praktisk basis for. Brækjernet er skyggen fra fortidens krige samt den postulerede nødvendighed for at sikre Europa en vægtig placering på den globale scene. Med disse påskud tæmpes og bankes der, herses og regeres, trues, trykles og manipuleres for at få de modvillige trukket med. Og når projektet går i stå på grund af folkeafstemninger med det forkerte udfald, giver det ikke den europæiske elite anledning til overvejelser over, om målet nu er det rigtige, tempoet passende og funderingen tilstrækkelig. I stedet går overvejslen på, hvordan det på en eller anden måde kan lykkes alligevel at få lirket befolkningerne på plads.

Der havde ellers været brug for besindelse. Organisationen fungerer jo ikke ordentligt. Bureaukratiet er ude af proportioner og normerne for dets drift særprægede. Man fristes til at kalde dele af det korrump. Der er end ikke enighed om et fælles kommunikationssprog, som alle behersker - i flere, selv store lande mestrer langt hovedparten af indbyggerne kun deres eget tungemål. En forfatning som den, de europæiske ledere nu har fået tilbage i hovedet igen, og hvis vidtløftighed i målsætningerne kun overgås af uklarheden i formuleringerne, havde intet afhjulpet. Tværtimod ville den blot have gjort EU's retlige basis løsere i konturerne.

Det ville derfor være naturligt, om EU's ledere koncentrerede sig om at få det eksisterende til at virke ordentligt. Men nej - tæt sammenklynget bakser de videre mod fjerne horisonter drevet af hinandens slogans frem for af eftertanke. Man vil ikke lære af erfaringerne. Man vil ikke se de praktiske realiteter. På det seneste vil toneangivende kræfter i EU endog have lirket et Tyrkiet ind, som en union ikke kan bære uden at sætte mulighederne for at samle de deltagende lande under en blot

nogenlunde europæisk udseende hat over styr. Den dag, den europæiske integration af den grund bryder sammen, skal de store nationer nok vide at hytte deres. Men hvad med os? Hvordan tør nogen dansk politiker blot så meget som tænke på at gå ind i den slags hasarderede eksperimenter?

Det andet eksempel er endnu værre:

Lektor i demografi ved Københavns Universitet, Hans Oluf Hansen, har for nylig vurderet befolkningsudviklingen i de næste 100 år. Efterkommere af nutidens danske statsborgere vil mod slutningen af dette århundrede - alt andet lige - komme til at udgøre en minoritet i samfundet, siger han.

Det er en konklusion, som hidtil kun er fremført offentligt af påstået ekstremistiske private kredse. Men det kræver sådan set ikke særlige demografiske eller videnskabelige forudsætninger at nå frem til den. Undertegnede har også gennem 20 år gentagne gange bragt regnestykket inden for de ledende politikeres synsfelt for at opnå en stillingtagen til det.

En sådan stillingtagen er skrigende nødvendig. Ellers får vi jo om føje år samme samkvemsnormer og sociale niveau, som i dag hersker i Mellemøsten. Vore egne efterkommere vil blive pariaer på dansk grund. Ingen snakken uden om eller bløde tiltag efter vanlig dansk model kan ændre en tøddel herpå.

Det er imidlertid til dato ikke lykkedes at opnå nogen stillingtagen. Derimod er det lykkedes den borgerlige regering at få bibragt befolkningen det indtryk, at der er styr på tingene.

Men det er der altså ifølge demograferne ikke. Lige så lidt er der opfundet nogen formel for, hvorledes de dominerende grupper af indvandrere skal kunne forpligtes på andre samkvemsnormer end deres hjemlige. Dette til trods investeres stædigt enorme pengebeløb i udsigtsløse forsøg på at integrere de uintegrerbare. På den vis holdes offentligheden hen, uagtet den reelle virkning af investeringerne forøger problemet i stedet for at reducere det. Sidstnævnte kan således kun ske via repatriering.

Ja, det er endog kommet så vidt, at klare karakteristikker af det, vi står over for, undertrykkes med trusler om straf. En Mogens Glistrup sættes f.eks. i sin høje alderdom i kachotten, fordi han refererer, hvad enhver kan læse sig til i Koranen, på et sådant hverdagsdansk, at folk forstår det. Fuldstændig latterligt - men også dybt uansvarligt, når man tager fremtidsperspektivet i betragtning.

Apropos sidstnævnte eksempel: Hvad var de borgerliges stillingtagen, dengang det hele endnu var håndterligt?

Statsminister Poul Schlüter i 1985: "Jeg ved godt, at mange danskere er ængstelige for, at åbne grænser kunne føre til, at Danmark bogstaveligt talt blev oversvømmet af f.eks. en halv eller en hel million mennesker udefra. Det ville skræmme folk, men sådan går det jo ikke. I øjeblikket udgør flygtningene 0,3 procent af befolkningen."

Fhv. udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen i 1994: "Jeg tror ikke, at der er mange - om nogen overhovedet - som kunne tænke sig at omdanne Danmark til et multietnisk samfund. Jeg ønsker det ikke. Men ved at oppiske et kunstigt og overdrevent skræmmebillede kan man medvirke til at oppiske en frygt og lukkethed over for andre, som dybest set rummer en større trussel mod danskheden end påvirkninger udefra".

Hvorledes placerer den slags udtalelser sig i Tuchmanns verdensbillede?

Mangelfuld koldkrigsrapport med akademisk fernis

Jyllands-Posten 10. august 2005

DIIS-rapporten Danmark under Den Kolde Krig belaster ikke det alternative sikkerhedspolitiske flertal i "fodnote"-perioden. Væsentlige oplysninger savnes imidlertid, og nærliggende konklusioner er udeladt.

I 1959 afholdtes en efterretningskonference i Moskva med deltagelse af ca. 2.000 officerer. Formålet var at indvie dem i en plan for, hvorledes kommunismens verdensherredømme skulle sikres uden den storkrig med NATO, hvis konsekvenser ville være uacceptable.

Konferencen blev startskuddet til en yderst velorganiseret, "stille" krig, hvis formål var at demoralisere os og at erodere virkelighedsopfattelsen hos vore beslutningstagere. Alle de organer, et totalitært regime kontrollerer, blev sat ind, og der anvendtes både åbne og fordækte metoder samt efter behov tillige ulovlige tiltag. Af den grund tildeltes KGB, som ellers hidtil primært havde beskæftiget sig med spionage og indre sikkerhed, en nøglerolle. "Aktive forholdsregler" ("aktivnyye meropriyatia") kaldtes den nye "produktlinje".

Der var fra dette tidspunkt tale om en langt grundigere planlagt og mere velstruktureret satsning, end rapporten giver indtryk af.

Redskaberne omtales i rapporten: Sædvanlige politiske og diplomatiske kanaler, Sovjets mellemfolkelige, kulturelle og faglige organisationer samt landets videnskabelige institutioner og nyhedsbureauer, de lovlige kommunistpartier i andre lande, fordækte foretagender sammesteds (altså facadeorganisationer), helt eller delvis kontrollerede andre foretagender. Hertil kom indflydelsesagenter, fortrolige/betroede kontakter og almindelige medløbere.

Rapporten fører læseren af sporet, når den på sofistisk manér bortræsonnerer fænomenet medløberi (bind 3, s. 383 f). Og det er dybt problematisk - men et held for fodnotepolitikerne - at rapporten ganske vist identificerer den "fortrolige kontakt" (bind 1. s. 456) som fænomenet, men ikke forklarer den betydning, KGB tillagde disse folk i arbejdet. I bind 3 s. 408 præsenteres den fortrolige kontakt endog blot som et hvervningsstadium på vejen til regulær agent.

Forholdet er det, at KGB meget langt mente at kunne klare sig uden styrede og medvidende agenter. Chefen for KGB's anglo-skandinaviske afdeling, Viktor Grusjko, frarådede ligefrem sine operative medarbejdere at forsøge at hverve en værdifuld kontakt som agent i klassisk forstand, uanset om udsigterne hertil var gunstige, eftersom det kunne skabe unødige problemer og lægge pres på manden. Umedvidende fortrolige kontakter kunne, mente han, f.eks. udmærket bruges ved den kortlægning af vort opinionsdannelsessystem, som var nødvendig for at finde dets bløde punkter samt til at sluse budskaber og materiale ind i vore medier, arkiver og databaser.

En KGB-officer udgav sig over for fortrolige kontakter som f.eks. diplomat eller journalist - eller blot som ven.

Disse kontakter oplærtes heller ikke i fordækte teknikker, og "opgaverne" til dem havde normalt blot form af forsigtige spørgsmål. En fortrolig kontakt kunne derfor kun

styres efter ret løse retningslinjer. Begge parter viste forsigtighed i det indbyrdes samkvem, men skjulte på den anden side ikke forbindelsen, som blot ikke annonceredes højt og lavt. KGB sørgede også for en dækhistorie, som kunne forklare den.

En fortrolig kontakt kunne f.eks. være en person, der var villig til at acceptere/vurdere visse ting som facts og til derfor at viderebringe dem. Det kunne også være en person, som var villig til i venskabelige former at tale om stemninger og bløde punkter blandt vore politikere, journalister og opinionsdannere. En afhopper fra KGB, Mikhail Butkov, fortæller, at fortrolige kontakter kunne give adskillig information, som var mere interessant end mange tophemmelige dokumenter, og at de kunne være yderst effektive i påvirkningsoperationer. En anden afhopper, Stanislav Levchenko, beretter, at en god del af hans vestlige kontakter ikke erkendte, at de i realiteten arbejdede for KGB. Ofte havde disse ellers velorienterede folk en rent ud forbløffende evne til at bedrage sig selv, fortæller han.

Med de ressourcer, PET ifølge rapporten havde til rådighed, har der ikke været mange muligheder for at imødegå KGB's brug af fortrolige kontakter - så meget mere som at det drejede sig om danskere med et ego, der næppe tillod dem at lade PET fortælle sig noget som helst.

Kamppladsen for påvirkningsoffensiven var arbejdspladserne, uddannelsesstederne, foreningslivet, pressen, den politiske scene osv. Alle midler blev taget i anvendelse dér uden hensyn til moral og konvention, når blot de virkede. Aktiviteten strakte sig således fra det grove og til det sublime, fra voldshandlinger og pågående desinformation og til langsigtede, sofistikerede indflydelsesoperationer. Disse kunne inkludere "sorte" tiltag (dvs. sådanne hvor den egentlige ophavsmand holdtes skjult, eksempelvis forfalskninger), "grå" tiltag (hvor oprindelsen blot ikke fremgik åbent, eksempelvis påvirkning gennem sovjet-styrede facadeorganisationer) og "hvide" (dvs. ganske åbne aktiviteter, eksempelvis offentliggørelser i sovjetiske medier).

Et hvilket som helst middel kunne blive bragt i anvendelse for at nå et konkret mål (eksempelvis at skabe politisk passivitet på et bestemt tidspunkt i en konkret sammenhæng). En aktion kunne være meget begrænset, eller den kunne være særdeles omfattende. Det kunne f.eks. være en sovjetisk journalists "tilfældige" møde med en politiker, hvorunder journalisten sagde bare én ting, som søgtes fæstnet i samtalepartnerens bevidsthed. Men der kunne også være tale om langvarige kombinationsoperationer med benyttelse af mange forskellige redskaber (f.eks. for at få Anker Jørgensen til at mene, at "Norden som atomvåbenfri zone" var en god idé).

Metoderne blev imidlertid - hvad rapporten nedtoner - med årene stadig mere forfinede. F.eks. afløstes "propagandaen" gradvis af en markedsføring, som tilførtes et skin af objektivitet og fornuft, og de plumpe KGB-typer afløstes af sympatiske, "fornuftige" og efter behov endog "sovjetkritiske" folk. Planlæggerne erkendte nemlig fordelene ved at spille på de indbyggede kræfter og tilbøjeligheder i de vestlige samfund.

Med byzantinsk tålmodighed korroderede man på den måde holdningerne og virkelighedsopfattelsen hos centrale danske sikkerhedspolitiske aktører. Resultatet blev et utilstrækkeligt dansk bidrag til det fælles forsvar, bortfald af forstærkningsmuligheder fra vore allierede (sidstnævnte omtalt i bind 3, s. 582) og i sidste ende fodnoteperioden.

Rapporten konkluderer, at eftersom fodnotepolitikernes principielle tilslutning til NATO stod fast, og påvirkningsoffensiven ikke flyttede danskernes almindelige billede af forholdene i øst, må påvirkningskampagnen i det store og hele anses for mislykkedes.

Dette var imidlertid ifølge konceptet for operationerne ligegyldigt, når blot det lykkedes at undergrave denne organisations muligheder for at løse sin opgave. Operationernes virkning må naturligvis måles ved at sammenligne det, fodnotepolitikerne gjorde, med det, fjenden ville have dem til. En sådan sammenligning savnes i rapporten.

Hovedmålene for offensiven var nedfældet i en såkaldt strategisk langtidsplan. Dette var en slags "drejebog", som angav, hvad der skulle ske på de forskellige områder - herunder i hvert enkelt vestligt land - og som tilpassedes hen ad vejen:

I 1. fase ("Perioden for Forberedelse af fredelig Sameksistens") skulle Sovjets isolation efter Stalin-tiden, brydes. Man anså Khrushchevs fortjeneste at være, at han havde fået Vesten til at tro, at østblokken var villig til at erstatte militær konkurrence med økonomisk konkurrence.

I 2. fase ("Den fredelige Sameksistens' Kamp") skulle der skabes splittelse mellem vestlandene, ligesom social opløsning i disse skulle fremmes. Via gennemtrængning af de vestlige socialdemokratier skulle landenes bånd til USA svækkes og lysten til at opnå en affindelse med østblokken fremmes. Gennem infiltration i fagbevægelse og studenterorganisationer skulle der skabes nye konfliktområder. Antiamerikanismen i Europa skulle fremmes, og man skulle herigennem samtidig undergrave USA's lyst til at bidrage til Europas forsvar.

I 3. fase ("Perioden for dynamisk social Forandring"), skulle "håbet om falsk demokrati" knuses og Vestens totale demoralisering gennemføres. Ved at foregive venskab med Vesten, især USA, skulle man søge at opnå den størst mulige økonomiske og teknologiske hjælp dérfra, samtidig med at kapitalistlandene skulle overbevises om, at de ikke havde behov for militære alliancer. USA's militære engagement i Europa skulle afvikles, ligesom de vesteuropæiske landes lyst til at afholde de nødvendige militære udgifter skulle elimineres.

Som det vil ses, var det, da vore allieredes fasthed fik det hele til at krakelere, lykkedes at bugsere fodnotedanskerne så langt hen som til faserne 2-3.

Hvor er disse oplysninger blevet af i rapporten? De er oven i købet for længst samlet og dokumenteret i undertegnede bog *Den stille Krig* (2001) - der også er uomtalt, uagtet den rummer den eneste danske, offentligt tilgængelige, systematiske oversigt over påvirkningsoperationerne. Bogen har med sikkerhed været kendt for rapportørerne. Følgelig har KGB's massive anvendelse af fortrolige kontakter, den gradvise forfinelse af propagandaens ansigt og "langtidsplanen" også været kendt. Sidstnævnte så meget mere som at den er omtalt af en afhoppet tjekkisk officer, Jan Sejna, i bogen *We will bury you*, som rapportørerne har anvendt i anden sammenhæng (bind 2 s. 256, note 15).

Det er en triumf for dem, der opstillede de praktiske rammer for koldkrigsrapportørernes arbejde, at det er lykkedes at hidføre et produkt, som i kraft af sit omfang, brusebadet af detaljer og den akademiske fernis virker troværdigt, samtidig med at nøgleoplysninger og nærliggende konklusioner, der belaster danske politiske aktører, er holdt uden for synsfeltet.

English version:

Deficient Cold War Report with an academic veneer

Published in Jyllands-Posten 10 August 2005:

The Diis Report "Denmark during the Cold War" demands no accounting from the alternative political majority* that perpetrated a distortion of Danish security policy during the "footnote" period. But substantive information is lacking and the resultant conclusions are omitted.

An intelligence conference was held in Moscow in 1959, with the participation of about 2,000 officers. The purpose was to introduce to them a plan to secure Communism's world domination without provoking a major war with NATO - a war whose consequences would be unacceptable.

The conference was the opening volley in a well-organized "silent" war whose purpose was to demoralize us (the Danes, translators note) and erode the sense of reality among our decision-makers. All of the tools that a totalitarian regime might control were put to work, and both open and covert methods - as well as illegal tactics when needed - were employed. For that reason, the KGB was allotted a key role, although this organization had before been primarily involved with espionage and internal security. "Active operational measures" (*aktivnyye meropriyatia*) was the name of the new "product line."

From this point on, there was a more intensively planned and better structured input than the report would indicate.

The tools are discussed in the report: Traditional political and diplomatic channels, Soviet interethnic, cultural and trade organizations, as well as the nation's scientific institutions and press bureaus, the legal Communist Party in other countries, organizations put up for the purpose (or existing national organizations overtaken for the purpose) in the same places - i.e. front organizations - and other wholly or partially controlled entities (such as private enterprises, public bodies etc.). In addition persuaders, trustworthy/reliable contacts and the usual fellow-travelers were used.

The report leads the readers astray, when, in a sophistic manner, it reasons away the phenomenon of *fellow-travelers* (Vol. 3. p. 383). And it is deeply problematic - but fortunate for the footnote politicians - that the report only identifies the "*reliable contact*" (Vol. 1 p. 456) as a phenomenon, but does not explain the significance. The KGB inserted these people into its work. In Vol. 3, p. 408, the reliable agent is presented, but solely as stage of development on the road to regular agent.

The fact is that the KGB long believed it could manage without controlled and conscious agents. The chief of the KGB's Anglo-Scandinavian division, Viktor Grushko, therefore counseled his operatives not to develop the useful contact as an agent in the classic sense, even though the prospect seemed useful, since it might create unnecessary problems and put pressure on the man. Ignorant reliable contacts could, he felt, well be used, for example, in mapping an opinion-building system, a necessary process for locating its weak points, as well as to slip messages and materials into our media, archives, and databases.

A KGB officer therefore presented himself to reliable contacts as, for example, a diplomat or journalist - or simply as a friend.

Nor were these contacts educated in covert techniques, and the "duties" assigned to them normally were presented simply as cautious questions. A reliable contact could, therefore, only be directed in a very unstructured manner.

Both parties showed caution in their mutual connection, but on the other hand did not conceal the connection, which simply wasn't announced publicly or privately. The KGB also provided a cover story to explain it.

A reliable contact might, for example, be a person who was willing to accept/evaluate certain things as facts, and therefore pass them on. It might also be a person who was willing, in a friendly manner to talk about impressions and weak points among our politicians, journalists and opinion-builders. A defector from the KGB, Mikhail Butkov, relates that reliable contacts could provide considerable information that was more interesting than many top-secret documents, and they could be most effective in "influence" operations. Another defector, Stanislav Levchenko, relates that a goodly number of his Western contacts never knew that they were in reality working for the KGB. Often these otherwise well-oriented people had a remarkable ability to deceive themselves, he relates.

With the scant resources that PET [the Danish Police Intelligence Service] had at its disposal, there were few possibilities to counteract the KGB's use of reliable contacts - even less when it involved Danes whose ego kept them from accepting any direction at all from PET.

The battleground for the influence operation was the workplace, educational venues, associations, the press, the political scene, etc. All possible means were utilized without regard for morality or convention, as long as they worked. The activity extended thus from the gross to the sublime, from acts of violence and advance disinformation and to long-term, sophisticated influence operations. These might include "black" maneuvers (i.e. those in which the personal source is concealed, such as false identities); "gray" maneuvers (where the real source was not open, such as influence from Soviet-controlled front organizations); "white" (in other words, completely open activities, for example publications in the Soviet media).

Any means whatsoever could be used to achieve a specific purpose (for example, to create political passivity at a certain point in a specific context). An action might be very limited, or it could be particularly comprehensive. It might, for example, be a Soviet journalist's "accidental" meeting with a politician, during which the journalist said just one thing which remained in his conversation partner's consciousness. But there could also be long-term combined operations utilizing many different tools (for example, to get Anker Jørgensen to feel that "*The North as a nuclear-free zone*" was a good idea).

The methods became - which the report downplays - more and more refined over the years. For example, "propaganda" was gradually superseded by a "marketing" which bore a semblance of objectivity and reason, and the reserved KGB types were replaced by sympathetic, "reasonable" people - if needed even people pretending to be critical of the Soviet Union. The planners clearly recognized the advantages of playing upon the inherent strengths and tendencies in Western society.

With Byzantine patience they eroded the positions and perception of reality among the core players in the development of Danish security. The result was an insufficient Danish contribution to the common defense, the shrinking of reinforcement possibilities from our allies (the latter discussed in Vol. 3, p. 582) and finally the footnote period.

The report concludes that since the footnote politicians' main adherence to NATO held firm and the influence campaign didn't alter the Danes' general picture of conditions in the East, the influence campaign by and large may be regarded as having failed. However, according to the concept of the influence operations this was unimportant as long as NATO's ability to carry out its purpose was undermined. The effect of the operations must, of course, be measured by comparing what the footnote

politicians did with what the enemy wanted them to do. Such a comparison is absent from the report.

The main purposes of the offensive were defined in the so-called strategic long-term plan. This was a sort of screenplay giving the projected scenario in various areas - including every single Western nation - and was adjusted along the way:

During the first phase (*"The Period for the Preparation of Peaceful Coexistence"*) the Soviet Union's isolation following the Stalin period was to be broken down. Krushchev was given credit for having convinced the West to believe that the East Bloc was willing to replace military competition with economic competition.

In the second phase (*"The Battle for Peaceful Coexistence"*), a split among the Western nations was to be fomented, just as social dissolution in these countries would be promoted. By penetrating the Western social democracies, these countries' connection to the US would be weakened and the desire to reach agreement with the East Bloc would be promoted. Through infiltration of the labor movement and student organizations, new areas of conflict would be opened. Anti-Americanism in Europe would be promoted, and America's wish to contribute to European defense would be weakened.

In phase three (*"The Period of Dynamic Social Change"*), the *"hope for a false democracy"* would be crushed and the West's total demoralization would be carried out. By pretending to be friends with the West, especially the US, it would be possible to achieve the greatest possible economic and technological help from them, along with convincing the capitalist countries that they had no need for military alliances.

America's military engagement in Europe would be dissolved, at the same time the Western European nations desire to maintain the necessary military expenses would be eliminated.

As can be seen, when our allies' firmness shattered the whole thing, the "footnote Danes" had pushed forward as far as phases two and three.

What has happened to this information in the report? And this despite the fact that they have already been collected and documented in this writer's book, *"The Silent War"* (2001) - which also is ignored, although it contains the only Danish, publicly available, systematic overview of the influence operations. The book has certainly been known to the report's creators. As a result, the KGB's massive use of reliable contacts, the gradual refinement of the propaganda facade and the "long-term plan" have also been known. The last mentioned more so, since it is discussed by the defector, Czech officer Jan Sejna, in the book *"We will Bury You,"* which the report's creators have referred to in another context (Vol. 2, p. 256, note 15).

It is a triumph for those who determined the framework for the preparation of the Cold War Report that they succeeded in producing a work which, by virtue of its extent, its welter of details and its academic veneer appears trustworthy, at the same time that key information and resultant conclusions that would demand an accounting from Danish political players have been kept out of sight.

* The so-called "alternative majority" (in Parliament) included the left wing and traditional NATO skeptics in the Danish Parliament and - for opportunist reasons - also the Social Democratic Party from 1982 onwards when Denmark had a right wing government under Conservative Prime Minister Poul Schlüter. Politicians belonging to the alternative majority are usually called "footnote politicians" because they tried to impose their political intentions on the Danish Government by subjecting it to footnotes to the decisions made by the Parliament on security policy matters.

Jyllands-Posten 8. september 2005

I KRONIKKEN 5/9 peger kulturminister Brian Mikkelsen på det forunderlige i, at den såkaldte koldkrigsrapport ikke finder, at Sovjet udgjorde en reel trussel mod os, eftersom østblokken ikke havde planer om et uprovokeret angreb. Man må dele forundringen. Det er almen viden, at provokationer lader sig konstruere efter behov, og det er i øvrigt også almen viden, at diktaturer ikke handler rationelt i henhold til akademisk forudsigelighed.

Brigadegeneral Michael Clemmesen tilslutter sig ifølge JP 1/9 standpunktet og har tilsyneladende også en anden vurdering af Sovjets militære potentiale end rapporten. Jeg påpegede i JP 10/8, at rapporten inden for de politiske påvirkningsoperationers område har udeladt centrale oplysninger. Efter det udeladtes karakter er det usandsynligt, at de yngre historikere, der har leveret råmaterialet, ikke skulle have medtaget oplysningerne i deres oplæg. En anden fremgangsmåde ville kompromittere dem professionelt i deres senere jobmuligheder. Der må altså være tale om bevidste bortklipninger med henblik på at påvirke de konklusioner, man kan drage af det fremlagte materiale.

Rapporter af den art, der her er tale om, skal ikke skrives på samme måde, som digterne i ældre tid skrev, nemlig for at behage deres mæcener - her stadig eksisterende fodnotepolitikere og deres partier. De skal skrives, så offentligheden får et objektivt billede af, hvad der er foregået, og hvad der ikke er foregået.

Når situationen derfor nu er en sådan, at tanken ledes hen på de formelle regler om videnskabsmænds forpligtelse til hæderlighed i arbejdet, hørte man gerne en forklaring fra koldkrigsrapportens redaktion på det, den har foretaget sig.

English version:

Explanation of the Cold War eagerly desired

Jyllands-Posten Sept. 8, 2005:

In the Commentary for Sept. 5, Danish minister of culture Brian Mikkelsen points out the truly amazing aspect of the so-called DIIS Cold War report - that it fails to find that the Soviet Union constituted a real threat to us, since the East Bloc had no plans for an unprovoked attack.

One has to share the amazement. It is common knowledge that provocations can be understood according to need, and it is also common knowledge that dictatorships don't behave rationally with respect to academic predictability.

Brigadier General Michael Clemmesen supports that viewpoint, according to Jyllands-Posten on Sept. 1 and obviously has a different evaluation of the Soviet military potential than the report. I pointed out in Jyllands-Posten on Aug. 10 that the report has omitted core information from within the sphere of political active-measures operations

It is improbable that the younger historians who produced the preparatory works for the final report, have not included this information in their contributions. Any other research method would compromise them professionally in later job possibilities. It is

also necessary to speak of conscious deletions with the intent to influence the conclusions one can draw from the material presented.

Et forkert svar til optagelsesprøve

Jyllands-Posten 19. maj 2005

Ifølge JP 15. maj er der for nylig som led i optagelsesprøven på Journalisthøjskolen stillet følgende spørgsmål:

"Hvilken mulighed har Danmark, hvis Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol afsiger en dom om danske forhold?"

- *Efterleve dommen*
- *Opfatte dommen som rådgivende*
- *Indbringe sagen for Europaparlamentet*
- *Indbringe sagen for Europarådet"*

Ifølge JP samme dato er svaret: At *"efterleve dommen"*.

Svaret er forkert.

1) Danmark er ikke bundet af menneskerettighedskonventionen længere, end vi selv vil. Hvis vi opfatter en dom som urimelig, har vi mulighed for at træde ud af konventionen.

2) Ifølge den danske forfatningsordning er landets højeste judicielle myndighed Højesteret. Folketinget kan ikke udlicitere Højesterets arbejde til Menneskerettighedsdomstolen.

3) Menneskerettighedsdomstolen dømmes til dels ud fra politiske overvejelser (såkaldt "dynamisk" tolkning). Hvis en dansk dommer sætter sig i lovgivers sted og ændrer den utvivlsomme forståelse af en lov, vil det være en overskridelse af domstolens kompetence efter Grundloven. Denne har således lagt det i Folketingets hånd under ansvar over for vælgerne at bestemme, hvilke forandringer udviklingen kræver eller ikke kræver. Ændringer af regler fastsat ved lov SKAL med andre ord have den demokratiske legitimation, som følger af, at ændringen må over Folketingets bord. Derfor er danske domstole kun bundet af loven om gennemførelse af Menneskerettighedskonventionen i den skikkelse og med de konventionstolkninger, der gjaldt på det tidspunkt, hvor gennemførelsesloven blev vedtaget.

En afgørelse fra Menneskerettighedsdomstolen *kan* med andre ord kun være vejledende.

Jeg går ud fra, at Journalisthøjskolen reviderer vurderingen af besvarelserne, således at det ikke bliver det politisk, men derimod det juridisk korrekte svar, der bliver afgørende for, hvem der optages på skolen.

Et tvivlsomt spørgsmål

Jyllands-Posten 25/5 2005

I JP 24/5 fastholder rektor ved Journalisthøjskolen dennes svar på optagelsesprøvens spørgsmål om Danmarks muligheder efter en dom fra Den europæiske

Menneskerettighedsdomstol. Det sker med henvisning til Menneskerettighedskonventionens artikel 46, hvorefter de kontraherende parter forpligter sig til at rette sig efter afsagte domme.

Jeg kender udmærket bestemmelsen. Men Danmark kan jo altså opsige tilslutningen til konventionen, og der findes ingen overnational instans, som kan tvinge os til i opsigelsestiden at efterleve en dom, som måtte være ude af trit med vor nationale retsorden.

Som jeg også gjorde opmærksom på i mit indlæg, ligger der i øvrigt et problem deri, at Menneskerettighedsdomstolen dømmes ud fra, hvad man kan kalde delvis politiske kriterier (såkaldt "dynamisk" tolkning). Derved bevæger den sig ind på det område, der i Danmark ifølge Grundlovens § 3 er forbeholdt den lovgivende magt. Det er et spørgsmål, om den danske lovgiver og regering overhovedet har kompetence til at overlade dele af den lovgivende magt til en international domstol.

I farten kan man også komme i tanke om Grundlovens § 20, der kun tillader overdragelse af beføjelser, der efter Grundloven tilkommer rigets myndigheder, til mellemfolkelige myndigheder "i nærmere bestemt omfang". Eftersom Menneskerettighedsdomstolen altså i nogen grad selv bestemmer, hvad den vil dømme efter, kan man vanskeligt tale om, at den har fået overladt kompetence i et nærmere bestemt omfang.

Journalisthøjskolens standardsvar er med andre ord behæftet med sådanne juridiske problemer, at de optagelsessøgende ikke bør forpligtes på det.

Misforstået ærefrygt for konventioner

Berlingske Tidende 7. februar 2005

Det er på høje tid, at offentligheden erkender, at konventionerne ikke er det, menneskerettighedsfundamentalisterne prøver at gøre dem til. Med konventionerne som brækjern er hele folkegrupper trængt ind i vesteuropæiske lande, hvis fundament de truer.

De internationale konventioner påberåbes ustandselig i den politiske debat. Men det er sjældent, man hører noget om, hvordan disse konventioner egentlig bliver forpligtende for os.

En konvention er en aftale mellem nationer indbyrdes, evt. via internationale organisationer - f.eks. FN og Europarådet. Den kan f.eks. indeholde spilleregler for, hvad nationerne må og ikke må i forhold til hinanden. Visse konventioner rummer imidlertid også tilsagn om, hvorledes den underskrivende stat vil behandle enkeltindivider.

Det er vigtigt at forstå, at en konvention ikke i sig selv skaber forpligtelser på dansk grund uden om den danske lovgiver. Ikke blot er det Folketinget, som bestemmer, om Danmark som stat overhovedet skal tilslutte sig og forblive tilsluttet en konvention. Det er også Folketinget, der bestemmer, om en tiltrådt konvention tillige skal gælde som lov ved danske domstole, således at myndigheder og borgere kan dømmes dér på grundlag af dens regler. Det gør mange af konventionerne i parentes bemærket ikke. Hvis en konvention ikke er ophøjet til lov, kan domstolene derfor lade sig inspirere af den, men de er ikke bundet af den som af de love, Folketinget vedtager.

Mange af konventionerne har en del år på bagen og er skrevet i lyset af, hvordan verden så ud, da de blev til. Når denne eller hin politiker eller menneskeretsekspert derfor med gråd i stemmen fortæller, at vi ved at bryde en konvention sætter os uden for det internationale samfund, er hertil kun at sige, at konventioner er menneskeskabte og ikke nogen perfekt endsige uforanderlig målestok for, hvorledes menneskelivet bør leves til en hvilken som helst tid. Der er derfor heller ikke i sig selv noget diskvalificerende i evt. at fremprovokere en international revurdering af en forældet konvention ved at frigøre sig fra den.

De konventionsregler, som især har været i fokus i de sidste årtier, er dem, i hvilke staterne forpligter sig til at beskytte individet, specielt indvandrere og flygtninge. Særligt Den Europæiske Menneskerettighedskonvention har her været i fokus. I relation til denne har det også spillet en rolle, at der er etableret en domstol, nemlig Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg, hvor personer, der mener sig forurettede i forhold til, hvad konventionen tilsiger, kan få efterprøvet deres sag. Trusler om at klage til denne domstol har derved været et nærliggende redskab for politisk pression.

Et af de problemer, der knytter sig til Menneskerettighedsdomstolens virksomhed, er, at den ikke dømmes på samme måde som danske domstole, der nemlig er bundet af loven og lovgivers hensigt med samme. Menneskerettighedsdomstolen anlægger derimod "dynamiske" fortolkninger, dvs. den lægger det i Menneskerettighedskonventionen, som den selv skønner, at skiftende tiders behov tilsiger.

Set ud fra dansk rets- og forfatningstradition er dette betænkeligt, fordi den lovgivende magt - og dermed også magten til at revurdere og evt. opdatere hidtidige regler - hos os principielt ligger hos Folketinget og ifølge Grundloven ikke kan placeres hos et organ, der savner demokratisk legitimation. Man kan derfor ikke se bort fra, at den danske Højesteret en skønne dag vil være nødt til at tilsidesætte afgørelser fra Menneskerettighedsdomstolen, fordi denne har bevæget sig uden for, hvad den danske lovgiver må anses at have tilsluttet sig.

Netop menneskerettighedskonventionerne er endvidere blevet dækket ind med officielle menneskerettighedsorganer i de enkelte lande - hos os Institut for Menneskerettigheder. Dette har givet problemer. Disse foretagender har således i mangel på kritisk holdning til deres virksomhed ikke mindst hos pressen opnået en nærmest religiøs status, som ofte er helt ude af proportion med den juridiske lødighed af det arbejde, de præsterer. F.eks. har de medvirket til at skabe den opfattelse, at deres egne konventionstolkninger - og Menneskerettighedsdomstolens afgørelser - er urørlige. Samtidig har der været en tendens hos dem til at se bort fra regler og problemstillinger, de ikke definerer som relevante i forhold til deres eget, ofte meget snævre syn på konventionerne. F.eks. har de dyrket flygtninges og indvandreres interesser i en sådan grad, at deres virksomhed i realiteten har understøttet en masseindvandring til Vesteuropa, som det aldrig var konventionernes mening at åbne op for.

Naturligvis er menneskers tolkninger af menneskeskabte konventioner ikke indiskutable. Det følger allerede af, at konventionerne meget langt er flydende og ukonkise i deres anvisninger. Men konventionernes anvendelighed som redskab specifikt til at gennemtvinge en uholdbar flygtninge- og indvandringspolitik modsiges sådan set også af konventionerne selv. Der findes således også konventionsregler, som anerkender, at enhver nation suverænt har ret til at varetage sin økonomiske, sociale og kulturelle udvikling. Se således Den Internationale Konvention om Borgerlige og Politiske Rettigheder og i Den Internationale Konvention om Sociale og Kulturelle Rettigheder, artikel 1,1.

Selv en dom fra Menneskerettighedsdomstolen vil således ikke ændre ved, at en dansk regering har fuldt folkeretligt belæg for at prioritere hensynet til danskernes kollektive tryghed og velfærd forud for hensynet til de enkelte flygtninges og indvandreres interesser. Faktisk anerkender folkeretten, at statsstyrets første pligt er at beskytte statens befolkning. Det er derfor, konventionerne f.eks. udtrykkeligt fastslår, at forskelsbehandling på grund af statsborgerskab ikke er ulovlig diskriminering efter konventionerne. Se FNs Racediskriminationskonvention artikel 1, 2.

Staten kan kort sagt med fuld ret sige fra, når personer udefra med henvisning til konventionernes regler om beskyttelsen for individet trænger sig på i en sådan mængde, at det truer statens grundlag og borgernes tryghed.

En god del af vore politikere er i tidens løb blevet så opsuget af den aura, det er lykkedes at skabe om konventionerne, at de i dag er ude af stand til at se den juridiske og moralske virkelighed. Det er derfor på høje tid, at offentligheden erkender, at konventionerne ikke er det, menneskerettighedsfundamentalisterne prøver at gøre dem til. Verden er i dag ganske anderledes, end da konventionerne blev til. Især var der dengang ikke tale om, at hele folkegrupper gik i drift og med konventionerne som brækjern trængte sig ind i lande, hvis kultur de afviste og måske endog foragtede, og hvis økonomiske vilkår og sociale struktur var ganske anderledes end deres egen. På grund af den fundamentalistiske tolkning af konventionerne, som har været på mode igennem de sidste årtier, har de vesteuropæiske lande ikke desto mindre tålt sådanne folkeflytninger ind på eget territorium. Derfor har specielt muslimer haft mulighed for massivt at etablere sig i Europa med krav om respekt for værdier, der er grundlæggende i strid med de synssæt, de vestlige demokratier hviler på.

Dermed er grunden lagt til nye konflikter. Der er som bekendt hidtil ikke fundet nogen løsning på de praktiske problemer, der er fulgt i kølvandet på den nævnte uforenelighed, som har givet sig udslag i markant voksende kriminalitet, overbelastning af vore sociale sikringssystemer og i det hele taget opløsning af samfundets sammenhængskraft. Dette har allerede haft betydelige negative konsekvenser for det, man med et misforståeligt udtryk kan kalde de etniske danskere, særligt i visse socialgrupper og geografiske områder. Forholdene dér er simpelt hen ikke længere anstændige. På længere sigt er imidlertid selve Europas fundament truet.

Bodemidlet har - hidtil - været rituelle henvisninger til, at der må gennemføres en "integration". "Mangfoldighedsintegration i en menneskerettighedsramme", kalder direktør Morten Kjærum, Institut for Menneskerettigheder, det. En massiv del af de indvandrere, der er objekter for denne bestræbelse, ønsker imidlertid ikke eller er i al fald ude af stand til at gennemføre den tilpasning, som den almindelige danske offentlighed lægger i begrebet.

Vi kommer derfor næppe uden om at skulle sige fra. Det vil ikke blive behageligt. Men hvis de værdier, de europæiske samfund er bygget på, skal overleve som grundlag for europæernes liv, er der i dag ingen vej uden om en repatriering af indvandrere, der ikke kan eller vil respektere den europæiske samfundsorden.

Konventionerne forhindrer det ikke.